

Kim Ngọc Mãn Đường

Contents

Kim Ngọc Mãn Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	11
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	36
7. Chương 7	47
8. Chương 8	57
9. Chương 9	70
10. Chương 10	82

Kim Ngọc Mãn Đường

Giới thiệu

Nữ nhân đáng yêu này! Tiền Kim Kim là trưởng nữ của Tiền phủ ở kinh thành, ngày thường khuynh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-ngoc-man-duong>

1. Chương 1

Xưa nay thánh hiền luôn tịch mịch, chí có phú giả lưu kỳ danh.

Kinh thành phồn hoa, thương nhân từ khắp tứ phương tám hướng đều tụ tập về ở chốn này. Kinh thành hoa lệ nguy nga, theo trung ương Huyền Vũ phân thành hai (cái này hình như là thuật phong thủy @_@), quy hoạch thành sáu mươi phường, mọi người khắp thiên hạ, bao gồm cả chư hầu bốn phía đều tề tụ đến đây mua bán giao dịch. Mà Nghiêm gia ở thành đông lâu năm, chuyên quản về thủy vận, nắm giữ mạch

máu buôn bán, kiêm việc đi làm từ thiện tích đức, được vạn người kính ngưỡng, là phú quý thế gia. Thành Tây thì có Tiền gia, còn lại là nhà giàu mới nổi.

Tiền Đại Phú đứng đầu giới thương nhân, sáng chế ra mạng lưới buôn bán khổng lồ, cùng Nghiêm gia địa vị ngang nhau. Mà năm vị thiên kim nhà hắn, chẳng những ngày thường xinh đẹp, mà tay nghề kiếm tiền cũng thực cao siêu. Trong đó, xuất sắc nhất chính là trưởng nữ Tiền Kim Kim. Cho nên, một ngày đầy ngập gió thu lạnh run này, nhóm nô bộc Tiền gia khiêng một cỗ đại kiệu kim quang sáng lạng, một đội người, ngựa đi qua mấy chỗ thương phường hơn một nửa kinh thành, làm ột đám người lo chuyện bao đồng đứng tùm phía sau, trên mặt dạt hào hứng thú. Trong kinh thành, chuyện thú vị hay mới mẻ cũng không ít. Nhưng mấy chuyện náo nhiệt đó đều không bằng cuộc tranh đầu gay gắt giữa Tiền gia và Nghiêm phủ nha. (ời zời ơi, một “đám gà vịt” kia ____!!) Đội ngũ Tiền gia chậm rãi đi tới, đến trước cửa Nghiêm phủ liền dừng lại. Thu ý rất đậm, Trước cửa cấm thạch Nghiêm phủ phân tán vài mảng đỏ, làm tăng thêm vài phần lịch sự tao nhã.

Bỗng dưng vang lên thanh âm yêu kiều thanh thúy.- Ngừng kiệu.

Mở miệng hạ lệnh là một bạch y nữ tử. Nàng đi theo bên kiệu, trên lưng còn quần lấy một chiếc áo choàng đỏ, mái tóc buộc lại thành hai bím, con ngươi đen lộ ra linh khí lay động lòng người.(Tiểu Hồng tỷ của ta aa ^__^) Nhóm kiệu phu cẩn thận đem cỗ kiệu hạ xuống, không dám làm chân đồng đến một phân. Bộ dáng như phảng phất sợ làm thương tổn báu vật thiên hạ. Xác định cỗ kiệu đã hạ xuống yên ổn, bạch y nữ tử đến bên cạnh kiệu, cung kính cúi đầu, đối với màn thêu tinh xảo công phu, nhẹ giọng nói nhỏ.

_Đại tiểu thư ! Đã đến Nghiêm phủ, thỉnh người hạ kiệu.

_Ân. – Bên trong kiệu truyền đến một tiếng trả lời miễn cưỡng.

Sau lâu sau, bàn tay nhỏ bé vạch trần màn thêu, một cái tuyệt sắc nữ tử chậm rãi bước ra cỗ kiệu. Nàng khoác áo choàng hồng, trong mặc váy trắng, trên chân đeo một quả ngân khóa trân châu. Khuôn mặt phấn hồng tựa như tinh anh của tạo hóa, môi anh đào sắc nét có điểm cong, tướng mạo tuyệt mỹ như tiên tử xuất trần. Nhất là da thịt tuyết trắng trong suốt vô cùng mịn màng, căng mọng như nước. Nháy mắt bốn phía rơi vào trầm tĩnh, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, nhìn chăm chú vào người mới rời kiệu Tiền Kim Kim. Những năm gần đây, nàng lần lộn thương trường, ở kinh thành thanh danh vang dội, đại đa số mọi người đã từng gặp qua dung mạo của nàng. Chính là, vô luận gặp bao nhiêu lần, khuôn mặt mỹ mạo kia vẫn có thể làm cho người ta kinh diễm hại thần. Vài tên khiêng ra tám phẩm biên cương tốt nhất, động tác gọn gàng dương tay ném đi, phẩm dài màu đỏ thùng thùng lăn mở ra, một đường thẳng đến đại môn Nghiêm phủ. Cơ hồ cặp giày thêu vừa mới bước lên thảm, đại môn liền hô lên một tiếng khiến cho nhóm nô bộc ngay ngẩn tự sắp ra hai bên hàng, người người cúi đầu mà đứng, thái độ cung kính. Nghiêm phủ tổng quản lại tự mình ra nghênh đón, không dám chậm trễ, biểu hiện đối với nàng mà coi trọng.

_Đại tiểu thư, ngày an. – Hắn khom lưng tiến lên. _Nghiêm tổng quản. – Kim Kim nhấc lên áo hồng, cứ thế mà tiến. Ánh mắt nàng ửng đỏ, nét mặt tỏa sáng, con ngươi trong suốt liếc nhìn cửa trước một cái, tâm tình tựa như rất tốt.

_Không biết Đại tiểu thư hôm nay đến là có gì quý sự? – Hắn cũng bắt tay vào làm việc, cung kính hỏi.

_Không có gì. – Nàng cười ngọt ngào thật đẹp, quả thật làm người ta hoa mắt mê đắm. – Chính là vừa mới qua thu, ta thấy mấy ngày nay trời lạnh, cho nên có làm một chung canh, muốn đem đến cho Nghiêm công tử tắm bổ. – Nàng nhỏ nhẹ nói, quay sang hạ lệnh. – Tiểu Hồng, đem chung canh đến đây.

_Vâng. – Thanh tú bạch y nha hoàn trở về cỗ kiệu, lấy ra một cái bao vải gấm hay dùng để giữ nóng.

Bao gấm rất dày, chung canh trong đó nếu không nóng thì cũng không có tràn đến một giọt, có thể bảo trì độ ấm, cho dù chưa mở ra, mùi hương vẫn phiêu tán ra không khí, dù đồ người khác hít vào, thêm chảy nước miếng.

Tiểu Hồng cởi bỏ bao gấm, trước dùng khăn dày lót tay , thế này mới không bị nhiệt năng của chung làm ảnh hưởng, đặt vào giỏ đựng đồ sau lấy ra đôi đũa ngà voi, thìa sứ ra ,lấy khăn lau sạch sẽ. Xong việc, nàng mới cẩn thận bưng tới

_Giao cho ta đi! – Kim Kim vươn tay. Tiểu hồng kinh ngạc, trơ mắt nhìn giỏ đồ bị lấy đi.

__Đại tiểu thư, ngài không vội a, canh này để cho ta bưng đến được rồi. – Làm cho chủ tử tự mình mang canh? Chẳng phải là lỗi lớn của người nha hoàn sao?

__Không, chung canh này, ta muốn tự tay mang đến cho hần. – Mối đồ mọng mang ý cười thâm sâu. (hành động này của tỷ tỷ là dễ thương mà thương không dễ a ^_ ^!!)

Nghiêm tổng quản tuy trên mặt vốn bình tĩnh, sớm đã bị kinh ngạc thay thế. Hần trừng lớn hai mắt, hai tay chống cằm dưới, cơ hồ nếu không sẽ bị dọa tới hàm rớt xuống đất. Tiền Kim Kim tự tay mang canh? Ông trời, đây chính là đại sự a!

Nàng từ nhỏ luôn được sủng ái, được mọi người che chở, bế trên tay còn sợ bị quăng ngã, việc vất vả đều có nô bộc lo. Bàn tay trắng nõn kia, trừ bỏ cầm bàn tính, tính toán ngân lượng thì chưa bao giờ làm việc gì khác. Nói vậy, theo tính cách của nàng, không lấy thạch tín đến hại Thiếu chủ đã là cảm ơn trời, làm gì có khả năng đột nhiên tính toán vòng vo, trở nên ôn nhu sẵn sóc như thế kia. Chẳng những quan tâm đến thể trạng của thiếu chủ nhà mình, còn tự mình bưng canh đến muốn thay thiếu chủ tắm bổ?

Hay là, chung canh kia có gì mờ ám? __Ách, đa tạ Đại tiểu thư quan tâm, chính là.... Ách ... ta nghĩ, ta nghĩ.... Cái kia, ân, Thiếu chủ nhà ta thân thể tốt lắm ... canh này vẫn là ... vẫn là thỉnh ngài...thỉnh ngài.... – Chính là Nghiêm tổng quản, người có thể đối mặt với quan lớn hay quý nhân vẫn có thể bình tĩnh, nhưng là ở trước mặt Kim Kim lại trở nên ấp a ấp úng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

__Mời ta như thế nào? – Nàng cười hỏi, vẫn chôn thành hương nội môn đi tới, kiên trì muốn mang canh đi vào, không có nửa điểm muốn hồi phủ. __Thỉnh...thỉnh ngài... – Vẫn là Nghiêm tổng quản không có can đảm mở miệng thỉnh nàng đem canh trở về.

__Có cái gì nói, không bằng chờ ta đi ra rồi nói sau. – Nàng cũng kể bốn lạng người ngựa cân, bỏ qua trở ngại trước mắt, giày thêu lại tiến lên vài bước.

Mắt thấy nàng cũng sắp bước vào đại môn, vì nghĩ đến an nguy tính mạng của Thiếu chủ, Nghiêm tổng quản hít một hơi thật sâu, chỉ có thể kiên trì trợn mắt nói dối.

__Đại tiểu thư, thật sự là không khéo, Thiếu chủ lúc này vừa vặn không có ở nhà. – Chuyện đã đến nước này, tới đâu hay tới đó. Nàng cuối cùng cũng dừng lại cước bộ, mày liễu giương lên, mắt phượng đánh giá, nhìn Nghiêm tổng quản thần sắc bất an.

__Nha? Không ở trong phủ? Vậy hần đi đâu? – Nàng thần nhiên hỏi.

__Thiếu chủ... thiếu chủ đại khái là ở cửa hàng...

__Thế cửa hàng nào?

Hần cắn răng một cái. – Chắc ở cửa hàng thi họa ở thành Tây. – Ô ô, hần đây chính là mạo hiểm tính mạng, xả thân vì chủ nha! Kim Kim khéo cười tươi, hai tròng mắt trong suốt như nước – Vừa vặn, ta chính là từ chỗ thành Tây tới đây, vậy mà dọc đường đi lại không nhìn thấy bóng dáng hần đâu. – Nàng bưng giỏ đồ, giày thêu vượt qua cửa, đường hoàng đăng môn nhập thất. – Có lẽ người nhớ nhầm, Nghiêm công tử không chừng đã hồi phủ.

__Ách, Đại tiểu thư...

__Nghiêm tổng quản là muốn ngăn cản ta? – Nàng nhún mày.

__Không không, đương nhiên không phải! – Ô ô, hần không phải muốn ngăn cản, mà căn bản là không được! Mà Thiếu chủ từng nói qua, Tiền Kim Kim là nhất đẳng khách quý của Nghiêm phủ, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không được ngăn trở nàng nhập phủ.

Chần chừ hồi lâu, Nghiêm tổng quản rốt cuộc cũng thối lui từng bước, chính thức bại trận, rưng rưng cầu nguyện Thiếu chủ có thể tự cầu phúc.

__Như vậy, thỉnh Đại tiểu thư tới đại sảnh dùng chén trà, ta đi thông báo...ách, không, ta đi tìm xem xem Thiếu chủ có ở trong phủ hay không. – Hần cố gắng tự bào chữa, còn không quên quay đầu phân phó nô bộc. – Mau, pha trà Bích La Xuân đem đến đại sảnh mời khách.

Mau mau mau, không chỉ thông bào cho Thiếu chủ, hắn còn phải nắm chắc thời gian, mau chóng đem tất cả báu vật dễ vỡ trong phủ đem đi giấu hết a! Còn nhớ rõ có một lần Kim Kim đến, lại ở trong phủ nổi giận, nắm lấy đồ sứ nào là ném đến đó, lúc ấy không biết bao nhiêu bảo bối vô giá đã bị hủy.

Nữ nhân này thật sự tốt, toàn chọn đồ mắc tiền mà ném, tuy Thiếu chủ không lo, nhưng người làm quản gia như hắn lại cực kì đau lòng! (người edit đây cũng đau không kém a T_T)

Còn đang suy tư nên đem bảo bối nên giấu nơi nào, thân ảnh mảnh khảnh đã muốn xẹt qua bên cạnh hắn.

__Trà thì miễn, ta trực tiếp đến thư phòng tìm hắn. – Nàng biết rất rõ, giờ này, Nghiêm Diệu Ngọc bình thường đều ở trong đó mà đọc sách.(hiểu rõ người ta ghê *_^*) Nghiêm tổng quản trừng mắt nhìn yếu điệu thân ảnh dần dần đi xa, toàn thân cứng ngắc, mồ hôi lạnh ngưng kết, từng giọt lại từng giọt chảy xuống.

Tiếp theo hắn hoàn hồn trở lại, thần sắc lo lắng, há mồm tuôn ra một tiếng kinh thiên động địa.

__Mau! Nhanh đi thỉnh đại phu đến phủ đề phòng!

Ông trời phù hộ, Thiếu chủ trăm ngàn lần đừng bị độc chết a!Nắng thu xuyên qua màn trướng bên cửa sổ, chiếu vào thư phòng, mang đến một chút lo lắng. Bên trong gia cụ thập phần đơn giản, chỉ có sắp xếp mấy cái giá sách, cùng với một bộ bàn ghế điêu khắc bằng gỗ đàn hương đen bóng, bái trí mang tính thực dụng, không có đến nửa điểm xa hoa. Thư phòng thanh nhả lại truyền đến tiếng kêu khóc khó nghe. __Ô ô ô .. Thiếu.. Thiếu chủ... : Một cái nam nhân trung niên béo tròn, giống con rùa bò trên mặt đất, bả vai run run, khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi lẫn lộn, ngay cả thanh âm của hắn cũng mang phần sụt sướt. __Ô ô ô ô...Thiếu chủ.... Ô ô ô... Tiếng khóc liên tục không ngừng, đau lòng như cha mẹ chết, mà cách đó vài thước, Nghiêm Diệu Ngọc lại nhàn nhả ngồi trên ghế thượng, phê duyệt mấy chồng sổ sách, không mảy may để ý. Hắn cao lớn tuấn lãng, bả vai rộng, ngực dày,dưới cặp mày kiếm sáng sủa là một đôi mắt đen u ám. Tuy rằng dáng người to lớn hơn so với nam tử tầm thường, nhưng từng cử chỉ lại tao nhã thanh tao, không có nửa điểm ngạo khí. Nam nhân này vô cùng bí hiểm, không ai biết biết rõ suy nghĩ của hắn. __Ô ô ô.. Thiếu chủ, ngài nên để ý ta một chút chứ... ô ô ô... – Phía dưới truyền đến tiếng nức nở đáng thương. __Lưu Quảng, đứng lên mà nói đi! – Hắn thản nhiên nói, tay bưng lên tách trà có nắp sứ men xanh, lấy nắp chén che trước chén trà, uống vào một ngụm trà nóng. __Ô ô ô... thuộc hạ tội đáng chết, hành sự bất lực, không dám đứng dậy..ô ô ô.. ô oa oa... – Lưu Quảng, đại chương quỹ ở cửa hàng của Nghiêm Gia, quỳ rạp trên mặt đất, đập đầu như đập tội, khóc lớn tiếng. __Lưu chương quỳ, ta không có ý trách người. – Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một hơi. __Nhưng là, cuộc triển lãm thi họa diễn ra lần này, là chúng ta phải bồi ngân lượng a! – Nhắc tới sự kiện kia, Lưu Quảng lại khóc rống lên. Người trong thiên hạ đều nói, Nghiêm phủ ở kinh thành chẳng những phú khả địch quốc, mà còn có truyền thống văn học lễ giáo lâu đời, các đời chủ nhân của Nghiêm gia đều đọc qua đủ loại thi thư. Thiếu chủ hiện nay lại là một tài tử xuất chúng, đúng là làm người ta tán thưởng không thôi. Triển lãm thi họa căn bản là ý tưởng của Nghiêm gia, mà mặc khác phường (đại loại là văn phòng phẩm ^^) có thiết bị đầy đủ nhất cũng thuộc Nghiêm phủ. Bởi vì nhu cầu triển lãm thi họa trong kinh thành ngày càng tăng, Nghiêm phủ cho khai trương mấy gian hàng triển lãm thi họa. Đồng thời, đề quảng bá tuyên truyền, thiếu chủ còn nghĩ kế vẽ vẽ toàn bộ tranh vẽ cùng sách họa của các bậc danh nhân, tổ chức một cuộc triển lãm cực lớn, còn phân phát thiệp mời, đa số là các phú thương và văn nhân. Trên dưới Nghiêm phủ đều đã chuẩn bị, người người hưng phấn, cứ tưởng rằng có thể thuận lợi kiếm tiền nào ngờ xuất hiện một cái Trình Giáo Kim, một kế hoạch hoàn hảo, toàn bộ đều bị nữ nhân kia phá sạch! Trưởng nữ Tiền gia ở thành Tây, ời các danh trù đệ nhất thiên hạ (đầu bếp đồa ^^) về kinh thành, tổ chức một buổi tiệc náo nhiệt. Nàng thuê một bên quảng trường, xây dựng cái sân khấu, nói là thiết yến ngân bàn còn phát thiệp mời.(khâm phục thật, tỷ đánh trúng vào bao tử người ta nha @_@)

Ở buổi tiệc đó dùng toàn là được liệu Miêu Cương, món ăn nước ngoài kỳ lạ, còn có chén bát đều là đồ sứ Giang Nam. Vài vị cô gia (tức là người làm rể) của Tiền Gia đều giúp đỡ Tiền Kim Kim vô điều kiện. (lấy em gái người ta thì phải thế thôi ^^) Không chỉ thế, nàng còn nghĩ ra mấy bài thuốc, qua tay danh trù trở thành mấy món tráng dương, dưỡng nhan, cả nam lẫn nữ, bất kể là phú thương hoàng tộc hay tiểu nhân đều bị chui đầu vào lưới. Trái lại, triển lãm thi họa của Nghiêm phủ, lỡ biết bao nhiêu là ngân lượng, cửa trước vắng hoe, thấy mà đáng thương. Không ít phú thương sợ đắc tội Nghiêm phủ, miễn cưỡng đến cho có cái mặt, ở hội trường đi được một vòng coi như chứng minh có đến xem, tiếp thao liên từ biệt, lên kiệu, lo lắng thét lên, lệnh cho kiệu phu nhanh chóng đi tới tráng dương yến, sợ trễ một bước thì hết chỗ ngồi. Cái này tốt lắm, bất luận là người hay tiền đều bị cướp sạch! Nghiêm Diệu Ngọc trầm ngâm một lát,

trong đầu nhớ lại chi tiết ngày hôm đó. Mâu quang chợt lóe lên, nhưng khóe miệng vẫn cười chưa hề rút đi. _Thương trường lúc chìm lúc nổi là chuyện thường, không cần phải tự trách như vậy. – Hấn thần nhiên nói, thanh âm ôn trầm, khiến lòng người yên ổn. _Nhưng là..ô ô , ngân lượng...-Lưu Quảng vừa muốn khóc, khuôn mặt béo tròn nhắm lại như cái bánh bao chiều. _Chủ ý là ta đề, kế hoạch là ta nghĩ, cho dù có lỗ lỗ, cũng là sai lầm của ta, phải phải lỗi của người. – thâm thúy ánh mắt chợt tắt, bạc môi bất giác cười. Lưu Quảng lại không nghĩ như vậy, nhưng lại không có khẩu khí để nói. Hấn lau khô nước mắt, vẫn là tức giận, ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại. _Thiếu chủ, ta nói kế hoạch của người không phải là không tốt, mà là nữ nhân Tiền gia kia hơi quá đáng. _Phải không? _Nàng có ý đối nghịch, chọn cùng ngày tổ chức còn chưa tính, mà ngay cả đối tượng khách mời cũng giống Nghiêm phủ chúng ta. – Nhớ tới lúc đó, Lưu Quang vẫn còn tức đến lộn ruột. _Biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Đây là điểm thông minh của nàng. – Đây là đạo lý từ xưa đến giờ không đổi, chẳng những áp dụng cho chiến trường mà còn cả trong thương trường. Lưu Quảng dùng sức lắc đầu, ba tầng thịt lắc qua lắc lại. _Thiếu chủ, ngài hồ đồ sao? Nàng là đầu sỏ khiến chúng ta lỗ lớn mà ngài lại có thể khen ngợi nữ nhân đáng giận kia sao? Nghiêm Diệu Ngọc không nói mà cười nhạt, chậm rãi bưng chén trà lên, cầm lấy nắp trà che lại, chậm rãi uống. _Lưu chương quỳ. – Hấn kêu. _Thiếu chủ, ngài đừng cản ta, ta không nói không thoả mái, nữ nhân kia thật sự là... _Lưu chương quỳ. Mắng lại lần nữa bị đánh gãy, Lưu Quảng miễn cưỡng ngậm miệng, nhưng khuôn mặt vẫn là tràn ngập oán giận, thật sự rất là muống máng chửi cho đã. Hừm, là Thiệu chủ tâm địa thiên lương nên mới luôn nén giận (sói đột lột cừu thì có =.=). Đối lại là hấn, thế nào cũng phải mắng nữ nhân thói kia một trận. _Thiếu chủ, ngài a, chính là tâm địa thiên lương nên nữ nhân kia mới có thể làm càn, khắp nơi ức hiếp ngài! – Toàn kinh thành đều biết hành vi ác nhân của Tiền Kim Kim, tất cả trong lòng đều cảm thấy bất công thay cho Thiệu chủ – A, đúng rồi, ngài vừa muốn nói gì kia? – Hấn hỏi. Bàn tay to giơ lên chỉ hướng cửa. – Người quay đầu nhìn đi. Nhìn? Nhìn cái gì a? Lưu Quảng buồn bực quay đầu, nháy mắt máu trên mặt rút hết Ngoài cửa thư phòng là một thân ảnh yếu điệu đang đứng, Mẹ ơi! Người hấn đang mắng là “đầu sỏ gây chuyện” hiện đang đứng ở cửa , lẳng lặng mỉm cười với hấn, tay nhỏ bé còn đang bưng một giỏ đồ. Xem bộ dáng nàng đang đứng dựa vào cửa, tựa hồ là đứng đã lâu, nói không chừng đã nghe hết toàn bộ những điều hấn mắng. _Đại...đại...đại tiểu thư. – Bùm một tiếng, thân hình phì nộn lại lần nữa nằm sấp xuống, cả cơ thể thi hành đại lễ. Lúc này, hấn không có khóc thất thanh, ngược lại sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, như là thấy yêu ma quỷ quái. Tiền Kim Kim nhếch môi cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tin xảo tuyệt mỹ nhìn không ra nửa phần giận dữ. _Lưu chương quỳ, không nghĩ tới ngài để ý ta như vậy, lúc nào cũng khác khác nhớ kỹ đến ta. – Nàng bưng giỏ đồ, giầy thêu nhẹ tiến, tiếng bước chân nhẹ mà nhỏ, không nhanh không chậm mà tao nhã. Tiểu Hồng nhắm mắt thao sau Kim Kim bước vào thư phòng. _Đại ...đại tiểu thư thứ tội, ta...ta.. _Lưu chương quỳ muốn nói cái gì?-Nàng cười ngọt ngào. Lưu Quảng mồ hôi chảy ròng, biết nàng biết tội mình, bản thân khẳng định sẽ không yên. _Ách..a.. cái kia..cái kia...thuộc hạ cáo lui...- Hấn hô to một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên như mộng bị cháy, lao ra thư phòng, thân hình mập mạp một đường chạy thẳng. Con người trong suốt nhìn theo bóng dáng chạy trốn, đáy mắt xẹt qua một tia đùa cợt, tiếp theo quay lại bên trong, nhìn về phía nam nhân đang ngồi sau bàn. _Nghiêm công tử, ngày an. – Kim Kim đi đến bên bàn hành lễ. Hấn gật gật đầu, hai tay khoanh trước ngực, yên lặng nhìn kỹ nàng, tầm mắt lướt qua khuôn mặt mỹ mạo, dáng người mảnh khảnh. Con người đen u ám nhìn nàng chăm chú hiện lên một tia sáng kỳ dị cực kỳ nhỏ. Hai người quen biết đã lâu, nhưng là trong những năm đó, vì đấu đá lẫn nhau, kiếm chác lợi nhuận, ngầm đấu qua không biết bao nhiêu hiệp. Không thể phủ nhận, Tiền Kim Kim là một nữ nhân đặc biệt. Từ khi nàng đến tuổi cập kê mà đã có ý tiếp xúc thương trường, mới bắt đầu đã khiến mọi người cả kinh, gia dịch buôn bán rất có uy tín Thương trường thay đổi trong nháy mắt, cung cầu khi đó lúc chìm lúc nổi khó lường, nàng lại có thể một tay thành thạo bắt đầu kiếm tiền, không có nửa điểm e dè, hơn nữa còn có điểm hơn người, vô số lão tướng trên thương trường đã thua trong tay nàng. Tìm khắp thiên hạ, tuyệt đối ít có người có thể ở trên thương trường mà đối địch với Nghiêm Diệu Ngọc, mà không thể nghi ngờ Kim Kim chính là một trong số ít đó. Nàng ý cười trong suốt, liềm bước nhẹ đến gần bàn. _Nghiêm công tử vì sao không nói gì? Chẳng lẽ không vui khi thiếp thân đến? – Nàng hỏi, thanh như chuông bạc. Hấn khẽ nhếch bạc môi, cười hiền lành, thần thái thoả mái ầm ập, cho dù có giống núi băng nhưng bản mặt dày mà cười đó cũng không thể thay đổi (mặt dày mới đầu nổi với tỷ chứ *kakaka*). _Không, ta chỉ là nghĩ, lần trước nhìn thấy người hiền lành như vậy không biết là bao nhiêu lâu rồi. – Trong trí nhớ, tiểu nữ nhân này cũng chưa từng cấp hấn nhiều sắc mặt tốt nha. Kim Kim làm bộ như không nghe thấy hấn châm chọc, đem giỏ đồ ăn đặt lên bàn, rồi nhấc váy đi đến giá sách. Trên giá sách có bộ kinh tử, sách ghi chép phong thổ khắp nơi, còn có nhiều binh thư khác. Nàng tùy tay rút ra một cuốn binh thư, cúi đầu lật xem trang sách, bên mép

sách còn có ghi lời bình, chữ viết cứng cáp có lực. _Công tử học văn tinh thông, thi họa tài nghệ lại tuyệt diệu, tài hoa như thế mới có năng lực tổ chức triển lãm thi họa. – Nàng ngoái đầu quay lại cười, đem sách để lại chỗ cũ. Nghiêm Diêu Ngọc lại một lần nữa nhường mày, con người đen hiện lên một tia kinh ngạc. A, là lỗi tai hần có vấn đề, nhất thời nghe lầm, vẫn là ông trời muốn trêu hần? Kim Kim cư nhiên sao lại ca ngợi hần nha. _Đâu có, không bằng được tiệc của người nha. _A, không không không, công tử khiêm tốn rồi. Thiếp Thân lúc trước có đi qua hội triển lãm thi họa, không có một bóng người, không khí thật tốt, không giống chỗ chúng ta, làm ăn rất tốt, khắp nơi đông đúc như trẩy hội, làm cho người ta bệt nhọc khó thở nha. – Trong lời nói của nàng chứa nhiều hàm ý, trên mặt tinh xảo nở ra một nụ cười mê người. (đúng là mèo khóc chuột mà =.=, tỷ tỷ thật là....) _Kim Kim cô nương quá khen. – Nghiêm Diêu Ngọc không bị chọc giận, lấy tĩnh đánh động. (một chữ nhịn và một chữ nhẫn ^_^, tỷ tỷ chờ xem) Nàng thừa thắng xông lên, không chịu buông tay, tiếp tục đâm vào chỗ đau của hần. _Chỉ tiếc a, không có nhiều người họa, dù sao cũng không nhiều người nhân hạ thoải mái lắm, lần này ngài tổ chức triển lãm thi họa, cũng không có nhiều người biết thưởng thức đâu. (tỷ tỷ xiên xỏ xéo nha >"<) hai=" người=" một=" người=" nói=" một=" người=" tiếp,=" nội=" dung=" nghe=" rất=" có=" lẽ=" giáo,=" kỳ=" thực=" mỗi=" cầu=" đều=" có=" nghĩa=" bóng,=" chém=" gió=" (ta=" việt=" hóa=" 1=" tí,=" nếu=" mọi=" người=" không=" chịu=" ta=" sẽ=" sửa=" a=" ^),=" lẫn=" nhau,=" không=" khí=" trong=" phòng=" như=" có=" giống=" bão=" mãnh=" liệt=" nghiêm=" diêu=" ngọc=" hai=" tay=" khoan=" trước=" ngực,=" vẫn=" nhàn=" nhã=" duy=" trì=" khí=" độ=" người=" thua=" cuộc,=" đem=" đả=" kích=" của=" nàng=" dù=" ngấm=" ngấm=" hay=" công=" khai=" toàn=" bộ=" đều=" nhận=" lấy,=" không=" có=" nửa=" điểm=" cái=" lại.= _kim=" kim=" cô=" nương=" thân=" chinh=" ngự=" giá=" đến=" đây,=" chỉ=" vì=" muốn=" cùng=" ta=" thảo=" luận=" chuyện=" triển=" lãm=" thi=" họa=" lẫn=" trước?=" –=" hần=" chủ=" động=" đặt=" câu=" hỏi,không=" tin=" nàng=" vì=" lo=" lắng=" mà=" bàn=" chuyện=" với=" hần=" chỉ=" để=" nói=" mấy=" câu=" đùa=" cợt=" không=" quan=" hệ=" kia.= _đương=" nhiên=" không=" chỉ=" như=" thế.= –=" che=" đầy=" khuôn=" mặt=" ửng=" hồng,=" lộ=" ra=" nụ=" cười=" làm=" diên=" đảo=" chúng=" sinh,=" con=" người=" trong=" suốt=" cắt=" giấu=" vài=" phần=" ý=" cười,=" vài=" phần=" giả=" dối,=" còn=" có=" vài=" phần=" dạt=" dào,hung=" phấn.= hần=" nhận=" ra=" ánh=" mắt=" đó!= mỗi=" khi=" trong=" lòng=" nàng=" mang=" kế=" hoạch=" nham=" hiểm,=" hoặc=" trong=" lòng=" tính=" toán=" mưu=" đồ=" gì=" đó,=" đều=" lộ=" hết=" trên=" mặt=" như=" ánh=" mắt=" xinh=" đẹp=" kia.= tiểu=" nữ=" nhân=" này,=" chỉ=" sợ=" còn=" có=" một=" số=" chiêu=" chưa=" sử=" dụng=" đến,=" đùa=" cợt=" lúc=" trước=" xme=" ra=" chỉ=" là=" món=" khai=" vị.= (= chắc=" từ=" giờ=" là=" món=" chính=" nhĩ=" * _^)= kim=" kim=" đáng=" vẻ=" tiêu=" sái=" đến=" cạnh=" bàn,=" đem=" áo=" choàng=" đặt=" qua=" một=" bên,=" thân=" thủ=" hướng=" đến=" giỏ=" đồ=" ăn,=" ngón=" trỏ=" trắng=" noãn=" cọ=" nhẹ=" lên=" chung=" canh.= _thiếp=" thân=" hôm=" nay=" đến=" là=" vì=" muốn=" đem=" cho=" nghiêm=" công=" tử=" một=" chung=" canh.= _nha,=" canh=" gì=" vậy?= thạch=" tín,=" rượu=" độc=" hay=" là=" hạc=" đỉnh=" hồng?= –=" hần=" húng=" thú=" hỏi,=" tầm=" mắt=" khóa=" trụ=" đầu=" ngón=" tay=" của=" nàng.= (nha,=" toàn=" độc,=" đáng=" sợ=" a=" @_@)= nàng=" hạ=" mi=" mắt=" cười=" yếu=" ớt,=" khê=" cần=" cần=" đôi=" môi=" ướm=" át=" chín=" mọng,=" mắt=" hần=" càng=" trở=" nên=" thâm=" trầm,=" sâu=" trong=" đáy=" mắt=" xet=" qua=" một=" chút=" lửa=" nóng.= _đây=" là=" thuốc=" ích=" khí=" bổ=" thận,=" là=" dùng=" được=" liệu=" miêu=" cương=" quý=" hiếm,=" thêm=" kim=" khó=" cầu.= –=" nàng=" bưng=" giỏ=" đồ=" đến=" bàn=" hần.= –=" thiếp=" thân=" là=" thấy=" mấy=" ngày=" này=" thời=" tiết=" chuyển=" lạnh,=" nghiêm=" công=" tử=" lại=" vì=" triển=" lãm=" thi=" họa=" mà=" thời=" gian=" qua=" làm=" lưng=" vất=" vả,=" lo=" lắng=" hao=" tâm=" tổn=" sức,=" khăng=" định=" cần=" hảo=" hảo=" tắm=" bồ.= (diệp:= biết=" người=" ta=" vất=" vả=" mà=" tỷ=" còn=" phá=" hà?= ác=" quá=" đi..=" kim:= *liếc=" xéo*= nhiều=" chuyện,=" có=" tin=" ta=" thuốc=" mi=" chết=" không.= diệp:ngọc=" ca=" bảo=" trọng,=" muội=" cáo=" từ=" *bụi=" mù=" mịt*)= tay=" áo=" hồng=" mềm=" mại=" theo=" động=" tác=" cúi=" người=" của=" nàng=" mà=" lơ=" đãng=" phát=" qua=" cánh=" tay=" rần=" chấn=" của=" hần,=" truyền=" đến=" một=" hương=" thơm=" mị="

hoặc=" đôi=" mắt=" phượng=" sáng=" ngồi=" khê=" liếc=" hấn=" một=" cái=" một=" cái=" liếc=" mắt=" yêu=" kiêu=" bá=" mị=" kia=" đủ=" để=" làm=" cho=" nam=" nhân=" thần=" hồn=" diên=" đảo=" chỉ=" sợ=" chưa=" kịp=" uống=" chung=" canh=" của=" nằng=" thần=" hồn=" đã=" muốn=" bay=" hơn=" phân=" nửa=" _này=" cũng=" làm=" cho=" nghiêm=" mỗ=" cảm=" thấy=" thật=" vinh=" hạnh=" _=" hấn=" trước=" mắt=" thưởng=" thức=" tuyết=" sắc=" không=" khỏi=" đoán=" rằng=" trên=" đời=" có=" bao=" nhiều=" nam=" nhân=" có=" thể=" khăng=" cự=" được=" một=" sắc=" đẹp=" như=" vậy=" _quan=" trọng=" hơn=" thiệp=" thân=" còn=" tự=" tay=" chọn=" lựa=" bài=" thuốc=" thích=" hợp=" cho=" công=" tử=" _=" bàn=" tay=" bé=" nhỏ=" để=" lại=" chung=" cái=" hàm=" rằng=" tuyết=" trắng=" cần=" môi=" đỏ=" mọng=" nha=" ,=" nằng=" khấn=" trương=" muốn=" nhìn=" một=" chút=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" khi=" nhìn=" thấy=" "bài=" thuốc=" này=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" kia=" sẽ=" xuất=" hiện=" biểu=" tình=" gì=" tay=" nhỏ=" bé=" hướng=" lên=" bàn=" cần=" thận=" nhắc=" nắp=" chung=" canh=" lên=" tỏa=" ra=" một=" làn=" khói=" trắng=" nồng=" đậm=" hương=" khí=" chung=" canh=" này=" như=" lời=" kim=" kim=" nói=" đều=" là=" dùng=" được=" liệu=" sang=" quý=" ở=" miêu=" cương=" nước=" canh=" trong=" suốt=" hương=" vị=" đậm=" đà=" (*ực=" ực*)=" mà=" nằng=" đặc=" biệt=" chọn=" lựa=" bài=" thuốc=" chẳng=" những=" có=" thể=" tăng=" mạnh=" được=" tính=" cũng=" có=" hàm=" nghĩa=" khác...=" ngón=" tay=" miết=" chung=" canh=" một=" cái=" thư=" phòng=" to=" như=" vậy=" bỗng=" chốc=" lâm=" vào=" trầm=" mặc=" yên=" lặng=" đến=" mức=" ngay=" cả=" lá=" rơi=" bên=" ngoài=" cũng=" nghe=" thấy=" khuôn=" mặt=" tuần=" tử=" mím=" cười=" có=" chút=" cứng=" ngắc=" hấn=" nghiêng=" chặt=" hàm=" đôi=" mắt=" thâm=" sâu=" thâm=" trầm=" nhìn=" chăm=" chăm=" ngón=" tay=" đang=" miết=" kia=" thông=" thả=" thông=" thả=" nheo=" lại=" sau=" một=" lúc=" lâu=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" rớt=" cuộc=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn=" sang=" kim=" kim=" bên=" cạnh=" đang=" thập=" phần=" vui=" vẻ=" tốt=" nữ=" nhân=" này=" dám=" cho=" hấn=" ăn=" ba=" ba?!=" (ăn=" có=" thù=" với=" ba=" ba=" à=" *chóp=" chóp*)=" cuối=" hạ=" đầu=" thu=" kim=" kim=" đang=" cầm=" chung=" canh=" lúm=" đông=" tiền=" như=" hoa=" _nghiêm=" công=" tử=" ngài=" không=" muốn=" ăn=" sao?=" thuốc=" này=" nếu=" để=" nguội=" được=" tính=" sẽ=" giảm=" mất=" phân=" nửa=" nhân=" lúc=" còn=" nóng=" vẫn=" là=" mau=" ăn=" đi=" _=" nằng=" còn=" đỏ=" thêm=" đầu=" vào=" lửa=" liên=" tiếp=" thúc=" giục=" _có=" thể=" chết=" chứ=" không=" chịu=" nhục=" _=" hấn=" dùng=" thanh=" âm=" nhẹ=" nhất=" nói=" _nha=" ai=" dám=" làm=" nhục=" nghiêm=" công=" tử?=" thỉnh=" nói=" cho=" ta=" biết=" ta=" tiền=" kim=" kim=" sẽ=" là=" người=" đầu=" tiên=" không=" tha=" cho=" hấn=" _=" kim=" kim=" giả=" bộ=" không=" hiểu=" hai=" tròng=" mắt=" vô=" tội=" đao=" qua=" lại=" _phải=" không?=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" một=" tay=" chống=" cằm=" con=" người=" thâm=" thúy=" yên=" lặng=" một=" cái=" chóp=" mắt=" cũng=" không=" nhìn=" nằng=" nằng=" ý=" cười=" không=" giảm=" bắt=" tay=" mức=" canh=" mất=" to=" đảo=" qua=" một=" vòng=" rồi=" lại=" nhìn=" lại=" chung=" canh=" _nói=" gì=" thì=" nói=" nghiêm=" công=" tử=" ngài=" cũng=" ăn=" một=" chút=" ba=" ba=" đi=" không=" nguội=" hết=" mất=" _=" nằng=" thông=" dong=" ứng=" đáp=" nắm=" chắc=" cơ=" hội=" đâm=" hấn=" một=" dao=" một=" nam=" một=" nữ=" qua=" chung=" canh=" vô=" tội=" kia=" âm=" thâm=" phân=" cao=" thấp=" bên=" trong=" lại=" lần=" nữa=" lâm=" vào=" vắng=" vẻ=" mà=" tiểu=" hồng=" từ=" lúc=" vào=" thư=" phòng=" liên=" đứng=" ở=" một=" góc=" tường=" cổ=" găng=" làm=" bộ=" bản=" thân=" không=" tồn=" tại=" cũng=" khấn=" trương=" vạn=" phân=" đã=" sớm=" bị=" dọa=" run=" cả=" người=" nằng=" đi=" theo=" bên=" cạnh=" kim=" kim=" nhiều=" năm=" cái=" gì=" mà=" chưa=" từng=" thấy=" qua=" nhưng=" là=" mỗi=" khi=" hai=" người=" quyết=" đầu=" nằng=" đều=" là=" kinh=" hãi=" mờ=" hời=" lạnh=" chảy=" rông=" muốn=" mau=" mau=" đào=" tẩu=" một=" chút=" cũng=" không=" muốn=" ở=" lại=(đúng=" thể=" ở=" lại=" chỉ=" cho=" "tên=" bay=" đạn=" lạc=" mà=" chết=" oan=" *kaka*)=" rớt=" cuộc=" lúc=" nằng=" khấn=" trương=" đến=" khó=" thở=" cơ=" hô=" đã=" nghĩ=" nhẩy=" qua=" cửa=" sổ=" mà=" trôn=" thì=" nghiêm=" diệu=" ngọc="

Nàng lại lần nữa né tránh còn lưu lại một nụ cười duyên.

__Làm sao vậy? Còn tại tức giận sao? – Kim Kim vươn ngón trỏ chỉ vào khuôn mặt tuần tú kia – Uy, có điểm phong độ thôi, chúng ta đều là quân tử tranh đấu, là người trí không bằng ta, thành bại tướng dưới tay ta, làm sao có thể trở mặt đánh?”

Lời tuy nói lời dễ nghe, nhưng là do nàng tào phúng nhục nhã hấn trước, làm cho hấn trở mặt, đó cũng không phải là hành vi của quân tử nha. (nói chung cả 2 người chả ai là quân tử ==!)

Hai người người truy đuổi lẫn nhau trong thư phòng chả khác gì điều hâu đuổi bắt gà con.

Sau vài lần né tránh thành công, tâm tình Kim Kim lại hảo đến cực điểm, ý cười trên khóe miệng muốn giấu cũng không giấu được.

Trước mặt người khác, nàng tao nhã nhàn tĩnh, ở trước mặt hấn thì lại rất kiêu ngạo. Chỉ thiếu nước nàng ngửa mặt lên trời chống thất lưng mà cười như điên, nhạo hấn chẳng những mất mặt mũi, còn phải bồi ngân lượng.

Sau trận truy đuổi, Kim Kim nhắc lên váy long chồn trắng nhảy lên bàn hấn.

__Cho ta đứng lại. – Nàng ngồi ở bàn nâng cằm hạ lệnh như nữ vương tao nhã.

Vốn chim ưng là cao lớn hơn thỏ rồi đột nhiên nắm được thể thượng phong, vậy không cần tốn nhiều sức mà trở nên an tĩnh đứng lại bên cạnh bàn.

Hấn hai tay khoanh trước ngực nhìn xuống nàng vịchay mà mặt trở nên hồng nhuận.

__Ta hỏi ngươi, ngươi không chịu thua sao? – Kim Kim thở gấp, da thịt chảy ra một chút mồ hôi, ngực cũng bởi vì mới lo mà phập phồng.

Một giọt mồ hôi trong suốt chảy dọc theo cái cổ mảnh khảnh xuống vạt áo trước.–

__Ta mà lại không chịu thua ngươi sao? - Hấn thu hồi tầm mắt, hỏi lại.

__Vậy nhanh chút nhận thua, ngoan ngoãn thừa nhận, nói ngươi tâm phục khẩu phục, nói ngươi cảm thấy không bằng – Hai tròng mắt nàng lóe sáng, chờ nghe hấn đầu hàng, xác nhận thắng lợi lần này, là có thể khoái trá dẹp đường hồi phủ.

Trong mắt Nghiêm Diệu Ngọc không có chút gì gọi là tức giận sau khi thất bại, ngược lại còn hiện lên một tia tán thưởng.

__Ấm thực là nhu cầu lớn nhất của con người. Ta nên tán thưởng ngươi cần cù nghiên cứu văn hóa ẩm thực mà đoạt được khách, chiêu này thật sự rất lợi hại.” Bàn tay to thân thiết xoa nhẹ cái đầu nhỏ của nàng, vài hạt châu trên tóc rơi xuống khiến mái tóc đen dài tuôn trào như suối phô tán trên mặt bàn.

Từ xưa đến nay, cho dù là quan hay dân thì nhà hàng và kỹ viện cũng là nhu cầu không thể thiếu trong cuộc sống, đó cũng là ngành đầu tư trọng yếu, chỉ cần kinh doanh thoả đáng, có tâm huyết cầu tiến, nghĩ ra nhiều hình thức đa dạng thì rất dễ hốt bạc.

Đại chưởng đang xoa xoa mái tóc tỏa ra nhiệt năng từng giọt từng giọt thấm vào da thịt của nàng, Kim Kim quay mặt tránh đi.

__Con người luôn chiều cổ tốt cái bụng của mình trước sau mới có dư lực đi chiều cổ đầu óc, ta cung cấp mỹ thực món ngon, tự nhiên sẽ hấp dẫn người khác hơn là đám tranh gà bới của ngươi.

Các bản vẽ đẹp của những danh gia từ xưa tới nay lại bị nàng coi là gà bới. Nay bọn họ mà biết được chắc là sẽ khóc rống lên mất

__Chính là, ý kiến của ngươi rất hay, khả làm cho ta lỗ nửa năm tiền chuẩn bị a!” Hấn che lấy bạc môi, không nề hà lắc đầu.

Nàng hừ một tiếng không cho là đúng – Đại nghiệp của Nghiêm phủ nhà ngươi chỉ có lỗ nửa năm thôi, không đáng nói nhiều. - Nàng nhìn thần nghiêng đầu, bàn tay non mịn khéo vuốt ve mái tóc.

Mái tóc dài rối tung, làm cho nàng thiếu vài phần cả vú lấp miệng em, nhưng thật ra hơn vài phần nhu nhược, làm bất luận kẻ nào nhìn đều phải tâm sinh yêu thương...

__Xem ra, của ta thật là dạy người grát khá. – Nghiêm Diệu Ngọc nhẹ giọng nói, tay nhất lên vài lọn tóc mềm trên bàn.

Kim Kim tức giận quay đầu quát. – Nói bậy, ai cho người dạy bao giờ ?

__Nha, chẳng lẽ không đúng là ta dạy. Ta còn nhớ rõ, mười năm trước khi người mới vào thương trường, vẫn là người mới học nghề, ngay cả binh bất yếm trá, thương không nề gian đạo lý cũng đều không hiểu, vẫn là ta tốt bụng chỉ giáo vài điểm, người mới

Oanh!

Mặt nàng đen lại, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, con người cơ hồ muốn bốc hỏa.

Nha, nam nhân này cư nhiên còn dám nhắc đến chuyện này! Nhớ ngày đó hấn đối nàng, đối nàng....

__Người, tên kia, thua chính là thua, không nên nhiều lời vô nghĩa! – Nàng thất muốn vươn chân đá hấn mấy cái thật mạnh, đá bay đi nụ cười đáng ghét trên mặt hấn.

__Chắc, người khi nào trở nên đáng trí như thế, cư nhiên đã quên... – Nghiêm Diệu Ngọc ung dung nói từ đầu đến cuối.

Hừ, nàng cũng không có tâm tình cùng hấn “Ôn chuyện”. Bây giờ nhắc lại chuyện cũ nàng thật sự tức giận, hận không thể tự tay đem hấn bóp chết!

Quay mặt đi, Kim Kim tự nhảy xuống bàn, nhắc váy đi ra ngoài.

Chính là, đi không được vài bước, eo nhỏ đột nhiên căng thẳng, cường đại lực bám trụ nàng, đem nàng kéo lại phía sau

__A....- Nàng kinh hoảng gọi một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, chân mềm nhũn ngã vào một vòm ngực rộng lớn.

Nghiêm Diệu Ngọc hai tay vòng qua eo nhỏ của nàng, ôm lấy thân thể nàng, hai người da thịt áp sát không một khe hở. Hơi thở nam tính nóng bỏng, vây quanh mọi giác quan của nàng.

Lần này, nàng thậm chí không thể thấy rõ, Nghiêm Diệu Ngọc là như thế nào ra tay.

__Kim nhi, nói còn chưa nói xong, người muốn đi đâu nha?” Bạc môi tựa vào bên tai nàng, dùng thanh âm nhẹ nhất nói, giọng nói ôn nhu, như có thể say lòng người.

__Ai cho người như vậy quản ta? – Khuôn mặt nhỏ nhắc đỏ lên, quật cường quay mặt đi, cố ý không để ý tới hấn.

__Theo lý mà nói, ta thích người nhất. – Nghiêm Diệu Ngọc thân thủ vuốt ve hai má mềm mại của nàng, hơi thở nam tính phả ra, ấm áp mà ấm nóng.

__Buông! - Nàng không ngừng giãy dụa, lại vô ích, một thở hồng hộc.

__Không.

Tình thế nghịch chuyển, nàng hoàn toàn thế thụ động

__Quân tử động khẩu không động thủ! - Kim Kim hô.

__Kim nhi, ta không phải là quân tử. - Hấn tốt bụng sửa đúng, vì không cho nàng thất vọng, nhưng thật ra lại tự động nói ra phương pháp bù lại. – Bất quá mà nói, nếu người kiên trì muốn ‘Động khẩu’, ta cũng không nguyện cho người thất vọng. (mặt siêu dày ==)

Nàng trừng lớn ánh mắt, còn chưa kịp hét lên, môi đỏ mọng đã bị hấn chặt chẽ giam lại.

Bạc môi bá đạo bao trùm của nàng non mềm, nuốt của nàng kháng nghị, không có nửa do dự, tự động tiến nhanh vào. Nàng đầu tiên là toàn thân cứng ngắc, tay nhỏ không ngừng đánh vào bả vai rắn chắc của hấn, nhưng hấn rất có kiên nhẫn cắn hôn, buộc chặt thân mình, dần dần từng giọt từng giọt mềm hoá.

Eo nhỏ căng thẳng, khuôn ngực rộng lớn đè ép nàng non mềm bộ ngực sữa, thân hình cao lớn xâm nhập của nàng hai chân, hai người ma sát chỉ cách nhau mấy lớp trang phục, làm dấy lên ngọc lửa nóng rực.

Nàng choáng váng, thần trí chậm rãi trở nên mê ly, hai tay đang đáng cũng vô lực, không trốn được hấn khiêu khích cùng bản thân ý loạn tình mê.

Nghiêm Diệu Ngọc đối thân thể của nàng như quá mức quen thuộc, biết như thế nào hôn nàng, có thể làm cho nàng mềm yếu run run; Biết như thế nào âu yếm nàng, có thể làm cho nàng rên rỉ cầu xin tha thứ...

Ngay cả là dù có thắng ở trên thương trường, kiếm được nhiều ngân lượng, nhưng kết quả là bị hấn ôm vào trong ngực, hôn vô lực phản kháng.

Trận này thắng bại, vậy ai thắng ai thua?

2. Chương 2

3. Chương 3

Mưa phùn mênh mông, chốn kinh thành phồn hoa càng thêm ý thơ. Trên đường cái, ngẫu nhiên có mấy người miễn cưỡng khen rồi lại vội vàng quay lại, sau đó lại bị tiếng mưa rơi bao phủ át đi thanh âm khác.

Tiểu Hồng ra khỏi Đông Chức Phường, một tay ôm cầm y bào lông cừu, một tay cầm ô, vội vàng chạy về Thiên Hương Lâu. Thời điểm qua cầu, một chiếc xe ngựa vội vã chạy vọt qua. Nàng hướng một bên né tránh, dưới chân không đứng vững, liền ngã xuống sông lý lạnh băng. Bùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi. “A.... cô lỗ lỗ.... cô lỗ lỗ...”

Vừa mới phát ra một tiếng thét kinh hãi, nước sông liền tiến vào miệng của nàng, thảng mười nước sông rét lạnh thấu tâm, lạnh đến nàng không thể giãy dụa, chốc lát tay chân lạnh lẽo dần dần cứng ngắc lại. Tiểu Hồng tâm hoảng, một cái bàn tay to rẽ nước mà đến, nắm lấy xiêm y của nàng, kéo nàng bơi đi lên. Nàng lạnh đến phát run, miệng nhỏ rên rên, khụ khụ mấy tiếng, sau một lúc lâu vẫn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn thấy trước mắt mơ hồ có bóng người. Nàng run run đẩy tóc ướt đầm ra liền thấy rõ một thân ảnh cao lớn

Người cứu nàng là Nghiêm gia Cảnh Võ. Hai cái chữ tử đầu nhiều như vậy năm, nàng đối Cảnh Võ là thập phần quen thuộc. Lúc trước, nàng rất sợ người nam nhân lãnh khốc này, nghĩ đến hấn nghiêm khắc vô tình, mỗi khi vô tình gặp hấn liền tránh xa. Vài năm nay nàng mới biết được hấn là ít nói, chứ không hề tàn khốc, có mấy lần nàng thậm chí thấy hấn cứu trợ một tiểu khất cái trong kinh thành. “Cảnh, ...Ca....Cảnh....” Tiểu Hồng thử mở miệng hỏi, lại lạnh đến răng run run, mún nói cũng không được. “Lạnh lắm sao?” “Lạnh..lạnh..lạnh –”

Thân mình nàng mỏng manh, tự nhiên không chịu nổi nước sông lạnh như băng, khí lạnh tiến nhập vào xiêm y, làm cho nàng lạnh đến gân cốt phát đau. Cảnh Võ nhìn thấy cầm bó trong tay nàng, bên trên thêu chữ Đông Chức Phường, biết là đồ của Tiền Kim Kim, một đôi may rậm chột nhú lại. Nữ nhân ngốc thật, đem quần áo chủ nhân còn quan trọng hơn tính mạng bản thân, đã ngã xuống sông, còn không biết vứt bỏ gánh nặng mà cầu cứu, ngược lại còn ôm thật chặt, kiên quyết không chịu buông ra, nếu không phải hấn trùng hợp đi qua, khẳng định nàng đã muốn chết đuối ở dưới sông.

Cảnh Võ khoát hai tay lên bả vai run run của nàng, vận nội lực đẩy nhiệt năng vào cơ thể làm ấm kinh mạch cho nàng, tạm thời xua đi rét lạnh. Nhiệt năng trong cơ thể làm cho nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn từ xanh tím chuyển thành trắng bệch, lại dần dần hồng nhuận trở lại, hài hàm răng trắng không còn khua lập cập nữa. “Đỡ rồi chứ?” Hấn trầm giọng mở miệng. “Àn.” Tiểu Hồng liếc mình gạt đầu, tóc ẩm ướt không ngừng nhỏ giọt, trông đáng thương giống con chó nhỏ rơi xuống nước. Cảnh Võ không nói được một lời, ôm lấy Tiểu Hồng ướt át ngược ngừng, dọc bốn sông đi đến cửa hàng của Nghiêm gia. “Cảnh..Cảnh... Cảnh gia –”

Nàng lại bắt đầu lấp bắp, bắt quá không phải bởi vì rét lạnh, mà là bởi vì xấu hổ. Nam nữ thụ thụ bất thân, Cảnh gia ôm nàng như vậy, thật sự không thỏa đáng. Nhưng mà toàn thân nàng ướt đầm, xiêm y đầm nước, căn bản là không thể động đây, mà thân mình Cảnh Võ lại ấm như vậy, dựa vào hấn giống như

dựa vào lò sưởi ấm áp vậy..... Cảnh Võ bước đi như bay, bước vào bên trong cửa hàng, đem nằng giao cho quản sự, hai mắt nhắm nghiền. “Tìm bộ quần áo cho nằng thay.”

Hắn lờn ít mà ý nhiều, công đạo xong liền xoay người muốn đi. “Cảnh gia....” Tiểu Hồng vội vàng mở miện. Hắn ở trước cửa dừng lại cước bộ, quay đầu, mặt vẫn lạnh lùng. Nằng còn ôm cái kia cầm bó gánh nặng, ký xấu hổ lại thẹn thùng, mặt hồng nhuận nhuận, một bên giọt thủy, một bên nhỏ giọng nói lời cảm tạ. “Ách, đa tạ Cảnh gia ân cứu mạng.”

Con người đen như ngọc yên lặng nhìn nằng. Sau một lúc lâu, Cảnh Võ mới gạt đầu, trầm mặc xoay người rời đi, thân ảnh cao lớn ở trong mưa càng lúc càng xa. Nằng đứng bên cửa, hồng nhuận trên mặt chưa tan, nhìn theo bóng dáng hắn, thẳng đến kia thân ảnh biến mất, hoàn toàn nhìn không thấy mới thôi.
***** Trời thu gió lạnh. Lá cây vì thời tiết mà chuyển hồng, rồi theo gió rơi xuống đất. Tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa Tiền phủ, nhìn thấy xe ngựa quen thuộc của Nghiêm phủ, thủ vệ gia đình rất nhanh tiến ra đón. Nghiêm Diệu Ngọc đi xuống xe, không chờ hạ nhân đuổi kịp, liền tự mình bước vào cửa. Hạ nhân hai nhà đã tập thành thói quen, tiếp đón lẫn nhau, chỉ có Cảnh Võ nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp, còn lại chính là Giáp, Ất, Bính, Đinh còn chưa tỉnh ngủ.

Bốn nha đầu còn buồn ngủ, khoan thai xuống xe ngựa mới cầm trúc giỏ trúc đuổi theo cước bộ chủ tử. Xuyên qua đình viện, Nghiêm Diệu Ngọc đi qua hành lang gấp khúc, hành lang gấp khúc như mê cung khắp lâm viên, dẫn đến một cái ao có cầu bắc ngang. Qua cầu, lại đi qua mấy cái sân, hắn mới nhìn thấy Kim Kim ở tại Trân Châu các. Trân Châu các xa hoa, quý khí bức người. Ngoài cửa bằng đồng, sa trường hồng mềm mại, dưới chân là thảm lót đỏ thẫm. Nghiêm Diệu Ngọc bước vào cửa, Cảnh Võ theo thói quen tính đứng ở ngoài, bốn nha đầu sau mới đến, lại tham ẩm theo đi vào, lui ở trong góc, nắm chắc thời gian lại trộm ngủ một hồi. “Nghiêm công tử sớm.” Tiểu Hồng nhìn thấy hắn đến, lập tức phúc thân nghênh đón. Hắn gạt đầu. “Nằng ở bên trong?”

“Đúng vậy, đại cô nương sáng sớm đã tỉnh, ăn một chén cháo, lúc này đang nghỉ ngơi.” Tiền Phủ trời gió mát mẻ, Kim Kim không có mặc ấm, ở trong kinh thành tuần tra tình hình các cửa hàng, sau hồi phủ thì bắt đầu ho nhẹ. Tiểu Hồng khuyên nằng nghỉ tạm, nằng không nghe, vừa ho vừa làm việc nên nhiệm phong hàn, đến hôm qua rốt cục chống đỡ không được, bệnh nằm liệt giường, vô lực đứng dậy. Nghiêm Diệu Ngọc nghe được tin tức, không hề do dự, tự mình đến Tiền phủ thăm bệnh. “Trong này là thuốc trân phẩm dung để bổ khí, đem đi sắc cho nằng uống.”

Hắn chỉ vào giỏ trúc trên tay Giáp, Ất, Bính, Đinh, phân phó từng thứ một. “Mặt khác, đây là áo da biên cương, nhớ rõ cấp nằng mặc nằng thêm xiêm y.” “Đa tạ Nghiêm công tử.” Nằng nhận lấy giỏ trúc, gạt đầu cảm ơn. “Biết nên xử lý như thế nào?” “Đúng vậy, như cũ xử lý, vô luận là chén thuốc hay áo da, cũng sẽ không để đại cô nương biết là Nghiêm công tử tặng.” Nằng mỉm cười, sớm hiểu được đây là an bài tốt nhất. “Nằng uống thuốc rồi sao?”

“Vừa mới uống, nhưng là...” Tiểu Hồng muốn nói lại thôi, cười khổ nhìn khuê các yên tĩnh không tiếng động. “Ta đã biết.” Nghiêm Diệu Ngọc nói đơn giản, khóe miệng khẽ nhếch, hơi hơi vuốt cằm, thân hình cao lớn xuyên qua màn che, đi vào nội thất. Trân Châu Các, bên cửa sổ tinh xảo, mỹ nhân đang nằm. Kim Kim nằm nằm ở trên giường, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt trái xoan, làn mi tinh tế, trông ôn nhu mảnh mai. Tóc dài của nằng rối tung như nước như tơ, theo động tác bất giác của nằng mà đong đưa, sa y trên người hơi mở ra, lộ ra bờ vai thủy nộn.

Nghiêm Diệu Ngọc không tiếng động đi đến bên giường, phát hiện cho dù đang ngủ, tay nhỏ bé của nằng như cũ nắm chặt một quyển thương sách (sách về kinh thương). “Thật đúng là vật nhỏ mạnh mẽ.” Miệng hắn giắc nhếch lên, lấy bản thương sách ra, ở bên giường ngồi xuống, thay nằng kéo lại vạt áo. Lòng bàn tay trống không, Kim Kim trong mộng khẽ nhíu mày, tay nhỏ bé quơ qua sờ soạng trên giường. Nghiêm Diệu Ngọc không tiếng động cười yếu ớt, không đi lấy thương sách, ngược lại đưa tay qua tùy ý để nằng nắm.

Tay nằng rất nhỏ, thực mềm, nhu nhược không có xương, giống như chỉ cần nắm chặt thì tan ra. Hắn ngó nghiêng nhìn thiếu nữ đang ngủ say, trong lúc nhất thời cơ hồ đã quên, lúc thanh tỉnh thì nằng có bao nhiêu sao ương ngạnh vô lý. Hắn cúi đầu xuống, bạc môi đặt trên trán nằng một nụ hôn, nắm chắc thời gian quý giá lúc nằng không thể tức giận hay giận dữ. (Diệp: vâng vâng, lúc ngủ đó ai làm gì dk anh ạ =.=!!!) Con người thâm u, trong một khắc không tự giác trở nên nhu hòa. Lư hương trên bàn thản nhiên toát ra hương

thơm, trong phòng hô hấp của Kim Kim khê biến, mây liễu của nàng nhú lại, không biết là mơ cái gì....
“Nghiêm Diệu Ngọc!”

Kim Kim thét chói tai tỉnh lại, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Thật đáng sợ! Nàng mơ thấy cuộc tử thi mười năm trước, nàng thua rồi tỉnh rồi ngủ, suốt ba tháng, mỗi người đều bàn tán, đem nàng ra mà nói chuyện phiếm lúc nhàn hạ. Mà tên vô lại đáng giận kia lại còn cười tới gần nàng, uy hiếp nàng không được để lộ chuyện kia.... (mời xem lại chương 2 ^_^) “Ta ở trong này.” Tiếng nói nam tính ôn nhu ở gần đó truyền đến, bàn tay thô ráp thay nàng lau đi mồ hôi trên trán. “Như thế nào, người mơ thấy ta sao?” Thanh âm kia lại hỏi.

Kim Kim hoàn toàn tỉnh, vội vàng quay đầu liền nhìn thấy gương mặt tuần tú vốn trong mộng lại gần trong gang tấc, lửa giận càng mạnh, theo phản xạ hô to. “Người, vô lại!” Tiếng hét tức giận chói tai đột nhiên vang lên, truyền đến từng góc vách Tiền phủ, nô bộc đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo nhún vai, lộ ra tươi cười hiểu biết, cúi đầu tiếp tục công tác.

A, nghe tiếng hét của Đại cô nương rõ chói tai, chắc là Nghiêm công tử đến đây! Nhiều năm “Giao tình”, làm cho Nghiêm Diệu Ngọc quá rõ tính xấu của nàng. Hắn phản ứng nhanh chóng, đại chương đuổi ra, dễ dàng tiếp được phần quyền đánh qua của nàng. “Đã mười năm rồi, người còn nhớ cái việc nhỏ này sao?” Hắn thở dài một hơi, hạ xuống thương sách trong tay. “Việc nhỏ? Điều này sao gọi là việc nhỏ?!” Nếu là tại nàng tính toán không kĩ, thì thua trận cũng là chuyện thường thôi, nhưng mà từ đầu tới đuôi, mọi chuyện với hắn cũng chỉ là đùa giỡn.....

Nghiêm Diệu Ngọc cười nhẹ, ôn tồn trấn an, kiên nhẫn nói: “Hảo, như vậy, vì người, ta nguyện ý thông cáo thiên hạ, nói cho toàn kinh thành, trệ tử thi lúc trước là do ta phá hư, người thắng thật sự chính là người, vậy được rồi chứ?” Được? Được cái quỷ? Nàng giận trừng mắt hắn, bụng đầy phần nộ chưa giảm, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Đây là chuyện nàng luôn buồn bực.

Nghiêm Diệu Ngọc nguy trang quá mức hoàn hảo, mọi người đều bị hắn lừa mười năm, luôn khen hắn là người nhân hậu, xem hắn là thánh nhân chuyển thế, tuyệt đối không tin hắn có làm nửa điểm chuyện xấu. Như vậy, nay cho dù hắn có thắng thần trước mặt mọi người công bố sự thật, nói năm đó hắn sử dụng phương pháp tiện mà thắng, mọi người tuyệt đối sẽ không tin, nói không chừng còn hoài nghi là nàng ức hiếp hắn, làm cho hắn bị ủy khuất!

(Diệp: xong, anh giả nai quá mức thành công =.) Người này biến hoá khôn lường, trước mặt người khác thì nho nhã lễ độ, sau lưng thì trở mặt luôn tìm cách trêu chọc nàng nổi trận lôi đình. Người bên ngoài chỉ nhìn thấy nàng tính khí hỏa bạo, nghĩ nàng ý thể hiếp người, lại không biết rằng nàng là bị tên nam nhân ác liệt này khi dễ đến thảm. Xem nàng chu môi đỏ mọng, bộ dáng nén giận, Nghiêm Diệu Ngọc lại lần nữa thở dài một hơi.

“Ta là nói thật, chỉ cần người cao hứng, ta dù có lên núi đao, xuống biển lửa cũng không chối từ.” Hắn nói thật, khuôn mặt tuần tú hiện ra nụ cười ôn nhu. “Lời ngon tiếng ngọt này, đi mà nói với nữ nhân khác đi!” “Lời ngon tiếng ngọt của ta, chỉ để dành ột người nữ nhân duy nhất.” “Người có ý đồ gì?” Nàng vẫn không tin, phần nộ trên mặt dần chuyển thành hoài nghi, trừng mắt nhìn hắn. Nam nhân này thâm sâu như biển, làm việc niến hoá khôn lường, nhất cử nhất động luôn dụng tâm kín đáo. Đánh chết nàng cũng không tin, tên gian trá giảo hoạt này sẽ vì niềm vui của nàng, liền dễ dàng vứt bỏ hình tượng kinh doanh nhiều năm mà nói ọi người biết, hắn thực chất là một cái hồ ly ti tiện. Biểu tình cảnh giác kia, làm cho ý cười trên môi hắn trở nên có chút sâu ảo.

“Ta chỉ là muốn đối tốt với người, chẳng lẽ cũng không được?” Xem ra, mười năm trước, hắn thật sự đã kích nàng. Chuyện tới nay, hết thấy đều chỉ có thể nói là hắn gieo gió gặt bão, vô luận hắn nói cái gì, làm cái gì, tiểu nữ nhân này cũng không chịu tin, ngược lại luôn có ý nghĩ tiêu cực. “Ai thêm người đối tốt.” Nàng lạnh lùng cự tuyệt, không phát hiện hắn không bình thường, ngược lại tay nhỏ bé đẩy, muốn đem nam nhân chương mắt này đẩy xuống giường đi. “Mặt khác, nếu không có việc gì, phiền toái ngài mau lẹ khai.” Nàng không khách khí hạ lệnh trực khách.

Chỉ tiếc, hắn da mặt dày, thân mình to lớn không những không rời đi, thậm chí được một tấc lại muốn tiến một thước, bàn tay to giương lên, đem cơ thể nhỏ bé của nàng kéo vào trong lòng. Một lực lớn mạnh xông tới khiến Kim Kim không thể phản kháng, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bắt nẹp vào khôn ngực rộng lớn

của hắn, tức giận không thể nén, nàng vung ra quyền, muốn hắn buông tay. “Uy, buông tay, Nghiêm Diệu Ngọc người...”

Nàng đánh loạn liên hồi, nhưng hắn da thịt kiên cường, ngực cứng rắn như tường đồng vách sắt, hoàn toàn không đem giấy dựa của nàng để ở trong mắt, ngược lại hai tay nàng lại đau. “Kim Nhi, nhỏ giọng xuol6ng đi, lại âm ỹ thì chỉ sợ sẽ khiến cho người bên ngoài chú ý. Nếu có người xông tới, nhìn thấy ngươi và ta ôm nhau giống bánh bột mì nữa nằm ở trên giường, truyền ra ngoài chẳng phải là hỏng đến danh tiết của người hay sao?” Hắn hảo tâm nhắc nhở.

“Danh tiết của ta? Ngươi có khi nào để ý đến danh tiết của ta hả?” Nàng đánh càng dùng sức, muốn đánh hắn cho hả giận. Mười năm nay, hắn cũng không buông tha cơ hội khi dễ nàng, nàng bị hắn lừa đi, trộm đi, đoạt đi bao nhiêu nộ hôn đến tính cũng không xuể! (Diệp: ách o_O) “Dù sao cũng không có người phát hiện?” Nghiêm Diệu Ngọc cúi xuống khuôn mặt tuần tú, ở bên tai nàng cười khê. Đây là tính toán của hắn, không có người phát hiện, hắn có làm đủ loại hành vi ác liệt cũng không sao. “Ngươi thật vô lại! Ngươi... người...khụ.. khụ...khụ...”

Lúc trước nhiễm phong hàn, thân thể suy yếu, lúc này lại mắng quá mức kích động, nàng nhất thời nghet thở, lập tức ho. Đại chưởng ngăm đen rắn chắc khẽ vuốt tấm lưng mảnh khảnh của nàng, nàng thuận khí. Cách hắn vuốt ve nhẹ nhàng chậm chạp lại ôn nhu, như là vuốt trăn bảo của hắn. “Bình tĩnh chút, cần thận đừng tức giận mà hỏng thân mình, nếu không ta sẽ đau lòng.” Nghiêm Diệu Ngọc nói mà mặt không đỏ, khí không suyễn, nàng lại nghe để mặt đỏ bừng.“Đau lòng ta? Ta có phải biểu muội non nớt mềm mại của ngươi mà đáng để ngươi đau lòng?”

“Ngươi đang ghen?” Hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú, con ngươi đen như lửa thiêu đốt, tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng quay sang vuốt tóc, không chịu đối mặt với con ngươi có thể xuyên thấu long người của hắn. “Ai thèm ăn dấm chua của ngươi?” Nàng không ngừng giãy dựa, lại phát hiện kiềm chế của hắn nhìn như ôn nhu, kỳ thật là ôm chặt giãy không ra.“Trâu già gặm cỏ non, đều đã ba mươi, lại tính đi trêu chọc tiểu cô nương, ngươi đúng là không biết xấu hổ?” Nghiêm Diệu Ngọc nhếch mày, thực lễ phép hỏi. “Ý của ngươi là nói, ngươi và ta có vẻ xứng đôi hơn sao?” “Ai nói với ngươi.” Nàng mặt càng hồng, hồ ngôn loạn ngữ.“

Cho nam nhân có chết sạch, ta cũng không gả cho ngươi!” Con ngươi đen nhú lại, đại chưởng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, giữ chặt cằm nhỏ của nàng. “Kim Nhi, không cần nói quá sớm a!” Hắn cười, ý cười ôn nhu thường ngày nay giảm mất nửa phần, giờ phút này ánh mắt hắn lại mang theo một cỗ tà khí, không giống chính nhân quân tử mà lại như đạo tặc.

Tươi cười kia làm cho nàng run sợ. Nàng rất hiểu hắn, biết nam nhân này vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.... (Diệp: trời sinh một cặp _ __!!) Lòng tơ sau gáy căng thẳng nổi lên, Kim Kim cắn môi đỏ mọng, không tính tranh cãi. “Ta mệt chết được, muốn nghỉ ngơi, có thể mời ngươi đi ra ngoài ?” Nàng cũng học ngoan, cứng rắn không được liền chuyển mềm. “Không được.” Đáng tiếc, hắn cũng mềm cũng không ăn. “Đáng chết, ngươi rốt cuộc là muốn muốn...” Cơn tức của nàng lại muốn bốc lên đây! Ngón tay thon dài điểm trụ môi nàng, ngăn lại không cho nàng thao thao bất tuyệt tức giận mắng.“Muốn ta đi cũng được, ngươi trước đem thuốc uống hết, ta mới đi.” “Không cần?” Hắn không phải đại phu, cũng không phải cha mẹ nàng, dựa vào cái gì mà ép? (Diệp: à thì, là phu quân tương lai của tỷ đó ^o^) “Ngươi không ngoan ngoan uống thuốc, hay là ta dùng miệng uy ngươi uống?” lời nói tuy rằng khó tin, nhưng là chuyện có thể chiếm tiện nghi, hắn tuyệt đối nói được thì làm được. Kim Kim ảo não trừng mắt hắn, lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Vừa không muốn cho hắn chiếm tiện nghi, lại không muốn uống chén thuốc dọa người kia.

“Làm sao vậy? Đường đường Tiền gia đại cô nương, trong kinh thành nổi tiếng gần xa Tiền Kim Kim, chẳng lẽ lại sợ khổ a?” mặt hắn tươi cười, ý định kích nàng. “Ai nói, ta....” Nàng quát cường nâng cằm lên, vì sĩ diện thuận miệng bịa cái lý do.“Nó lạnh.” Nghiêm Diệu Ngọc nhếch mày, mở miệng kêu. “Tiểu Hồng.” Vừa dứt lời, tầng tầng sa trướng trong khuê các được vén lên, Tiểu Hồng bưng một chén thuốc ấm đã sớm chuẩn bị, thật cẩn thận tiêu sái tiến vào. “Tiểu Hồng, ngươi...” Kim Kim không dám tin, không nghĩ tới ngay cả nha hoàn trung thành nhất của mình cũng phản chiến. Tiểu Hồng đặt chén thuốc xuống, làm bộ không phát hiện biểu tình tức giận của chủ tử, cũng làm bộ không thấy tư thế không hợp lễ giáo của cả hai trên giường, đem chén thuốc đặt ở trên bàn, sau đó lòng bàn chân như bôi mỡ mà chạy nhanh ra ngoài. “Tiểu

Hồng!”

Phía sau truyền đến tiếng thét ảo não chói tai. Nha, không có nghe thấy, không có nghe thấy, nàng cái gì cũng chưa nghe thấy.... Nàng tự lẩm bẩm, dùng ngón trỏ che lại hai tai, ba bước thành hai bước chạy về phòng khách, làm bộ chính mình cái gì cũng chưa nghe thấy. Ai, không có biện pháp, đại cô nương tuy rằng tài trí hơn người, có thể nói không gì làm không được, miệng lưỡi khéo léo có thể làm cho nam nhân quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng cũng có nhược điểm không muốn ai biết. Nhất là việc uống thuốc, cho dù bỏ thêm mật ong nàng cũng không chịu uống, mỗi lần bệnh đều phải tốn chút thời gian ép nàng uống thuốc.

Chính là, nếu không uống thuốc thì sao có thể lành bệnh? Tiểu Hồng biết, chỉ có Nghiêm công tử trị được Đại cô nương, mỗi gặp tình huống này, nàng đều kiên trì làm phản đồ, tạm thời thực xin lỗi Đại cô nương. Chén thuốc ấm áp bị đưa đến trước mặt Kim Kim, nàng ngửi thấy hương vị đắng chát, cổ họng liền cảm thấy khó chịu. “Đây là bát thuốc nóng.” Nghiêm Diệu Ngọc ung dung nói. Nam nhân này thích xem nàng chịu khổ! “Rất nóng.” Nàng không ngừng lui về sau, cố gắng giãy dụa. Hắn không bức bách, ngược lại buông lỏng bàn tay to đang kiềm sau lưng nàng, chậm rãi cầm lấy cái thìa, múc lấy một muỗng thuốc đen như mực, thổi cho nguội, đưa đến bên miệng nàng. “Nha, không nóng.” Hắn nhẹ giọng mở miệng, thanh âm cùng ánh mắt đều hảo ôn nhu. Bộ dáng hắn cúi đầu vì nàng thổi nguội chén thuốc, ánh mắt, bạc môi, tư thái, đều khiến lòng nàng ngũ vị tạp trần, rõ ràng buồn bực hắn bá đạo, lại cảm thấy có chút ấm ngọt.

“Nếu không uống, ta cũng muốn dứt cho ngươi.” Nghiêm Diệu Ngọc dùng giọng nói ôn nhu uy hiếp. Hảo hán không sợ khổ. Kim Kim trừng mắt nhìn thìa thuốc, hít sâu một hơi lấy dũng khí, mới tâm không cam tình không nguyện hé mở môi đỏ mọng. Chén thuốc màu đen, từng thìa vào miệng đắng dọa người, làm cho nàng nhin không được một trận buồn nôn, trong mắt nhất thời lệ nóng doanh trùng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng nhăn thành lại. Kim Kim nhin xuống lệ nơi khoe mắt, không chịu yếu thế, giận dữ uống thuốc, trong lòng lại đem hán mắng cầu huyết lâm đầu. Nghiêm Diệu Ngọc nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ xám ngắt, mỉm cười.

“Kim Nhi, việc kinh doanh muối ở Hoài Nam, ngươi buông tha đi!” Hắn thần nhiên nói. Những lời này, hữu hiệu đem lực chú ý của nàng khỏi chén thuốc. Kim Kim đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc. Thời thế thay đổi, đem giảm giá muối đến mức thấp nhất, lợi nhuận chắc rất nhiều. Nhưng ngành muối đều do chính phủ độc quyền, nắm trên tay hai nơi phân phối muối tốt nhất, bọn họ độc chiếm ruộng muối, nhiều năm lũng đoạn thị trường tiêu thụ muối ở lục tỉnh hai trăm năm mươi châu huyện, buôn lậu muối một khi bị truy ra, vượt qua trăm cân, liền bị chém đầu.

(Diệp: như ma túy ấy @_@) Kim Kim tuy rằng tham tài, nhưng có giới hạn, không thể phạm pháp, đặt tài phú trên cả tánh mạng. Nàng muốn rút lui, buông tha việc kinh doanh muối. Nhưng mà có thể vận chuyển muối từ hai nơi kia đến kinh thành, như là đường thủy hay giao thông đường bộ, lựa chọn lộ tuyến là sự tình trọng đại, tuy rằng so ra kém phiền muối món lãi kék sù, nhưng phi thường khả quan. “Đáng chết! Ngươi là làm sao mà biết chuyện này?” Nàng giận dữ chất vấn. Đây chính giao dịch trọng đại à nàng khẩn cấp chuẩn bị một năm nay. Vì để mọi chuyện được thuận lợi, nàng thậm chí đã sớm phái muối muối đi về phía nam, tìm kiếm tư liệu về việc buôn muối, mọi chuyện đều được giữ bí mật kín đáo. “Ta có tình báo ở khắp nơi.” Nghiêm Diệu Ngọc thần sắc tự nhiên, lại uy cho nàng một muỗng thuốc, trả lời tránh nặng tìm nhẹ. Nàng vô ý thức nuốt thuốc vào, ôm hận nhớ tới mạng lưới tình báo của hắn rộng khắp đại giang nam bắc, ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng biết. Còn nữa, trước kia nàng từng nghe nói, còn có nhiều đối thủ cạnh tranh khác để ý đến việc kinh doanh này, nhưng nhìn khắp thiên hạ, có năng lực cùng nàng cạnh tranh, trừ bỏ Nghiêm Diệu Ngọc thì không có người thứ hai. Hắn bây giờ nhắc tới chuyện buôn muối ở Hoài Nam, chính là chứng thực phán đoán lúc trước của nàng. “Vì sao không phải là ngươi buông?”

Nàng hỏi lại, ngoại trừ giận hờn nhiều chuyện, nhưng cũng không thể không bội phục hán sâu sắc. Nghiêm Diệu Ngọc không có trả lời, chỉ kiên nhẫn khuyên bảo: “Ngươi nếu cố ý muốn làm, tốt nhất lại lùi thời gian đến tháng chạp sau.” “Như thế nào, ngươi sợ không thắng được ta?” Hắn nhắc thìa, lại uy nàng một muỗng thuốc. “Trận này, đường đến Hoài Nam cũng không an ổn, có không ít đạo phỉ xúng bá, cướp đoạt của thương buôn trên đường. Quan phủ còn chưa có phái binh đến dẹp loạn, tới Hoài Nam thật không sáng suốt.” “Phải không?” Nàng nâng mày liễu, mắt phượng đảo qua lại trên khuôn mặt tuần tú, trong lòng cân nhắc kỹ chủ ý của hắn. “Như vậy, ngươi cũng không xuống phía Nam?” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười. “Ta biết võ, đối phó được này đạo phỉ.” Binh đến tướng chặn, nước đến thì đắp đê. Nàng cười ngọt ngào.

“Người đừng quên, ta cũng biết võ công.” Tiền Đại Phú kiên trì cho các nữ nhi luyện võ, một vì khoẻ mạnh, hai là phòng thân, miễn cho lúc gặp nguy nan thì lại không té xỉu. Ngoài trừ Ngân Ngân tham ngủ, mỗi lần luyện công đều nhàn hạ, còn những người khác thì từ nhỏ đã tập võ, luyện được một hảo thân thủ.

“Tóm lại, việc làm ăn này đã chuẩn bị từ lâu, tuyệt đối sẽ không bỏ ngang giữa chừng. Người cũng đừng tốn nhiều lời, vọng tưởng làm ta sợ, lấy cường đạo thô phỉ làm cái cớ. Nếu người không tính hoãn lại, thì có tư cách gì khuyên ta trì hoãn mà nhường người?” Mắt phượng khê liếc, ngón trở duỗi ra, không khách khí chọc vào ngực hần. “Ta nghĩ, các hạ cần bản là tính thừa cơ giành trước thị trường phía Nam đi?” Tiếp chương việc làm ăn của Tiền gia nhiều năm, trường hợp nguy hiểm nào mà nàng chưa thấy qua? Cho dù là thật sự gặp đạo phỉ, nàng cũng có tự tin, có thể ứng phó được. Có câu, muốn phú quý thì phải liều, muốn kiếm tiền làm sao có thể không mạo hiểm được? Nghiêm Diệu Ngọc nhìn thẳng đôi mắt đa nghi kia, thẳng thắn nói. “Ta không có ý tứ này.” Hần từ từ nói, thái độ thành khẩn. “Chính là, ta chính mồm đáp ứng cha mẹ người, hội hảo hảo chiếu cố người, không cho người bị một chút tổn thương.”

Cha mẹ hai nhà sau khi từ dỡ xuống gánh nặng, liền thường xuyên đi du lịch danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ, vài năm trước đi Tứ Xuyên, đắm mê nơi sơn minh thủy tú, nhà trúc đơn giản, đem mọi việc quãng cho con cái, yên tâm dưỡng lão, không trở về kinh thành. Trước khi đi định cư ở Tứ Xuyên, Tiền Đại Phú nắm lấy tay Nghiêm Diệu Ngọc, chỉ kém không rưng rưng khẩn cầu, muốn hần hảo hảo chăm sóc Kim Kim. Nàng hừ một tiếng, gạt bỏ thẳng thắn cùng thành khẩn của hần, phân hần vào loại bụng dạ khó lường. “Ta mới không cần người tới chiếu cố.”

Đúng vậy, không biết là ai bắt nàng uống chén thuốc đắng ngắt kia, hải nàng suýt khóc! Hần đáy mắt hiện lên ý cười, tay hạ xuống chén thuốc đã hết sạch, vẽ mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ. “Kim Nhi, ta chỉ là lo sợ người ở trên đường gặp nạn.” Hần vươn tay, dùng ngón cái lau đi giọt thuốc bên môi nàng. “Không cần Nghiêm công tử phải lo lắng.” Kim Kim quay đầu nhỏ đi mà né tránh, lớn mật hạ chiến thư. “Dù sao, đến lúc đó chúng ta công bằng tỷ thí, xem ai có tư cách tiếp nhận việc bạn chuyển muối.” Chính là, ngay cả khi hoài nghi hần có mưu đồ khác, nhưng mà lúc này, khi hần ôn nhu nói chuyện, hoặc là làm có hành động thân thiết, nàng mặt ngoài nhìn như trấn định, kỳ thật tâm vẫn bị hần nhẹ nhàng đẩy nên một vòng vòng gợn sóng.

Cảm xúc không rõ này, ngược lại làm cho nàng càng buồn bực. Đáng chết a! Nàng không phải cực kỳ ghét nam nhân này sao? Không phải sớm biết, hần căn bản là trêu đùa nàng sao? Một khi đã như vậy, vì sao nàng vẫn không thể gạt bỏ tâm tư đã rung động nhiều năm nay? Ngoài cửa thư phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Lưu Quảng mập mạp chạy vào cửa, gấp đến độ cái trán đổ mồ hôi. Hần vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy Nghiêm Diệu Ngọc ngồi ở trước thư án, tay cầm bút đang viết gì đó. “Thiếu chủ, ngài tìm ta sao?” Theo lời nô bộc nói, thiếu chủ tìm hần gấp đâu! Hần ăn cơm được một nửa, lập tức ném chiếc đĩa, không dám chậm trễ chạy đến đây. “Àn.” Nghiêm Diệu Ngọc không có ngẩng đầu, vẫn còn đang múa bút viết thư, ở giấy trên giấy kí tên. “Trước đêm này hai phong thư đưa đến phía Nam đi.” Ngón tay thon dài ngăm đen, gấp hai lá thư lại nhét vào phong thư, vung tay lên, hai phong thư gọn gàng dừng ở trước mặt Lưu Quảng.

“Vâng.” Hần đem thận trọng nhận lấy hai phong thư, không dám hỏi nhiều. Phía sau thư án truyền đến câu hỏi. “Mặt khác, triển lãm thi họa lần trước, chúng ta tốn bao nhiêu?” (mời xem lại tập 1 ^_^) “Này....” Nhắc tới đến hội triển lãm thi họa, Lưu Quảng mỗi hơi lạnh như mưa. Hần hít sâu một hơi, quỳ rạp trên mặt đất không dám đứng dậy. “Sau khi kiểm kê, tổn thất mười tám vạn lượng. Thuộc hạ hành sự bất lực, không thể cứu vãn, thỉnh thiếu chủ trách phạt!” Nhớ tới khoản ngân lượng này, hần muốn khóc. “Trách phạt là không thể thiếu.”

Nghiêm Diệu Ngọc nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hiện lên một chút cười. Nụ cười của hần nhất quán tao nhã, nhưng cũng cất giấu vài phần hứng thú làm cho người khác đoán không ra. “Nhưng là, thiếu chủ” “Đừng nóng vội, ta có sự kiện muốn giao cho người.” Lưu Quảng khom người ôm quyền, lòng đầy căm phẫn, kích động đến cả người đều run run. “Chuyện Thiếu chủ phân phó, thuộc hạ nhất định máu chảy đầu rơi, đem hết tâm lực, cho dù là thiếu chủ hạ lệnh muốn ta đi phóng hỏa đốt cả Tiền phủ, ta cũng sẽ làm!” “Cũng không cần máu chảy đầu rơi, càng không cần phải đi phóng hỏa Tiền phủ.” Hần chậm rãi nhặt lên tấm lụa đỏ của nàng lúc trước để quên trên bàn học, tùy ý nằm trên tay mà thưởng thức. “Ta chỉ muốn người đi đối phó Tiền Kim Kim.” Lưu Quảng dập đầu như già tới. “Thuộc hạ tuân mệnh!” Hừ, Tiền Kim Kim, còn không phải là đối thủ của thiếu chủ đâu! “Hảo.” Nghiêm Diệu Ngọc mảy kiếm giường lên, công

đạo chi tiết.“Khi người theo nàng xuất phát về phía Nam, phải làm sao mà thua nàng cho ta, ít nhất cũng phải lỗ trăm vạn lượng bạc.”

“A? phải thua, thua tổn trăm vạn lượng bạc?” Lưu Quảng ngây người, vội vàng đem lỗ tai khoét sạch sẽ, mới dám xác nhận lại.“Thiếu...thiếu chủ? Ngài nói sai gì sao? Phải thua? Lỗ trăm vạn lượng bạc?” “Không nói sai, chỉ cho phép người thua, người không được thắng, vô luận Tiền Kim Kim đầu ở mặt nào, loại làm ăn nào, người đều phải cùng nàng cạnh tranh, nhất định phải thua. Nếu trong kỳ hạn, không thể thua, lỗ trăm vạn lượng bạc, đừng trở về gặp ta.” Hần công đạo xong, đứng dậy đi khỏi thư phòng. Ô ô, xong rồi xong rồi, không tốt a, thiếu chủ bị nữ nhân kia làm cho thần trí bất thường rồi! Lưu Quảng vội vàng đuổi theo, kéo lấy tay áo Nghiêm Diệu Ngọc, gấp đến độ ngay cả nói cũng không biết nên nói như thế nào.“Thiếu chủ...nhưng là...nhưng là...”

Ông trời, muốn hần chịu lỗ? Như thế nào lỗ a? Hần từ nhỏ là họ phương pháp kiếm tiền, chứ chưa từng học phương pháp chịu lỗ a! “Người không cần phải nói, ta phân phó cái gì, người cứ làm theo đi?” Nghiêm Diệu Ngọc cười đến thập phần hòa ái dễ gần, cách tám lạng đỏ vỗ nhẹ lên khuôn mặt béo tròn của thuộc hạ. Vài cái vỗ nhẹ, làm cho da đầu Lưu Quảng run lên, chỉ có thể liên tiếp gật đầu, mồ hôi văng khắp nơi. “Vâng, vâng, vâng thuộc hạ sẽ làm theo.” Đi theo Nghiêm Diệu Ngọc nhiều năm, hần biết chủ tử tuy hưởng nội nhưng cũng rất cứng rắn, một khi đã ra chỉ thị, không chấp nhận được nửa phần trái ý. “Vây đi thôi!” Cười cười bỏ lại câu này, Nghiêm Diệu Ngọc liền bước ra cửa, tiêu sái rời đi. Ngốc nhìn bóng dáng Thiếu chủ càng lúc càng xa, Lưu Quảng khóc không ra nước mắt, thân hình mập mạp đứng dậy, chạy đi tìm cứu binh. Ô ô, làm ơn a, ai tới dạy hần làm như thế nào để thua tiền a?! (Diệ : cái này cũng phải dạy cơ à == !!!) ***** Bắt đầu mùa đông, hàn ý càng sâu. Miệng mũi thở ra khói, hoà vào không khí mịt mù sương trắng. Phía Nam thời tiết so với phương bắc ấm hơn một ít, mặc dù chưa có tuyết rơi, mặt đường cũng đã kết một tầng tuyết trắng. Con đường đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng vó ngựa. Mười sáu người võ sư mang đao, toàn bộ mặc trang phục bộ hành, hộ tống một chiếc xe tứ mã chạy như bay mà đi. Tuần mã màu đen lôi kéo xe ngựa, vững vàng chạy về phía trước, đi đến một khe núi hẹp. Bánh xe quay nhanh, kéo theo một đường tuyết trắng, bông tuyết văng khắp nơi, nhanh chóng hóa thành nước bùn. Trên vách núi, một bóng đen quỳ rạp trên mặt đất, lén lút quan sát đoàn xe ngựa bên dưới. Nhất là xe ngựa đi đầu, có ấn kỳ của hiệu buôn Tiền gia, hần về sau, lấy ra một quả thuốc nổ nhỏ bằng đồng, ném xuống khe núi.

Thuốc nổ rơi xuống đất, phát ra một tiếng nổ ầm ầm, vang động khắp nơi.Cây cối phía trước và sau đều bị đổ ngã, vắt ngang trên đường, cắt đứt thông lộ. “Có biến!” Võ sư cầm đầu quát, cảnh giác giữ chặt dây cương, trấn an con ngựa. Các võ sư phía sau, mắt thấy tình huống khác thường, cũng khẩn cấp dừng lại, đồng thời rút ra binh khí, vây quanh toa xe. Tiểu Hồng vốn ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, bị thanh âm nổ kia làm cho sợ tới mức tỉnh lại, vội vàng nhắc rèm cửa lên. “Sao lại thế này?” Nàng hỏi, đầu nhỏ tò mò tìm hiểu. “Tiểu Hồng, đừng đi ra ngoài!”

Kim Kim phản ứng mau, lớn tiếng thét ra lệnh, kéo lấy xiêm y của nàng. Hừ ! Mộtmũi tên dài bay vút xuống, nguy hiểm xẹt qua tóc Tiểu Hồng, Một tiếng trống vang lên, cửa xe chính giữa vì mũi tên bay cắm vào mà chấn động. Tiểu Hồng thở gấp một tiếng, ngã ngồi trong xe, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch. Vừa rồi nếu đại cô nương tay chân chậm một chút, hoặc là cửa nàng đầu thò ra bên ngoài tìm hiểu, mũi tên kia sẽ không trung cửa xe, mà là đầu nhỏ của nàng. Cùng thời gian, vô số mũi tên xuyên gió bay tới, giống mưa tên, theo sau là tiếng vó ngựa kinh thiên động địa, cùng vô số tiếng kêu rít gào, ngay cả mặt đất cũng chấn động. “Đáng chết, có cường đạo!” Võ sư đứng đầu quát một tiếng.“Bảo vệ tốt Đại cô nương!” “Vâng!” Mọi người cùng kêu lên hưởng ứng, múa đại đao, đem mấy tên chạy đang chạy tới toàn bộ đánh rớt xuống ngựa.

Khoảng một trăm tên cường đạo mặt dữ tợn, cầm trong tay đủ loại binh khí, miệng gào thét, từ sau mưa tên trước sau khe núi liều chết chạy tới, bao vây đoàn xe của Tiền gia, trong nháy mắt đã cùng võ sư nhóm chính diện giao đầu, binh khí ma sát, phát ra tiếng vang, tiếng rít gào cùng tiếng ngựa, tạo thành một khung cảnh hỗn loạn.

Mặc dù đạo phỉ hung hãn, nhưng nhóm võ sư Tiền gia cũng không phải vừa, bọn họ, người người đều là cao thủ được tuyển chọn khắp nơi , hơn nữa do sốt ruột bảo vệ chủ, tự nhiên cũng không có khả năng cho đối phương chiếm tiện nghi. Sau một trận chém giết, đạo phỉ vốn người đông thể mạnh ngược lại ở thế hạ phong,bị nhóm võ sư giết mất hơn phân nửa. “Lão đại, những người này khó đối phó!” Một tên đạo phỉ

quát, vừa tránh một đao vừa yểm trợ huynh đệ.

“Kêu thêm viện binh lại đây, ta cũng không tin những người này đều làm bằng sắt!” Từ trong hỗn chiến, truyền đến tiếng cuồng tiếu kiêu ngạo. Lại là một quả thuốc nổ rơi xuống đất, thanh âm vang vọng khắp nơi, nhiều đao phi thu được tín được, xuyên quacây cối, tre già măng mọc vọt tới. Lực lượng đao phi ngày càng nhiều, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, nhóm võ sư khí lực dần dần hao tổn, cho dù là võ công có cao tới đâu, cũng không thể đối phó với một biển quân địch, đao kiếm vung lên, tình chiến chiến đấu biến đổi. Lại là một trận mưa tên bay tới, toàn bộ bảy tới bên cỗ xe ngựa., tên cắm vào người ngựa quanh xe, con ngựa kêu thảm thiết, rốt cuộc chống đỡ không được, suy sụp ngã xuống đất, những người chung quanh cũng ngã theo. Màn xe tung bay, một thân ảnh nhỏ bé tay cầm song đao, vén rèm phi thân ra.

Nàng một thân áo lam, thân thủ gọn gàng, lượn vòng quang đám người, giày thêu đá đập trên mặt đao phi, tay múa song đao, thuận thế giải vây cho vài tên võ sư, tư thái nho nhã, đẹp mắt, ra tay cũng như miệng lưỡi sắc sảo, không lưu tình chút nào, làm người xem đỏ mắt. Chỉ thấy nàng từng bước từng bước đánh ngã mười tên đao phi, mấy tên bị đá trung đều kêu oai oái, thảm thiết bị đá bay. Nàng nhẹ dừng ở trên đỉnh xe, Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lạnh lùng.

“Ai là lão đại, xưng tên cho ta!” Kim Kim trầm giọng khê quát, ánh kiếm loé lên, làm cho đôi mắt nàng càng thêm sáng ngời. Liếc thấy một cô nương xinh đẹp như hoa gia nhập cuộc chiến, chúng đao phi nháy mắt há hốc mồm, còn tưởng rằng là thiên tiên hạ phàm, tất cả đều xem đến ngây người. Phút chốc, một tiếng cười dài vang lên, một nam nhân ánh mắt thâm tà, cầm kiếm bay lên xe đỉnh. “Hảo khí phách! Thấy các huynh đệ của ta, cư nhiên không có nhuỷ chân, còn dám lấy đao nghênh đón.” Nam nhân khen, nhìn đến Kim Kim tay cầm song đao, vươn tay tính bắt nàng. Nàng tránh né lộc sơn chi thảo của đối phương, vung song đao, cùng hắn khai chiến.

Trong khoảng thời gian ngắn, do trường hợp lại hỗn loạn, các võ sư không thể thoát thân đi đến hỗ trợ, mắt thấy Kim Kim chiến đấu trên đỉnh xe ngựa cực kỳ nguy hiểm, cũng chỉ có thể lo lắng dưới đáy lòng. Hai người đánh qua đánh lại, từ trên đỉnh xe đánh tới trên đường, đao kiếm ma sát, Kim Kim đao pháp inh, tuy nhiên sức lực chênh lệch, không thể địch lại tên đao tặc cây mạnh lỗ mãng. Thời gian qua lâu, nàng hết khí lực, không chú ý trường kiếm đối phương vung tới, sắp dầm vào ngực nàng...

“Tiểu thư, cẩn thận!” Tiểu Hồng đang tránh trong xe thấy thế, quên mình lao tới. “Dừng tới đây!” Nàng lấy đao ngăn trường kiếm, Tiểu Hồng lỗ mãng cũng đã xông đến. Đối phương cười lạnh, trường kiếm lại vung lên. Lúc này có Tiểu Hồng che ở đằng trước, Kim Kim đao pháp căn bản thi triển không được, mắt thấy mũi kiếm thẳng tắp đánh úp lại —

Keng! Chợt tiếng kim loại va chạm vang lên, một cây phi đao phóng tới, chuẩn xác vô cùng, đúng lúc đánh trật trường kiếm. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một đao bóng đen bay tới, ôm lấy Tiểu Hồng, đánh vài chiêu rồi thoát ly chiến trường, phi thân lên vách núi. “A ...” Nàng kêu lên sợ hãi, bản năng ôm lấy cổ đối phương, chỉ sợ một khi ngã xuống thì tan xác, đến khi hai chân đứng trên đỉnh núi, mới dám ngẩng đầu. Một đôi con ngươi lạnh lùng, hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Là Cảnh Võ.

Tiểu Hồng trợn mắt há hốc mồm, mờ mịt nhìn Cảnh gia trước mắt, cơ hồ muốn néo đuôi, xác định xem có phải do nàng khẩn trương quá độ, nên nhìn thấy ảo giác. Ngô, không đúng, ảo giác không có độ ẩm, lại càng không cánh tay rắn chắc như vậy.... Nàng lúc này mới tỉnh ngộ, hai tay mình còn đang ôm Cảnh Võ không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ như táo, lúc này mới lùi ra. Cảnh Võ sắc mặt âm trầm, tức giận chữ âm lên: “Không biết võ còn lao ra, ngươi là không muốn sống nữa hả?” Những lời này, mắng nàng đến hoàn hồn, một lòng muốn quay trở về trên chiến trường. “Chỉ cần có thể bảo hộ Đại cô nương, mạng của ta tính cái gì.” Tiểu Hồng nhảy xuống, tay chân bám vào sườn núi, vội vã lại chạy xuống. Mắt thấy lòng trung thành của nàng, Cảnh Võ không hiểu sao lại cảm tức, thân thủ kéo nàng lại. “Cái loại nữ nhân đó, không đáng cho người liều mạng bảo hộ.”

Hắn thanh âm lạnh lùng, hai mắt lạnh hơn, yên lặng quan sát, cự tuyệt không muốn vì nữ nhân đáng sợ kia mà gia nhập chiến cuộc. Tiểu Hồng trừng lớn mắt, khiếp sợ cùng hảo cảm với Cảnh Võ lưu một tiếng tát cả đều bay đi. Nàng không chút nghĩ ngợi, phần nộ kéo hần áo, hét to vào khuôn mặt tuấn tú mà nghiêm khắc kia. “Ngươi không được ô nhục đại cô nương!” Nàng kêu gào, khóe mắt nhìn đến tình hình chiến đấu phía dưới lại có biến, vội vàng thu hồi tay nhỏ bé, mau muốn đi xuống. Lúc này, Cảnh Võ kéo đầu vai nàng

lại. “Người không cần đi xuống làm loạn, sẽ có người khác đến cứu nữ nhân kia.” Hần nói đơn giản, thả người hướng vào trong rừng chạy đi.

Tiểu Hồng ở trên vai hần giãy dụa, hai tay lung tung đánh vào lưng hần, lại không có hiệu quả, chỉ có thể tùy ý hần khiêng đi, dần dần rời xa chiến trường. “Buông tay a! Ta muốn đi cứu Đại cô nương, a, buông ra a, Đại cô nương –” Bên trong khe núi, một thanh trường kiếm kề đến cổ họng Kim Kim. Nàng hoa dung thất sắc, gáy thượng cảm giác được hàn khí, cố gắng xoay đao ra chắn, nhưng mà đao vừa mới động, cổ tay đối phương run lên, đánh bay song đao trên tay nàng, nhanh như chớp kề kiếm lên cổ nàng. “Tiểu mỹ nhân, người còn không mau đầu hàng?” Bộ dạng nam như trôn đoan chính, nhưng cặp mắt kia quá mức thâm tà, lộ ra bộ mặt thật của hần. Hần eo Kim Kim lên xe đỉnh, đối bốn phía rống to. “Toàn bộ cho ta dừng tay!”

Mũi kiếm bén nhọn, để ở cổ họng nàng, thoáng dùng sức. Nàng không dám hô hấp, biết người này chỉ cần hơi dùng sức, có thể đâm thủng yết hầu của nàng. Chúng võ sư thấy thế, sắc mặt trắng bệch, rất sợ Kim Kim có mệnh hệ gì, lập tức dừng lại động tác. “Tước vũ khí của bọn họ, trói lại hết cho ta!” Nam nhân ra lệnh nói, chỉ vào vài cái thuộc hạ. “Đi xem trong xe có cái hàng hoá đáng giá nào không.” Bọn đạo phải nghe theo tên đầu lĩnh, hướng toa xe đi đến, đem toàn bộ hàng hoá bên trong xe đổ ra, tùy ý ném trên mặt đất. Nam nhân cười lạnh vài tiếng, tầm mắt trở lại trên người Kim Kim. “Tiểu mỹ nhân, ta khuyên người tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn ngân lượng trên người toàn bộ giao ra đây, nếu không... hắc hắc hắc hắc...” Trong mắt hần dấy lên hai ngọn lửa âm dục, vươn tay đùa bỡn tóc dài của nàng. “Nếu không cũng đừng trách ta tự mình soát thân nàng nha.” Mọi người cười vang ra tiếng, đánh trống reo hò không thôi. “Con bé này trông được đấy!” “Lão đại, lột quần áo con bé này, làm ọi người mở mang tầm mắt!”

Có người gầm rú. “Đúng vậy, lột nàng!” “Hắc hắc, lão đại chờ người hưởng xong rồi, đừng quên đem nàng thưởng cho các huynh đệ a!” Các tầm mắt các nam nhân đều tập trung ở trên người Kim Kim, người người nhìn mà nhỏ dãi ba thước, hai mắt đăm đăm, đoán thần hình nàng sau quần áo có bao nhiêu mê người, ngôn từ cũng càng lúc càng khó nghe. Nàng cố giữ vững trấn định, khuôn mặt lạnh như băng. “Người chẳng lẽ không biết ta là ai?” “Ta đương nhiên biết người là ai, là võ sư của Tiên gia đúng không?” Nam nhân cười dâm dăng, cúi gần tới khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng. “Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, người võ công rất tốt, bộ dạng lại đẹp như vậy. Ta xem, người đừng có làm công cho xấu bà nương quá hai mươi lăm mà còn chưa gả ra ngoài kia, không bằng làm áp trại phu nhân của ta, ta sẽ hảo hảo thương người.” Hần can rõ nói, đắc ý cực kỳ.

Hai mươi lăm tuổi? Gả không được? Xấu, bà, nương? Lời nói vũ nhục chói tai, Kim Kim mắt trừng mắt, tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, giận sôi lên, xúc động vùng tay hung hăng tát đối phương một cái. Nam nhân kia vụn vụn không nghĩ tới, kiếm còn kề bên cổ mà nàng thể nhưng còn dám vọng động. Một cái tát kia đánh cho hần đầu quay một bên, khóe miệng chảy ra chút tơ máu. Thật đau, hần lau quệt tơ máu bên khóe miệng, không hề giận giữ, ngược lại cười ha ha. “Tốt, tính tình nóng nảy, Lão Tử chính là thích loại mỹ nhân như người!” “Thực thật có lỗi, thứ cho tại hạ quấy rầy một chút?” Giọng nam chậm rãi, ở phía sau hai người vang lên. Dọa?! Phía sau có người?

4. Chương 4

Tiếng gió gào thét, cảnh vật bốn phía lướt nhanh qua. Kim Kim bị vòng ôm kiên cố nam tính chế trụ trong ngực nam nhân, không ngừng giãy dụa kháng nghị. “Uy, người dẫn ta đi nơi nào? Cho ta xuống dưới, Nghiêm Diệu Ngọc!” Hần mắt diếc tai ngơ, ở trong rừng chạy vội. “Họ Nghiêm...” Mặc kệ nàng kêu to như thế nào, hần nhất định không hé răng. Đến khi hần rút cục dừng bước, Kim Kim mới phát hiện, hai người đã đi đến một kênh đào. Hần điểm mũi chân, ôm lấy nàng đột ngột nảy lên, dễ dàng bay qua khoảng cách mười trượng, dừng trên một chiếc thuyền hoa tịnh xảo. Giáp, Ất, Bính, Đinh ngồi xổm đầu thuyền, nguyên bản đang ngủ, ngồi trên kênh đào gục đầu câu cá, vừa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức tỉnh lại, vội vàng đi lên nghênh đón. “Công tử!” “Ngài đã trở về.” “A, ngài đem Đại cô nương mang đến đây.” Lưu Đinh Nhi còn chưa kịp mở miệng, Nghiêm Diệu Ngọc đã trầm thấp ra lệnh. “Lấy nước ấm, khăn sạch, còn có cái hòm thuốc đem đến phòng ta!” Hần không dừng bước, thẳng tắp đi đến khoang thuyền. “Vâng!” Giáp, Ất, Bính, Đinh vừa nghe, vội vàng chạy đi chuẩn bị. Kim Kim chất vấn. “Vì sao lại là phòng người? Ta không cần đi vào phòng người, nghe thấy không? Nghiêm Diệu Ngọc, người...” Hần ngoảnh mặt làm ngơ, đá văng

cửa phòng, vội vàng đem nàng ôm đến trên giường. Tiếp theo, bàn tay to bắt đầu thoát xiêm y của nàng. “Người muốn làm gì? Đừng tưởng rằng người cứu ta là có thể....A!” Kim Kim hoa dung thất sắc, dung sức giãy dụa càng, sống chết bảo giữ chặt xiêm y, nhưng Nghiêm Diệu Ngọc vừa bá đạo vừa cường ngạnh, xiêm y trên người nàng, đều bị đôi đại chưởng kia tàn sát bữa bãi mà nhanh chóng rơi xuống. Xiêm y màu lam, đao phỉ đã không thể chạm vào nhưng lại bị hấn dễ dàng cởi xuống, tùy tay vứt bỏ. Nàng bắt đầu khấn trương, vừa xấu hổ, nếu không phải song đao còn ở trên đường thì lúc này đã sớm chém đứt đôi tay ác liệt kia. “Họ nghiêm, ta thận trọng cảnh cáo người....” Cảnh cáo không có hiệu quả. Nghiêm Diệu Ngọc cầm lấy đôi tay nhỏ bé đang huy động, điểm trụ huyết đạo của nàng. Áo lót trắng, cái yếm, tất vải, giày thêu đều như nhau bị vứt bỏ, trong nháy mắt nàng đã hoàn toàn trần trụi, trên thân mình mềm mại tuyết trắng không có lấy mảnh vải che thân. Từ đầu đến cuối, hấn mặt không chút thay đổi, nhìn thấy trên ngực trái của nàng, có một vết thương đỏ chói do trúng ám khí, vô cùng bắt mắt. Khi đầu lĩnh đao phỉ kia vừa thả ra ám khí khi, hấn đã vội vàng chạy tới, nhưng vẫn chậm một bước. Thương thế Kim Kim không nặng, chỉ bị thương ngoài da, miệng vết thương không hề chảy máu. Nhưng vết thương này dài những hai tấc, xuất hiện ở trên cơ thể bạch ngọc của nàng, có vẻ phá lệ ghê người. Lồng ngực Nghiêm Diệu Ngọc tê rần, như bị người khác chém một đao. Hấn luôn luôn bình tĩnh, luôn luôn lý trí, nhưng khi thấy Kim Kim suýt bị cả rừng ám khí đâm vào, hấn quả thực là sợ tới mức hồn phi phách tán, thần trí đột nhiên bị phần nộ không chế. Nếu phải lo lắng sợ nàng bị thương, hấn thật muốn xông lên phía trước, đem tên đao phỉ kia chém thành tám khối. Không ai biết, hấn tuy nguy trang tốt, cũng hoàn toàn không phải không có sợ hãi. Tiểu nữ nhân này là nhược điểm trí mạng của hấn. Cho dù hấn có giỏi hoá trang, hay tâm cơ thâm trầm thì khi nhìn nàng trong nháy mắt bị thương, hấn như giọt nước tràn ly, sát ý tiềm tàng trong cơ thể cơ hồ muốn bộc phát ra ngoài “Thiếu chủ, thiếu chủ!” Lưu Giáp Nhi mở cửa phòng, xông vào trong. “Nước ấm đã tới.” Lưu Ất Nhi theo sau. “Cái hòm thuốc cũng lấy đến đây.” Lưu Bính Nhi dừng lại cước bộ. “Còn có khăn....ai a!” Lưu Đình Nhi bị ba tỷ tỷ vào trước cóc đầu, khó hiểu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy rõ ràng thiếu chủ ngồi ở mép giường, mà Đại cô nương trong lòng hấn, dĩ nhiên là trần..... Oa! Giáp, Ất, Bính, Đình khiếp sợ quá độ, đồ vậy trong tay thiếu chút bị đánh rơi hết. Con người đen đảo qua, Nghiêm Diệu Ngọc lạnh giọng la rầy. “Đi ra ngoài.” Bánh bao tứ tỷ muội ở Nghiêm phủ lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sắc mặt thiếu chủ khó coi như thế, khuôn mặt tuần tú không cười, hình thành nên bầu không khí đáng sợ. Bốn tỷ muội bánh bao, nhất thời sợ tới mức ôm lấy nhau, đồng loại thoái lui. “Đem đồ lưu lại.” “Vâng!” Giáp Ất Bính Đình vừa nghe, vội vàng xoay người lại, bưng nước ấm, hòm thuốc đặt trở về. Lúc này, các nàng cũng không dám liếc mắt một cái, thậm chí còn không dám thở, ba chân bốn cẳng đem đồ đặt xuống xong liền vội vàng chuẩn ra ngoài. Nghiêm Diệu Ngọc nhú lại mày kiếm, thay Kim Kim khử trùng miệng vết thương, lấy thuốc ra bôi, hai tay đi đông trên thân thể mềm mại trần trụi, không có một tia tình dục, chuyên tâm trị liệu kia vết thương cho nàng. Động tác của hấn rất cẩn thận, rất ôn nhu, giống như nàng là trân bảo quý báu trong tay hấn. Băng bó xong, hấn cẩn thận đem toàn thân nàng kiểm tra lại một lần, xác định không có vết thương nào khác, mới đem nàng ôm vào lòng, chặt chẽ đặt trong ngực. Kim Kim mất một phen công phu, thật vất vả giải khai á huyết, toàn thân sớm xấu hổ mà ửng hồng. “Buông.” Nàng ảo não nói, vẫn không thể nhúc nhích. “Tay ta không còn run, ta sẽ buông ra.” Hấn siết chặt hai tay, chôn mặt vào sau gáy của nàng, chỉ có thể cảm giác được nhịp đập ầm ập theo quy luật này, mới xác định nàng vẫn bình yên vô sự. Kim Kim tuy không thấy được biểu tình của Nghiêm Diệu Ngọc, lại có thể cảm giác được đôi tay vốn cương nghị này vì nàng bị thương mà run nhè nhẹ, giống như hấn so với nàng còn đau hơn. Có thể sao? Chẳng lẽ, nam nhân này thật để ý nàng? Nàng cắn môi đỏ mọng, trong lòng mềm nhũn, nhưng là lập tức lại cảnh giác. Không, không có khả năng! Nàng sẽ không bị lừa, Nghiêm Diệu Ngọc nhất định lại đùa giỡn nàng, đợi cho nàng mềm lòng, hấn lại hội khôi phục bộ mặt vô lại đáng giận kia... “Ta đã sớm nói người, trên đường đến Hoài Nam rất nguy hiểm, có đao phỉ hoành hành, vì sao còn muốn đi?” Nghiêm Diệu Ngọc thấp giọng hỏi nói, ngữ khí nghiêm túc chưa từng có. Hấn thu được tin tức nàng dự tính sau tết Âm Lịch mới đi xuống phía Nam, nào biết rằng là nàng âm mưu lừa gạt hấn, tìm cơ hội liền chuẩn ra khỏi kinh thành đi về phía Nam. Biết đoàn võ sư Tiền gia đã hộ vệ xe ngựa xuất phát, hấn lòng nóng như lửa đốt, cho thuyền ngày đêm đuổi theo, còn truyền lệnh ột đám người đến kênh đào trước đề phòng. Kim Kim quá mức xinh đẹp mà bọn đao phỉ sẽ không có khả năng bỏ qua miệng thịt béo này, mà tính tình nàng vốn, tuyệt đối sẽ vì bảo toàn trong sạch mà phản kháng, một trận chiến là khó tránh khỏi. “Nếu đợi sau tết Âm Lịch mới xuống phía Nam, người chắc chắn sẽ đi trước ta, giành được việc vận chuyển muối.” Nàng thấp giọng nói. Nghiêm Diệu Ngọc ngẩng đầu lên, sắc mặt khó coi. “Kim Nhi, bọn đao phỉ này giết người không chớp mắt, nếu ta không đi trước chẳng lẽ lại để người rơi vào tay bọn chúng, cái này

còn đáng sợ hơn cái chết.” Hai tay nắm chặt lấy bả vai của nàng, làm cho hai vai nàng phát đau. “Chuyện này không có liên quan gì đến thắng hay bại, người rút cuộc hiểu hay không?” Hấn gấp gấp đuổi theo, thật là muốn bảo hộ nàng? “Ta làm sao mà biết người đúng lúc đuổi tới, không phải bởi vì ở kinh thành sợ thua, mới đuổi theo ta về phía Nam để vấn hồi.” Kim Kim nhìn hấn, ngay cả trong lòng có chút dao động, ngoài miệng cũng vẫn cường ngạnh. Này hơn hai tháng qua, nàng chiếm thế thượng phong, giành được mấy vụ làm ăn, buôn bán lời mấy chục vạn lượng bạc, trở thành cái gai của Nghiêm gia. Trong kinh thành bắt đầu lời đồn đãi thì, hoài nghi việc làm ăn của Nghiêm gia ở trong tay Nghiêm Diệu Ngọc rút cuộc xảy ra chuyện gì. Nàng đã sớm đoán, hấn sẽ không để lời đồn đãi tiếp tục khuếch tán, tương lai chắc chắn sẽ có động tĩnh. Nghiêm Diệu Ngọc không có cái lại cũng không giải thích, càng không mở miệng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt nghiêm khắc cực kỳ. Cảm giác áp bách mãnh liệt dâng lên, làm cho ngực Kim Kim cứng lại, cơ hồ khó có thể hô hấp, nàng cảm thấy khiếp đảm, theo bản năng ly khai tầm mắt, không dám nhìn vào mắt hấn. Nghiêm Diệu Ngọc trước mắt, cô cùng lãnh khốc, thậm chí còn đáng sợ hơn mấy tên đạo phỉ kia.... Trong khoảng yên tĩnh hồi lâu, khi hấn lại lần nữa mở miệng, giọng nói đã khôi phục bình tĩnh, lạnh lẽo trong đáy má chợt biến mất. “Người muốn xuống Nam, có thể.” Hấn kéo chăn bao lấy thân thể mềm mại trần tụi của nàng. “Nhưng mà, chúng ta cùng nhau đi. Nếu người kiên trì đi một mình, ta lập tức kêu thuyền quay đầu trở lại kinh thành.” Kim Kim quay mặt về, tức giận trừng mắt hấn. “Đều đã đi được hơn phân nửa lộ trình, người còn muốn ta hiện tại trở về?” “Vây theo ta cùng nhau đi.” Hấn đơn giản nói. Nàng mím chặt môi đỏ mọng, qua một hồi lâu, mới thét lớn một tiếng. “Tùy tiện người!” Ở dưới mái hiên người ta, giờ phút này chỉ sợ nàng nói cái gì cũng chẳng có tác dụng. Hấn giương lên khóe môi, biểu tình dịu đi, xoa xoa má phẩn của nàng. “Đừng tự mình miễn cưỡng như vậy, ngồi xe rất xóc nảy, đi thuyền của ta, còn có ta tự mình hầu hạ, cam đoan thực thoải mái.” Kim Kim trả lời, là một tiếng kêu rên bất đắc dĩ. Hả hạ? Trời mới biết tên vô lại này sẽ “Hả hạ” nàng như thế nào! Nghiêm Diệu Ngọc duỗi tay, một lần nữa đem nàng ôm vào lòng, nằm xuống giường, vô cùng thoải mái tự nhiên. “Người muốn làm cái gì?” Nàng cảnh giác hỏi, hai mắt tròn trừng lớn. “Ngủ.” Hấn thản nhiên nói. “Ngủ?!” Nàng thét chói tai. Ngủ?! Nàng cùng hấn? Bọn họ cùng nhau?! Hấn nằm ở trên giường, đem nàng ôm chặt trong ngực. “Kim Nhi, ta vì đuổi theo người, mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt, đã sớm mệt muốn chết rồi. Lúc này ta vừa mới cứu người một mạng, người giúp ta nghỉ ngơi trong chốc lát, không tính là quá đáng đi?” Kim Kim cắn môi, muốn kháng nghị, lại bị quan biết, này nam nhân luôn luôn cố tình làm vậy, một khi hạ quyết định, lại có kháng nghị cũng đều là uống công. Nàng tựa vào ngực hấn, nghe được nhịp tim mạnh mẽ của hấn, giận nhấm lại hai mắt, không muốn nhìn hấn. Thuyền như cái nôi, do sóng mà chao đảo, mà thân thể Nghiêm Diệu Ngọc thực kiên cố, thực ấm áp, nằm ở trên người hấn khá là thoải mái. Hơi thở của hấn bảo bọc cảm quan của nàng, làm phai nhạt sợ hãi lúc trước. Thẳng đến lúc này, nàng mới nguyện ý thừa nhận, khi đạo phỉ đem kiếm kề bên cổ nàng, nàng có bao nhiêu bất an. Được rồi, bởi vì hấn anh hùng cứu mỹ nhân, bởi vì hấn thay nàng băng bó, bởi vì hấn không khống chế được, bởi vì hấn run run, nàng liền tạm thời tội nghiệp cho hấn, cùng hấn nghỉ ngơi trong chốc lát. Chỉ trong chốc lát, chính là trong chốc lát, trong chốc lát.... Trong chốc lát mà thôi.... Kim Kim hô hấp dần đều đều, dần hòa hoãn, không lâu sau liền chìm vào mộng đẹp ngọt ngào. Thần trí của nàng đã sớm hơn tiếp nhận cái ôm của hấn. Đang ngủ, hai tay hấn thủy chung ôm nàng, cả đêm chưa từng buông ra. Thuyền trôi trên sông, ngoài cửa sổ có tuyết rơi. Nửa khắc sau, cảnh vật hai bờ sông đều lấp lánh ánh bạc, ngay cả thuyền hoa cũng phủ một tầng tuyết trắng. Nghiêm Diệu Ngọc nằm nghiêng ở trên giường, nhìn nữ tử đang ngủ trong lòng, ngón tay nâng lên một lọn tóc mềm mại toả sáng. Chỉ có khi ngủ say, nàng mới có thể ngoan ngoãn ỷ ỏi ở bên người hấn. Lưng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, gáy ngọc, xương quai xanh, sau đó lướt qua bộ ngực tuyết trắng kiên đỉnh đầy đà của nàng, đi đến vết thương, ngón tay thương tiếc mơn trớn. Cảm giác tê ngứa như cán bướm chạm vào da thịt khiến nàng từ trong sương mù tỉnh lại. Nhất thời hoảng hốt nhìn thấy nằm bên cạnh là nam nhân mà nàng chán ghét suốt mười năm. Trên khuôn mặt tuần lãng kia hiện lên ôn nhu khó gặp, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn vào vết thương của nàng, mâu trung hiện lên một tia thương tiếc. Nàng hoa mắt sao? Hay còn đang mơ? Người này đúng là Nghiêm Diệu Ngọc sao? Hấn làm sao có thể thật sự đối nàng hảo, đối nàng ôn nhu? Bàn tay to ngăm đen đem một lọn tóc đến bên bạc môi, ấn xuống một nụ hôn nhẹ. Một trận tê dại truyền đến, cảm giác quá mức kỳ diệu, toàn thân như bị lửa đốt, Kim Kim rút cuộc không thể giả bộ ngủ, môi đỏ mọng thở gấp một tiếng. Nghiêm Diệu Ngọc giương mắt, chống lại tầm mắt của nàng, lúc này mới phát hiện nàng tỉnh. Hấn không hoảng hốt, bạc môi giương lên, rồi lại há mồm cắn nàng một phát, chậm rãi, từ từ, nhẹ nhàng, một ngậm một ngậm cắn, mâu quang loé sáng như sao đêm. Ngực Kim Kim nóng lên, mặt ửng hồng, không thể chuyển khai tầm mắt, cho dù biết hành động làm càn của hấn đáng bị ngàn đao chém, nhưng lại không mắng được nửa chữ. Nàng như tiểu động vật, bị đôi mắt sau

thăm ấy thôi miên, không thể phản kháng, giờ này khắc này, chỉ có thể gờ tay chịu trói. Không khí thực ái muội, nàng có thể nghe được hơi thở của Nghiêm Diệu Ngọc ngày càng dựa gần. Hơi thở nóng rực kia, dần dần tiến tới cánh môi của nàng... Đột nhiên, một tiếng nổ truyền đến, kinh động đến bầu không khí quỷ dị trong khoang thuyền. Thuyền hoa chấn động một chút, rồi sau đó yên lặng hoàn toàn. Ngoài cửa thuyền đến loạt tiếng bước chân, bánh bao tứ tử muội huyền não chạy tới, cười duyên hoan hô. Nghiêm Diệu Ngọc nhú mày. “Xem ra, chúng ta đã đến nơi.” Hắn mỉm cười mở miệng, nhưng lại không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế, ngón tay vẫn thường thức mái tóc của nàng. “Kim nhi, ngươi có muốn đứng lên đem quần áo mặc vào?” Quần áo? Hai chữ kia như sấm sét đánh mạnh vào đầu nàng. Lúc này, nàng mới phát hiện, bản thân vẫn còn đang lơ đãng, cảnh xuân tươi đẹp sớm đã bị hai mắt hắn nhìn thấy hết! “A!” Kim Kim hét lên một tiếng, luống cuống tay chân nắm lấy chăn, che lấp thân mình xinh đẹp. Ông trời, tuy nói này mấy năm qua, bị hắn khinh bạc quá không biết bao nhiêu lần, nhưng là chưa bao giờ giống lần này, “Trực tiếp” hoàn toàn như vậy! (ý là, lần đầu tiên bị Ngọc ca nhìn thấy hết ák ^o^) Nghĩ đến bản thân mình bị đôi mắt đen kia nhìn không sót thứ gì, nàng thẹn đến muốn chui xuống đất, không biết nên giết hắn diệt khẩu, hay là nên nhảy sông tự sát. Nàng vốn định thừa dịp hắn ngủ say thì trốn đi, nào biết đầu chính mình nhưng lại tham luyến nhiệt độ cơ thể cùng ôm ấp của hắn, gối lên ngực hắn ngủ ngon lành.... Nàng ôm lấy chăn quay mặt đi, phát ra tiếng rên rỉ ảo não, không dám đối mặt với hắn. “Kim Nhi.” Nghiêm Diệu Ngọc nhẹ nhàng kêu. Sau đó, lưng phút chốc tê dại, ngón tay nam nhân thô ráp chậm rãi lướt kia đường cong trơn bóng tuyệt đẹp kia. Nàng thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng xoay người, bởi vì cảm giác phiến tình đó mà run run. “Người làm cái gì?” Miệng hắn đặc ý cười. “Chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, bảo vệ đằng trước, cũng đừng nên quên phía sau.” Kim Kim lui về góc giường, nắm lấy chăn bao mình thành cái bánh chưng nhỏ, không cho hắn lại nhìn thấy cảnh đẹp gì hết. Đáng giận, này hết thấy còn không phải lỗi của hắn! Nếu hôm qua hắn không phải lấy danh bôi thuốc, cứng rắn lột của xiêm y của nàng, nàng làm sao chặt vật như thế này? “Quần áo của ta đâu?” Nàng hỏi, con ngươi đảo quanh khoang thuyền, quan sát bài trí trong phòng. “Ồ trên bàn.” Vừa biết xiêm y ở đâu, nàng liền qua sông đoạn cầu, bọc chăn thừa cơ đánh lén, nâng chân lên đá mạnh. Nghiêm Diệu Ngọc phản ứng cực nhanh, mạnh mẽ xoay người xuống giường, ngay tức khắc, Kim Kim vội vàng cầm lấy quần áo, phi thân trốn ra sau bình phong. Sàn thượng trơn bóng, rơi một mảnh tơ lụa đỏ. Hắn giương mày, cầm lấy khối vải nhỏ bé. “Kim Nhi.” “Cách xa ta một chút, ngươi dám qua đây, ta sẽ giết ngươi!” Nàng ở phía sau bình phong, luống cuống tay chân mặc xiêm y vào, lục lọi trong đồng xiêm y mãi mà vẫn tìm không thấy cái yếm. “Ta nghĩ ngươi cần cái này.” Ngực khí Nghiêm Diệu Ngọc mang ý cười, thò tay ra sau bình phong. Nàng hoảng tốc quay đầu, ngạc nhiên thấy ngón tay ngăm đen kia là đang treo kiện quần áo quan trọng của nàng. Nàng vô cùng xấu hổ, lại nghe thấy bên ngoài bình phong truyền đến tiếng cười nhẹ không chút nào che dấu của hắn. Đáng giận! Kim Kim xấu hổ thấp rửa, tay nhỏ bé run run miễn cưỡng đem cái yếm mặc vào. Nghĩ đến ngón tay thô ráp của hắn, từng chạm qua khối tơ lụa này, mặt nàng liền nóng lên, toàn thân cũng không thích hợp, trong đầu tràn đầy hình ảnh nửa mơ nửa thực, cảnh tượng hắn thường thức mái tóc của nàng ... “Cần hỗ trợ sao?” Hắn ở bên ngoài bình phong hỏi, phi thường vui vẻ muốn hiệp trợ. “Không cần.” Nàng nhanh chóng từ chối, bối rối mặc xiêm y, lại cột chặt vật áo, chỉ sợ hắn thật sự xông tới. Nhưng mà xiêm y của một cô nương rất phức tạp, nàng càng mặc càng hỏng, mà việc này cho tới bây giờ đều là có Tiểu Hồng thay nàng chuẩn bị.... A, Tiểu Hồng! Kim Kim hít sâu, bất chấp quần áo không chỉnh, vội vàng bước khỏi bình phong tìm hiểu. “Đúng rồi, tâm phúc của ngươi đâu? Nàng trong lúc hỗn loạn bị cứu đi, người của ngươi có thấy nàng không?” Hắn cười nhẹ, thường thức bộ dáng nàng quần áo hỗn độn. “Người cứu nàng là Cảnh Võ, bảo đảm không làm nàng làm bị thương một đến một cọng tóc, tối hôm qua cũng đã trở lại trên thuyền, ta thấy ngươi ngủ thực ngon giấc, cho nên không có âm ỷ ngươi, an bài cho nàng đi nghỉ ngơi rồi.” Kim Kim thấy thế mới thở dài nhẹ nhõm, lùi đầu nhỏ về, cúi đầu mặc lại áo khoác. Tiếng đập cửa ngay lúc này vang lên. “Công tử, ta là Tiểu Hồng.” Giọng nội mềm mại của Tiểu Hồng ở ngoài cửa vang lên. “Thuyền đã cập bờ, ta có thể tiến vào giúp Đại cô nương trang điểm không?” Nghiêm Diệu Ngọc đi đến trước cửa, thay Tiểu Hồng mở cửa, lại thấp giọng phân phó một việc, rồi mới đi ra ngoài. Bước ra cửa phòng, hắn ngẩng đầu, nhìn bình phong nhiều liếc mắt một cái, trong ánh mắt hiện lên vài phần sùng nịch. Tuyết đầu mùa ngừng, chân trời lộ ra ánh mặt trời nhợt nhạt. Đi ra khoang thuyền, ánh vào mi mắt là một hòn đảo nhỏ giữa hồ. Trên bến tàu có thêm đá trải dài vào trong rừng, mơ hồ có thể nhìn thấy một tòa hào môn đại trạch bên trong. Cả toà nhà bao quanh bởi nước, này thuộc về nhà buôn muối thứ hai Chu Khiêm, hắn dựng nên toàn kiến trúc ở trên đảo này để phòng ngừa bọn trộm. “Đại cô nương, thỉnh người đi hướng này.” Tiểu Hồng nhẹ giọng nói, dẫn Kim Kim đi về phía bên trái. Một đoạn cầu nối nối liền giữa bến tàu và toà đại trạch, trên đó có hai nam nhân, người tuấn lãng cao lớn là Nghiêm Diệu Ngọc, còn lại tuấn mỹ phong nhã là Húc Nhật. “Người làm

sao có thể ở trong này?” Kim Kim dừng lại cước bộ, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy người đệ đệ này. Về mặt hần vô tội, theo thói quen phe phẩy cây quạt: “Ta ở kinh thành gặp Nghiêm đại ca, hần nói muốn đến phía Nam, có ăn ngon, hảo ngoạn, hỏi ta có muốn thuận đường theo tới hay không.” Hần nhún vai, hai tay chấp lại: “Cho nên, ta đã tới.” Đôi mắt nàng sáng lên nhìn Nghiêm Diệu Ngọc liếc mắt một cái. “Không sợ hần đem người đi bán à?” “Không sợ!” Húc Nhật mặt dày cười nói: “Có Đại tỉ ở đây, Nghiêm đại ca sao dám không nể mặt tỉ chứ?” Tiểu tử này, còn biết nịnh nọt cơ đấy! Kim Kim mắt lạnh nhìn hần, thầm tính khi trở lại trong kinh thành sẽ lôi hần ra tính sổ. Nghĩ đến chuyện nàng cùng Nghiêm Diệu Ngọc phát sinh chuyện “mở ám”, phải phạt hần quỳ trên cái bàn tính của phụ thân hai canh giờ mới được. Húc Nhật hồn nhiên không biết sau khi về kinh thành sẽ phải đối mặt với khổ hình gì, còn ân cần giúp đỡ Kim Kim, hộ tống nàng đi qua cầu nổi. Nghiêm Diệu Ngọc chờ ở đằng trước, cúi đầu cười với nàng, rất có phong độ thoái nhượng đường, lùi lại vài bước. “Mời người đi trước.” Kim Kim bảo trì trấn định, cực lực không cho cái vả mặt cười yếu ớt kia làm dao động đến bình tĩnh của nàng. Nàng không nhìn mặt hần, duy trì bộ dáng ung dung đẹp đẽ quý phái, nâng váy bước trên cầu nổi. Gia đình Chu phủ dẫn dắt, bước trên tầng tầng thêm đá, đi vào trong rừng, đi qua một ngọn đồi liền nhìn thấy đại môn vàng son tráng lệ. Vừa vào trong, Chu Khiêm tự mình nghênh đón. Hần tuổi chừng ba mươi, một thân hoa phục, trên mặt tươi cười, trong mắt có ánh tia khôn khéo xảo trá, vừa thấy là biết đây là một thương nhân thành thực trải đời. “Chu đại nhân.” Kim Kim nâng váy phúc thân, môi đỏ mọng lễ phép cười. “Miễn lễ, miễn lễ, Tiền đại cô nương phong hoa tuyết nguyệt, quả thật là trăm nghe không bằng một thấy!” Chu Khiêm thân thủ nâng đỡ nàng, cười tủm tỉm nói. “Đại nhân quá khen.” Nàng mỉm cười, âm thầm né tránh tay đối phương. Xem ra, Ngân Ngân lúc đi tìm tư liệu, đặc biệt ghi chú rõ ràng hai chữ “Háo sắc” là chính xác. Chu Khiêm ánh mắt tuy rằng không hạ lưu, nhưng mới vào cửa lại dính ở bên người nàng, né mãi không được, hiển nhiên một tên vương vấn bụi hoa. “Di, Nghiêm công tử, người cũng đến? Trong thư không phải nói, người là sau tết Âm Lịch mới đến chỗ ta sao?” Chu Khiêm lúc này mới phát hiện có một tên chứng mắt kẻ bên, đúng là Nghiêm Diệu Ngọc. Ai, đáng tiếc, nếu chánh chủ đây đã đi theo như hình với bóng, như vậy, tiểu mỹ nhân trước mắt này, hần khẳng định là không thể đụng đến. Kim Kim ở một bên, cảnh giác nheo lại con mắt sáng. Hần viết thư cho Chu Khiêm? Đáng chết, Nghiêm Diệu Ngọcra tay còn nhanh hơn nàng! “Chu đại nhân, ngài còn nhớ rõ việc Kim Kim đề cập lúc trước?” Nàng mở miệng nói, cười ngọt như mật, dễ dàng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Chu Khiêm. Tiếng nói mềm mại kia, làm cho Chu Khiêm thần hồn bay mất một nửa, hai mắt hần đắm đắm, nhìn nàng cười như vậy, quả thực là thần hồn điên đảo.... Bỗng dưng, sau lưng truyền đến một luồng gió lạnh. Chu Khiêm đột nhiên hoàn hồn, phát hiện Nghiêm Diệu Ngọc thủy chung không nói một lời, nụ cười lại mang theo cảnh cáo rõ ràng. Hần vội vàng cười gượng hai tiếng, kéo lại tia nhìn, chỉ sợ lại nhìn nữa thì đến đêm đôi mắt sẽ bị “người nào đó” moi luôn. Hô, cái mạng nhỏ so với mỹ nhân còn trọng yếu hơn, hần thà rằng đi chọc giận sư tử, cũng không nguyện ý chọc giận nam nhân tâm cơ thâm trầm trước mắt này. “Ách, việc trước kia của các hạ.... hai vị đi đường mệt nhọc, không bằng đêm nay ở đây nghỉ tạm. Tối mai, ta liền mở yến hảo hảo khoản đãi hai vị.” Hần vỗ tay, một nha hoàn vội vàng cung kính tiến lên: “Ngọc nhi, trước mang tiền đại cô nương đến Bách Hoa trai nghỉ tạm, cẩn thận hầu hạ, không được chậm trễ.” Kim Kim cắn bản không muốn nghỉ ngơi, lại càng không muốn rời đi trước, sợ bản thân vừa ly khai, Nghiêm Diệu Ngọc lại có thể cùng Chu Khiêm một chỗ, vậy hần có thể sẽ giành được công việc này. Nhưng mà chủ nhân đã mở miệng muốn nàng rời đi, nếu lúc này cự tuyệt, tức là không nể mặt Chu Khiêm, tình hình lại càng tệ hơn. Nàng trong đầu nhanh chóng tính toán, quyết định tạm thời rời đi, mặt khác sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Chu Khiêm. “Như vậy, ta cáo lui trước.” Nàng nhẹ giọng nói, nâng váy hành lễ, liếc mắt mấy cái cảnh cáo Nghiêm Diệu Ngọc, xong mới theo nha hoàn rời đi. Nhìn thân ảnh yếu diệu kia biến mất ở sau cửa, Chu đại nhân vuốt cằm, miệng chặc chặc ra tiếng, dùng cái miệng vàng ngọc tán thưởng. “Đúng như lời đồn khắp đại giang nam bắc, Tiền Kim Kim quả thật là mỹ nhân khó gặp.” Lưng chợt rét lạnh, đâm vào xương cốt hần phát đau. Chu Khiêm vội vàng quay đầu: “Nghiêm huynh, đã lâu không gặp, gần đây tốt không?” “Không tốt.” Nghiêm Diệu Ngọc thản nhiên nói, khóe miệng cười cười. Chu Khiêm xấu hổ. “A?” Người này sẽ không phải là để ý hần nhìn Tiền Kim Kim đi? Ngón trỏ Nghiêm Diệu Ngọc miết trên mặt bàn, mâu quang tối lại, khó có thể nhìn thấu: “Có chuyện tình, muốn mời người hỗ trợ.” “Chuyện gì?” Chu Khiêm âm thầm thở dài nhẹ nhõm. “Cho ta mượn vài tên cao thủ, ta muốn dùng.” “Bay giờ?” Chu Khiêm sửng sốt. Vừa mới đến phía Nam, ngay cả chén trà còn chưa có uống, Nghiêm Diệu Ngọc đã mượn người? “Đúng, bây giờ.” Hần lạnh giọng nói, con ngươi đen lãnh liệt, tầm mắt sắc bén giống như lưỡi dao, không khí bốn phía nháy mắt đông lạnh. Chu Khiêm thu hồi tươi cười, đoán ra tình thế nghiêm trọng. Hần không hỏi nguyên nhân, thậm chí cũng không hỏi Nghiêm Diệu Ngọc mượn người là có âm mưu gì. “Đi ra.” Bàn tay to giương lên, bốn gã hắc y nam tử phút chốc hiện

thân, quỳ gối trước mặt, Chu Khiêm nhẹ nhàng bâng quơ công đạo nói: “Các người đi theo Nghiêm công tử, lời nói của hần chính là của ta.” “Vâng.” Bốn người đồng thanh trả lời. “Đa tạ.” Nghiêm Diệu Ngọc vuốt cằm, bước ra khỏi phòng. Chu Khiêm ngồi trên ghế, nhìn hộ vệ bên người đi theo nam nhân lợi hạ kia rời đi. Hần một tay vuốt râu, một tay bưng trà nóng, tò mò đoán, rốt cuộc là người nào ngu ngốc không biết sống chết, lại to gan đi chọc giận vị thiếu chủ Nghiêm gia vốn điềm đạm bình tĩnh, nguy trang nho nhã. Từ mười năm trước, sau một đêm diệt Hắc Hồ trại, từ đó hần chưa từng thấy qua Nghiêm Diệu Ngọc lộ ra sát khí như vậy. ***** Minh Nguyệt lên cao, đem mọi thứ chiếu soi rõ ràng. Trong Bách Hoa trai, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra. Kim Kim mặc áo nhung đỏ, cẩn thận nhìn trái nhìn phải, xác định bốn bề vắng lặng mới lặng lẽ vượt qua cửa, vội vàng đi vào đình viện. Nhưng vừa mới bước ra sân, đi vào một vườn hoa, nàng suýt chút nữa đâm vào một vòm ngực lớn. “A!” Nàng vỗ ngực hít vào, mới vừa ngẩng đầu lên liền nhận ra người cản đường: “Nghiêm Diệu Ngọc, người ở trong này làm cái gì?” Đáng giận! Hần không phải đi rồi sao? Nàng đang tính, thừa dịp hần không có ở đây, tiên hạ thủ vi cường đi tìm Chu Khiêm trao đổi chuyện làm ăn. “Ta ở cách vách.” Nghiêm Diệu Ngọc nhú mày, đã sớm dự đoán được nàng tuyệt đối sẽ không an phận ở trong phòng: “Đã trễ thế này, người muốn đi đâu sao?” Hần hai tay khoanh trước ngực, dưới ánh trăng, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của nàng. “Người muốn đi nơi nào?” Kim Kim không đáp mà hỏi lại, giầy thêu vừa chuyển, dễ dàng đi qua hần tiến, về phía trước. Hần nhắm mắt theo đuôi, đi theo phía sau nàng, thong dong bước chậm. “Tên Chu Khiêm kia là một tên háo sắc, vừa thấy mỹ nữ là ngứa tay, trễ như vậy mà người đi tìm hần, chẳng lẽ không sợ bị hần ăn?” Hần giương mày rậm, mở miệng hỏi: “Hay là, người không để ý hần có mười hai thê tử?” (Diệp : =.= !!!) Kim Kim ngoái đầu nhìn lại, hoài nghi nhìn hần một cái. “Người cùng Chu Khiêm là có quen biết?” Hần gật đầu. “Mười mấy năm trước, khi ta ở phía nam mở kênh đào, từng được hần giúp đỡ.” Ngô, nói như vậy, phần thắng của nàng lại giảm bớt vài phần.... “Tốt, người tính lợi dụng mối quan hệ này đoạt lấy việc làm ăn trong tay ta sao?” Nàng giơ cằm lên, nhận định hần sắp tâm bất lương, muốn cướp ngân lượng của nàng. Nghiêm Diệu Ngọc không tiếng động thở dài, trên khuôn mặt tuấn tú có nét mỗi một mà trước nay chưa từng thấy. “Kim Nhi, người không chống đối gay gắt với ta là không được sao? Sau tối hôm đó, người chẳng lẽ không thể cho ta về mặt ôn hoà một chút sao?” Hần nhìn nàng chăm chú, con người đen ôn nhu còn cất giấu một tia cực nóng. Có lẽ là vì ánh trăng, có lẽ là vì ánh mắt hần ôn nhu, khẩu khí hần bất đắc dĩ, ngực nàng nhưng lại dâng lên một cảm giác mãnh liệt không rõ. Đang muốn cất mạnh, châm chọc hần vài câu, nhưng nàng cổ họng có chút nghẹn, nói không ra một câu. Nàng đứng đứng dưới gốc cây mai, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn nhánh hoa thưa thớt, trầm mặc trong chốc lát, mới nhẹ nhàng mở miệng. “Bây giờ mới muốn ta cho người về mặt ôn hoà, chẳng lẽ không cảm thấy quá muộn rồi sao?” Bọn họ đã đấu được mười năm, trừ bỏ phần nộ cùng ngờ vực vô căn cứ, nàng kỳ thật không biết nên dùng thái độ đối mặt hần. Có thể nói, bọn họ trong lúc đó có khúc mắc, đúng mà cũng không đúng. Hai người không ai chịu thua ai, mỗi lần tranh đấu, không ai chịu cúi đầu trước, không chịu thua trước, vì thế giờ mới rơi vào ngõ cụt, bị vây hãm trong mười năm nay... Kim Kim xoay người, muốn nhìn về mặt hần một chút, không ngờ phát hiện trên ngực hần có một đốm màu đỏ chói. Là máu?! “Người làm sao vậy?” Nàng quá sợ hãi, mặt trắng bệch, bối rối, không chút suy nghĩ liền tiến lên, tay nhỏ bé mở vạt áo hần ra: “Người bị thương? Sao lại thế này? Người vừa mới đi làm cái gì sao? Là bị thương ở nơi nào?” Quần áo hần ẩm ướt, tay nàng vừa mới chạm vào đã bị nhuộm đỏ. Kim Kim không thể khắc chế được run rẩy, đem Nghiêm Diệu Ngọc ép vào bên tường, tròng lớn mắt, muốn biết đến tột cùng hần bị thương ở chỗ nào. Ông trời, hần bị thương rất nặng sao? Nhiều máu như vậy, hần....hần..... Di? Nhìn theo góc độ của nàng đi xuống, tay nhỏ bé vuốt vuốt ngực rắn chắc của hần, từ trên xuống dưới, lại từ trái sang phải, hoàn toàn tìm không thấy, lo âu trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần chuyển sang hoài nghi. (Diệp : o_O, cái này là tỷ sàm sỡ mỹ nam đấy nhá) Quái, không có? Cả người Nghiêm Diệu Ngọc hoàn hảo vô khuyết, ngực, bụng loã lồ, ngay cả bị trầy da cũng không có, đường cong, cơ bắp duyên dáng rắn chắc ở dưới ánh trăng hiện ra không sót một cái. “Kim Nhi.” Hần nhẹ nhàng kêu. Nàng phẫn môi khẽ nhếch, ngốc lẳng ngẩng đầu lên, hai tay nhỏ bé còn đặt ở trên ngực trần trụi của hần, đến lúc này mới biết nhuộm trên áo hần không phải là máu của hần. Khoé miệng Nghiêm Diệu Ngọc cong lên, mắt đen âm u, chậm rãi mở miệng. “Nếu người thực vội, chúng ta có thể vào phòng, phòng người hay phòng ta đều được, ta không ngại để người tiếp tục.” Hần đâu chỉ là không ngại lại còn hoan nghênh nữa đây chứ, đúng là câu còn không được! Nàng như chớp rút tay về, về mặt đỏ bừng lui vài bước, rốt cuộc cũng nghĩ được cử chỉ này có bao nhiêu sao lỗ mãng. Nhìn lên thấy máu trên ngực hần, nàng liền quên cả lễ giáo, vội vã giúp hần kiểm tra vết thương, dám đem hần đặt ở trên tường, còn lớn mật lột xiêm y của hần, khiến hần loã lổn trên thân trên, nếu để người khác nhìn thấy, khẳng định là nghĩ nàng đang “phi lễ” hần. Nghĩ đến hành vi của bản thân, nàng liền nhẹn không được muốn chui vào ổ chăn, xấu hổ kêu to. “Nói bậy, ai

muốn tiếp tục với người.” Nàng nói lung tung, cũng không dám nhìn hấn liếc mắt một cái, vội vàng đi về. “Đêm đã khuya, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Lúc này, vô luận là Chu Khiêm vẫn là việc làm ăn, tất cả đều bị nàng quăng qua một bên. Nàng khó chịu, vội vã muốn tránh đi hấn. Nghiêm Diệu Ngọc vẫn tựa vào tường, duy trì tư thái “hương diễm” bị nàng bài bố. “Kim Nhi.” Hấn lại kêu, tuy rằng chỉ là hai chữ đơn giản, nhưng ngữ khí kia lại vô cùng thân thiết làm cho người ta đỏ mặt. “Làm cái gì?” “Người đi nhầm, Bách Hoa trai ở bên kia.” Hấn mỉm cười nhắc nhở. Kim Kim hít sâu một hơi, ngẩng lên cái cằm khéo léo, duy trì tôn nghiêm còn sót lại, trấn định đi về. Đi lên ngọn đồi, xác định cặp mắt đen kia không còn nhìn thấy được nàng, nàng mới kéo làn váy, đỏ mặt chạy trốn. ***** Tuyết đầu mùa hòa tan, nhỏ giọt xuống hồ. Phủ đệ của Chu Khiêm bốn bề bao quanh đều là nước, trình độ tráng lệ thì không cần nhiều lời, khác với các toà đại trạch khác ở phương Bắc, trong toà nhà này gồm có hai tư lầu các, bất luận là cầu gấp khúc hay cầu hình vòm hoặc là cầu hành lang (chắc giống trong Đầm Sen á @_@), tất cả đều tinh tế. Toà thủy tạ bên cây cầu đỏ, tối nay trang hoàng đốt đèn sáng như cung đình, có gối, có đệm nhưng. Bên ngoài gió thổi, tuyết trắng bay tán loạn, bên trong thủy tạ lại có lò than đỏ hồng, ấm như mùa xuân. Chu Khiêm hạ lệnh thiết yến, khoản đãi khách quý đường xa, nhóm nô bộc phá lệ thận trọng, rất bận rộn, bưng lên các món ăn trân phẩm. Cả Bằng Liệt bàn bày toàn thức ăn, trên bàn có có trái vải, vỏ hồng, màng mỏng, thịt quả trắng noãn như tuyết. Loại quả này chỉ có trong mùa hè, muốn bảo tồn đến mùa đông bằng lạnh đầy tuyết thì cần rất nhiều kỹ thuật phiên toái, không hề dễ dàng. Chu Khiêm thân là chủ nhân, ngồi ở ghế trên, trong lòng ý ôi là Thập phu nhân tối nay đắc sủng, một đôi tay như lan như ngọc đang bóc vỏ quả vải. Chu Khiêm ý cười dạt dào, chỉ vào trên bàn. “Này Bằng Liệt bàn, Tiền cô nương chắc là quen thuộc đi?” Kim Kim nâng mày liễu, thông dong trả lời. “Đây là tác phẩm chỉ có ở Nam Cung gia.” Nói về đồ sứ tốt nhất phía Nam, vậy phải nhắc tới xưởng gốm Nam Cung gia. Rất nhiều quan lớn trong phủ đều sử dụng đồ sứ của Nam Cung gia. Nửa năm nay, Tiền gia bắt đầu thu mua một số lượng lớn đồ sứ Nam Cung gia, tất cả đều được vận chuyển đến phương bắc, hai nhà hợp tác ăn ý kiếm được không ít lợi nhuận. Chu Khiêm gật gật đầu, còn nhìn Nghiêm Diệu Ngọc liếc mắt một cái, nụ cười trở nên vui sướng khi người gặp họa. “Quái, Nghiêm huynh a, ta nhớ rõ, từ nghiệp (kinh doanh sớm sủa) trong kinh thành, chẳng phải là do Nghiêm phủ độc quyền sao, như thế nào ngược lại để cho Tiền gia đoạt?” Việc làm ăn độc quyền bị đoạt mất, khẳng định là tổn thất nghiêm trọng. Nguyên nhân là thứ nữ Tiền gia, Tiền Ngân Ngân, nay là Nam Cung gia thiếu phu nhân được cả nhà sủng ái cực kì. Thân là Đại tử, Kim Kim một khi mở miệng muốn mua đồ sứ, Nam Cung gia đâu thể nào nói một chữ “Không”? Nghiêm Diệu Ngọc ngồi trên ghế khách, ngón tay thon dài cầm lên cái chén màu sắc như màu hổ phách của rượu nữ nhi hồng. “Ta cùng Kim nhi, dù là ai có được mối làm ăn này, cũng không khác biệt.” Hấn cố ý gọi nàng thật thân mật, vô cùng ngọt ngào, ám chỉ quan hệ của hai người không phải là ít, tuy hai mà một. “Phải không? Với ta mà nói, khác biệt rất lớn.” Kim Kim cười, lúm đồng tiền như hoa, trong mắt có nhiều ánh lửa, chân sau lần váy đá hấn một cái thật mạnh. Cái bàn hơi rung, một trái vải tròn lăn ra, Nghiêm Diệu Ngọc là da hậu thịt thô, hoàn toàn không có đau, còn đối nàng sủng nịch cười. “Kim Nhi, đừng như vậy, còn có ngoại nhân ở đây.” Hấn nhẹ giọng nói. Tên này không biết xấu hổ! Nàng nhún mày lại, không ngừng cố gắng đá hấn..... Di? Giày thêu không đá trúng cái gì, ngược lại mất cả chân chỗ lạ đột nhiên căng thẳng, giống như kiểm chế, nàng không thể nhúc nhích, cũng không rút về được. Con người đen của Nghiêm Diệu Ngọc sáng quắc, cầm lấy chân nàng, dọc theo cái tát hồng, lướt qua đùi thon của nàng, ngón tay thô ráp đi tới bàn chân non mịn, nhàn nhã vuốt ve..... Cảm xúc nóng bỏng từ chỗ hấn tiếp xúc truyền đến, làm cho toàn thân nàng run lên, vừa thẹn vừa giận, mắt phượng phun hỏa trừng mắt hấn, hận không thể dùng chiếc dũa ở trên người hấn đục vài lỗ. Bàn trên nhìn như bình tĩnh, bàn dưới lại vô cùng náo nhiệt, hoàn toàn thu vào mắt của Chu Khiêm. Hấn cầm lấy tay Thập phu nhân, cúi đầu nuốt vào một trái vải, thay đổi đề tài. “Sáng nay quan phủ truyền đến tin tức, nói là sơn trại đạo tặc trên núi, trong một đêm bị người ta tiêu diệt sạch sẽ.” Hấn nâng chén uống rượu, trên nét mặt để lộ ra vài phần bội phục. “Bọn đạo tặc bị bắt đến quan phủ, quỳ xuống đất tự thú. Về phần đầu lĩnh đạo phỉ, còn lại là bị người ta chém đứt một cái cánh tay, tính cả vật chứng, cũng bị bắt về thành.” Một bọn sơn tặc làm cho quan phủ đau đầu không thôi, nhưng lại chỉ trong một đêm bị tiêu diệt sạch sẽ, chuyện này truyền khắp khu vực hai bên bờ sông, ai ai cũng biết. Thần sắc Nghiêm Diệu Ngọc như thường, khuôn mặt tuấn tú kia không có một chút manh mối, bàn tay to buông chân chỗ của nàng ra, bưng lên chén rượu nhấp một ngụm. “Quan phủ định xử trí như thế?” Chu Khiêm lại nuốt một quả vải, tầm mắt chuyển qua lại giữa hai người. “Chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, kết cục chắc chắn là sau mùa thu đem trảm.” Đương nhiên rồi, này cũng phải nhìn cái tên đầu lĩnh đạo phỉ đang hấp hối kia còn có thể chống chọi đến mùa thu hay không đã. “Biết là ai hạ thủ không?” Kim Kim hỏi, nhớ tới đêm qua dưới ánh trăng, trước ngực Nghiêm Diệu Ngọc có vết máu không rõ lai lịch, lúc ấy

trên người hần không có thương tổn, lại nhuộm một thân đầy máu. Là hần sao? Là hần trong một đêm tiêu diệt cái tộc trại kia, bắt giữ cái tên đầu lĩnh đạo phi làm nàng bị thương, thay nàng báo thù? “Theo lời khai của bọn đạo tặc, chỉ dám nói cái người anh hùng đó là một nam nhân toàn thân áo trắng nhưng tàn độc như ác quỷ.” Chu Khiêm còn nhớ rõ, vẻ mặt người kể không thể tin được, hoài nghi là bọn đạo tặc hồ ngôn loạn ngữ. Thập phu nhân nghe xong kinh hồn bạt vía, tiến sát vào lòng trượng phu. “Nghe qua, người này thậm chí so với bọn đạo phi kia còn đáng sợ hơn đâu!” Chu Khiêm ôm lấy tiểu mỹ nhân, ngắm Nghiêm Diệu Ngọc liếc mắt một cái, không có ngốc đến độ tại đây nói ra đáp án. “Nghe nói, hần tay vung trường kiếm, khí thế lãnh tuyệt, dũng mãnh không người nào địch nổi, không đến một canh giờ, toàn bộ sơn trại đều bị hần tiêu diệt.” Ai, thay một nữ nhân báo thù, so với lúc trước khi đoạt lại chấn ngân (coi lại chương 1 ^^), cang tốn ít thời gian hơn, từ điểm này có thể thấy nữ nhân kia ở trong lòng hần có bao nhiêu phân lượng. “Đừng nói nữa, nói mãi làm cho người ta sợ đây này!” Thập phu nhân yêu kiều nói, tay nhỏ bé che lại miệng Chu Khiêm. “Hảo hảo hảo, không nói, không nói.” Chu Khiêm gật mạnh đầu, vung tay lên. “Đem đồ ăn bưng lên, nhưng đừng làm khách quý của ta bị đói!” Bọn nha hoàn vội vàng lau dọn bàn, phủ vải lên, rồi lại mang bày ra mấy món ăn tinh xảo. Nô bộc chờ ở ngoài cửa, tay bưng món ngon tỏa hương bốn phía, nối đuôi nhau mà vào. Thập phu nhân nhìn thấy thức ăn trên bàn, khuôn mặt kiều mị trắng bệch, hoả tốc nhảy ra khỏi ôm ấp của trượng phu, một bên lui về phía sau một bên áp a áp ứng giải thích. (Diệp : hiểu _ ____ !!!!) “Ách, ta có hơi mệt, cho nên..... Ách, xin cáo lui trước.....” Còn chưa nói xong, nàng đã nâng váy chạy như bay. Chu Khiêm lơ đãng, như là đã sớm thành thói quen, hần giờ đưa lên ăn cơm, còn không quên cao hứng phấn chấn tiếp đón. “Đến đến đến, hai vị đừng khách khí, này đều là đồ ăn ngon trong phủ của ta, bảo đảm sau khi ăn xong các người sẽ vô cùng hài lòng.” Hần đặc ý đến cực điểm, liên tiếp mời hai người dùng cơm. Kim Kim có cho có lệ, lòng lại không chuyên tâm, còn đang suy tư chuyện tộc trại bị tiêu diệt có hay không liên quan đến Nghiêm Diệu Ngọc. Nàng không để ý gấp lên một khối điểm tâm, miệng hồng nộn nhẹ nhàng nhắm nuốt..... Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn bình tĩnh, phút chốc chuyển sang hoảng sợ. Ông trời! Đây là cái gì?! Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khê nhếch, đầu lưỡi phát đau, như là có một ngọn lửa theo miệng chạy thẳng lên não, thiêu cháy đầu nàng, thiếu chút nữa làm nàng không để ý lễ giáo mà muốn nhổ ra. Trong nhà muối thương thường có danh trù chuyên chúc, món ngon tinh xảo, bao gồm hành tỏi, gia vị, mỗi dạng đều được cẩn thận để ý. Nhưng mà món ăn trước mắt này lại có quá nhiều tiêu, bề mặt đỏ au, mới ăn một miếng, Kim Kim liền thấy cay đến da đầu run lên, lệ nóng doanh trùng. Một bên Tiểu Hồng, nhìn thấy món ăn toàn tiêu trên bàn, liền cảm thấy dạ dày co rút. “Thế nào, hương vị rất ngon, đúng không?” Chu Khiêm vừa hiến vật quý vừa hỏi, chỉ vào món ăn đỏ tươi trên bàn. “Con gà vậy này, nhìn đồ toàn bộ, trông rất dọa người, nhưng kỳ thật cũng không cay lắm, lấy làm món khai vị là thích hợp nhất.” Không cay lắm?! Kim Kim cắn môi đỏ mọng, chỉ sợ mở miệng là sẽ phun ra kia khối thịt gà cay chết người kia. Nàng lau đi nước mắt rưng rưng, sống chết nuốt vào, thừa dịp lúc Chu Khiêm không chú ý, nhanh chóng uống miếng nước, làm dịu đi vị cay như thiêu đốt trong miệng. Đẳng môn làm khách, nhét định không thể bỏ qua lễ nghĩa, nàng lại là thiên kim tiểu thư, nếu ở yến hội phun ra đồ ăn của chủ nhân, vậy mới làm ăn này căn bản là không cần bàn nữa. Hiện tại, nàng rất cục hiểu được, vì sao Thập phu nhân vừa bắt gặp đồ ăn trên bàn, liền sợ tới mức chạy đi, giống như có quỷ đuổi theo phía sau. Trình độ ăn cay của Chu Khiêm, có thể khiến người khác giận sôi gan. “Đến, nếm thử món ốc đồn này này, cả một mâm lớn này, nhiều tiêu lắm a.” Chu Khiêm một bên ăn cần giới thiệu, bọn gia đình một bên đem đồ ăn đưa lên. Thức ăn được bưng lên bàn, một cái so với một cái càng đỏ hơn, Kim Kim sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt. “Còn có a, món ăn này chỉ có thể dùng tiêu Tứ Xuyên, phải mất hai cân tiêu mới làm ra món hải sản rất ngon này, vị cay vừa phải, đậm đà, hương vị tuyệt vời.” Hần càng nói càng cao hứng, đem hạt tiêu dút vào miệng, vẻ mặt say mê nhắm nuốt. Nhìn tràn đầy một bàn sơn hào hải vị đỏ bừng, nàng cảm thấy mất hần vị giác, tay cầm đũa hơi hơi run. “Kim Nhi, người không thoải mái sao?” Nghiêm Diệu Ngọc nhìn nàng, thái độ thân thiết, trong mắt lại hiện lên vài tia trêu tức. “Không có, ta tốt lắm.” Nàng cứng rắn mỉm cười, đôi môi hồng nhuận đã có chút run run. “Sợ cay sao?” Hần nhướn mày mở miệng. Chu Khiêm vừa nghe, quay đầu qua, kinh ngạc hỏi: “Tiền cô nương sợ cay sao?” Vẻ mặt kia của hần, tựa như nghe thấy có người không yêu tiền. “Làm sao có thể.” Nàng vội vàng phủ nhận, lại gấp vài miếng. “Xin đừng nghe hần nói bừa, ta thích ăn cay nhất.” Chu Khiêm khoái trá gật đầu. “Ha ha a, vậy là tốt rồi, trên đời này chính là có nhân không biết thưởng thức, không biết cay là tinh hoa của trăm vị, hơi cay một chút liền kêu cha gọi mẹ, cái loại người này a, ta thậm chí còn lười cùng hần bàn việc buôn bán.” Trên môi Kim Kim đang cười, trong lòng lại đang khóc, chiếc đũa gấp không ngừng, mỗi lần ăn một miếng, nhét định phải nuốt vài ngụm nước miếng, đầu lưỡi sớm đã bị cay đến không có cảm giác. Nhóm nô bộc đi đến bên cạnh bàn, đặt lên một chung canh toàn xanh biếc rau xanh. Nàng nhẹ nhàng thở ra,

như là ở đêm tối nhìn thấy ánh rạng đông, cơ hồ mừng quá mà khóc. Hô, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, ít nhất có một món không cay! “Tiền cô nương nếu thích ăn cay, vậy tuyệt đối không thể bỏ qua món ăn này.” Chu Khiêm nói. Cay? Làm sao có thể cay? Trong chung rõ ràng chỉ có rau xanh a! Còn đang nghi hoặc, nô bộc rải lên một núi tiêu nhỏ, trong nháy mắt, chung canh phút chốc lại lại đỏ bừng. Ngất, nhìn không thấy nữa điểm màu xanh. Kim Kim sắc mặt thay đổi. “Món này hương vị cực kỳ.....” Một tên nô bộc, ở trên núi tiêu nhỏ rưới một muống ớt. Kim Kim kinh hoàng trừng lớn hai tròng mắt. Tư..... Màu đỏ tươi bên trên, sôi trào dầu ớt, loạn thành một đoàn. “Đến đến đến, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút, không cần khách khí!” Chu Khiêm hiếu khách, sợ nàng da mặt mỏng, ngượng ngùng không dám ăn, cho nên tự mình động thủ, múc một muống canh bỏ để vào trong bát của nàng. Nghiêm Diệu Ngọc cũng mở miệng. “Kim nhi, Tiêu yến của Chu Khiêm là thiên hạ vô song, ngươi trăm ngàn lần đừng cô phụ hảo ý của hắn.” Miệng hắn mỉm cười, nhàn nhã ăn món ăn đỏ tươi này, mặt không đỏ, khí không suyễn, thậm chí ngay lệ cũng chưa rơi một giọt, thần sắc bình thản ung dung. Tươi cười kia xem ở trong mắt Kim Kim, không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích. Chuyện nàng đời này tuyệt đối không thể nhận, chính là bại bởi tay hắn. Đáng giận, thua người không thua trận, chiến! Kim Kim quyết chí, múc một muống canh từ xanh biến thành đỏ này, kiên trì đưa vào cái miệng nhỏ nhắn..... Oanh! Vị cay bá đạo nhất thời chảy đến cổ họng, cay đến nàng nước mắt chảy ròng, mồ hôi chảy ròng ròng, mọi thứ trước mắt biến thành màu đen, cơ hồ khiến nàng muốn phun ra. Ô ô, trời ạ, hảo cay hảo cay! “Tiền cô nương, món ăn này có vừa miệng không?” “Vừa miệng.” Nàng hé môi, định chỉ lệ quanh vành mắt, miễn cưỡng cười trừ, thân thủ muốn gọi người đưa cơm tới, lại lần nữa nghe đến Chu Khiêm phát biểu cao kiến về vị cay. “Nhân gian khó tìm hảo tri kỷ, chưa từng nghĩ đến hôm nay gặp được hai vị cùng sở thích. Có một số người a, đến yến hội của ta lại muốn kêu cơm trắng tới để ăn? Các người nói xem, hành vi này có ác hay không? Căn bản là lãng phí một bàn đồ ăn ngon của ta!” (Diệp : Bác đãi người ta cái yến này, mới gọi là hành vi ác liệt đó bác =.= !!!!) Tay nhỏ bé giơ lên một nửa lại chậm rãi rút xuống dưới, nàng bị cay mà không thể nói gì, chỉ có thể nắm chặt khăn, chà lau nước mắt tràn mi. Hai nam nhân trên bàn cơm hai, cũng là người một ly, ta một ly, uống toàn bộ dầu ớt đỏ, hai nam nhân liên tục ca ngợi các món cay, ăn không ngừng nghỉ (Diệp : @_@, phục hai bác thật đó). “Hảo huynh đệ a, đủ hào sảng!” Chu Khiêm vỗ mạnh lưng Nghiêm Diệu Ngọc, cao giọng cười to, vung tay kêu nô bộc: “Người tới a, đem thêm nhiều đồ ăn lên bàn, hôm nay ta nhất định phải cùng hai vị ăn đến thống khoái!” Mắt thấy mấy loạt đồ ăn cay lại bị bưng lên bàn, phần môi nàng khê run, tươi cười sớm cứng lại, trong lòng lại khóc thầm không thôi. Ô ô, cứu, cứu mạng a.....

5. Chương 5

Xong tiệc, đêm càng thâm trầm, Bách Hoa Trai đốt đèn bằng lụa, chiếu sang khắp cả cửa hành lang. Một thân ảnh cao lớn, dọc theo hành lang dài chậm rãi đi tới, phía sau còn có bốn quả bong nhỏ đi theo.(nguyên văn a >0<,!!! ko=“ phải=“ tớ=“ chém=“ đầu=“ nghiêm=“ diệu=“ ngọc=“ đi=“ đến=“ trước=“ cửa,=“ vén=“ lên=“ sa=“ màn,=“ tiểu=“ hồng=“ từ=“ bên=“ trong=“ mở=“ cửa=“ ra.=“ “kim=“ nhi=“ đầu?”=“ “đại=“ cô=“ nương=“ cảm=“ thấy=“ không=“ thoải=“ mái,=“ đang=“ ở=“ trong=“ phòng=“ nghỉ=“ nơi.=“ ăn=“ phải=“ hạt=“ tiêu=“ yến=“ đáng=“ sợ=“ kia,=“ có=“ là=“ ai=“ cũng=“ chống=“ đỡ=“ không=“ được.=“ ai,=“ đồ=“ ăn=“ này=“ làm=“ sao=“ mà=“ người=“ bình=“ thường=“ có=“ thể=“ ăn?=“ đại=“ cô=“ nương=“ chính=“ vì=“ hiếu=“ thắng,=“ không=“ chịu=“ nhận=“ thua,=“ vì=“ thế=“ mới=“ phải=“ chịu=“ khổ,=“ miệng=“ anh=“ đào=“ nhỏ=“ nhắn,=“ bị=“ đồ=“ ăn=“ này=“ làm=“ cho=“ sưng=“ thũng.=“ ta=“ đem=“ chút=“ cháo=“ đường=“ đến=“ giúp=“ nàng=“ giải=“ cay.”=“ nghiêm=“ diệu=“ ngọc=“ thần=“ nhiên=“ nói,=“ đi=“ vào=“ nội=“ thất,=“ tứ=“ quả=“ bóng=“ nhỏ=“ lăn=“ theo.(=“ __!!!)=“ sau=“ sa=“ trưởng,=“ một=“ than=“ ảnh=“ kiều=“ nhỏ=“ đang=“ nằm.=“ kim=“ kim=“ nằm=“ cuộn=“ trên=“ giường,=“ mây=“ liễu=“ nhíu=“ chặt,=“ mặt=“ tái=“ nhợt,=“ môi=“ đỏ=“ mọng=“ thủy=“ nộn=“ có=“ chút=“ sưng,=“ giống=“ như=“ mới=“ bị=“ hung=“ hăng=“ hôn.=“ hấn=“ thân=“ thủ=“ xốc=“ lên=“ sa=“ trưởng,=“ ở=“ bên=“ giường=“ ngồi=“ xuống,=“ khuynh=“ thân=“ kêu=“ to.=“ “kim=“ nhi?”=“ mắt=“ phượng=“ đang=“ nhắm=“ chặt=“ liên=“ mở=“ ra,=“ nhìn=“

thấy=" là=" hân=" lập=" tức=" nhâm=" lại=" còn=" không=" nể=" mặt=" xoay=" người=" vui=" mặt=" vào=" giường=" ngay=" cả=" nhìn=" cũng=" không=" muốn=" nhìn=" hân=" "cút=" ngay=" từ=" trong=" giường=" nệm=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" mơ=" hồ=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" làm=" như=" không=" nghe=" thấy=" như=" cũ=" không=" đi=" đứng=" lên=" ăn=" chút=" cháo=" đường=" cho=" thoải=" mái=" một=" chút=" hân=" tiếp=" nhận=" cái=" bát=" màu=" xanh=" lá=" sen=" từ=" tay=" giáp=" nhi=" rắc=" lên=" một=" chút=" hoa=" quế=" thơm=" ngát=" chậm=" rãi=" quấy=" "không=" cần=" người=" phải=" chôn=" vùi=" tìm=" gà=" chúc=" tết=" kim=" kim=" mạnh=" miêng=" lại=" nhin=" không=" được=" vụng=" trộm=" hít=" một=" hơi=" hoa=" quế=" được=" pha=" cùng=" cháo=" nóng=" tẩn=" mát=" ra=" hương=" thơm=" ngọt=" ngào=" dụ=" nằng=" chảy=" nước=" miêng=" "thực=" không=" cần?"=" hân=" lại=" hỏi=" mức=" một=" muông=" cháo=" đường=" chậm=" rãi=" thổi=" ngụi=" nghe=" nói=" cháo=" đường=" giải=" cay=" tốt=" lẩm=" người=" nếu=" không=" ăn=" vậy=" phải=" chịu=" vị=" cay=" kinh=" khủng=" đó=" trong=" miêng=" liên=" tục=" mười=" ngày=" nửa=" tháng=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhần=" vùi=" trên=" giường=" cuối=" cùng=" cũng=" ngẩng=" lên=" so=" với=" lúc=" trước=" càng=" thêm=" trắng=" bệch=" nằng=" vừa=" nghe=" thấy=" vị=" cay=" kia=" ở=" trong=" miêng=" quanh=" quẩn=" không=" mát=" cổ=" họng=" co=" rút=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" hạ=" thìa=" xuống=" đem=" chén=" cháo=" đường=" thơm=" ngào=" ngạt=" lại=" gần=" mím=" cười=" nhìn=" chăm=" chú=" vào=" biểu=" tình=" giấu=" dựa=" trên=" mặt=" nằng=" "ta=" sợ=" người=" đem=" này=" bị=" cay=" quá=" độ=" còn=" có=" ý=" sai=" người=" nấu=" riêng=" bát=" cháo=" này=" cho=" người=" người=" đã=" không=" ăn=" như=" vậy.....=" hân=" đặt=" chén=" cháo=" ra=" xa=" một=" chút=" thân=" thủ=" triệu=" hồi=" tứ=" quả=" bóng=" nhỏ=" bên=" cạnh=" đến=" cầm=" đồ=" đi=" a?=" muốn=" đồ=" không=" thể=" thưởng=" cho=" các=" nằng=" sao?=" giáp=" át=" bính=" đỉnh=" vẽ=" mặt=" khát=" vụng=" nhìn=" chăm=" chú=" vào=" chén=" cháo=" đường=" hoa=" quế=" kia=" nước=" miêng=" đều=" nhanh=" chảy=" ra=" mắt=" thấy=" cháo=" đường=" sắp=" bị=" mang=" đi=" kim=" kim=" vùi=" vàng=" lên=" tiếng=" uy=" dùng=" tay=" cho=" ta!=" "như=" thể=" nào?"=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" nhứ=" mảy=" "ta=" chưa=" nói=" là=" không=" cần=" nằng=" trừng=" mắt=" nhìn=" bát=" cháo=" buồn=" bã=" mở=" miêng=" bả=" vai=" giáp=" át=" bính=" đỉnh=" đồng=" thời=" sụp=" xuống=" biết=" bản=" thân=" cùng=" bát=" cháo=" kia=" nhất=" định=" là=" vô=" duyên=" các=" nằng=" nhin=" xuống=" nước=" mắt=" cùng=" nhau=" ra=" ngoài=" muốn=" cùng=" tiểu=" hồng=" thảo=" đi=" tìm=" chút=" đường=" đến=" ăn=" hảo=" tướng=" nhớ=" bát=" cháo=" đường=" mê=" người=" kia=" (không=" còn=" gì=" để=" nói=" _=" _=" _=" !!!)=" ô=" ô=" cháo=" đường=" tái=" kiến!=" gió=" nhẹ=" thổi=" lên=" sa=" trưởng=" kim=" kim=" ngồi=" ở=" mép=" giường=" cần=" thận=" húp=" từng=" muông=" cháo=" mắt=" phương=" trong=" suốt=" khe=" nhếch=" nhìn=" người=" khách=" đưa=" cháo=" không=" mời=" mà=" đến=" không=" biết=" như=" thể=" nào=" nằng=" lại=" cảm=" thấy=" nam=" nhân=" này=" gần=" đây=" trở=" nên=" biết=" sẵn=" sóc=" có=" chút=" kì=" quặc=" ngay=" cả=" khi=" nhìn=" chăm=" chú=" ánh=" mắt=" của=" nằng=" đều=" như=" so=" với=" trước=" kia=" càng=" thêm=" nóng=" rực.....=" "ta=" không=" hiểu=" sao=" người=" có=" thể=" ăn=" cay=" được=" nằng=" mở=" miêng=" nói=" nhớ=" tới=" hân=" ở=" yến=" hội=" bộ=" dáng=" uống=" từng=" ngậm=" từng=" ngậm=" dầu=" ớt=" nằng=" lại=" không=" cảm=" thấy=" rét=" vì=" lạnh=" mà=" là=" cổ=" họng=" phát=" đau=" bữa=" hạt=" tiêu=" yến=" kia=" ,=" rất=" giống=" thực=" đơn=" của=" diêm=" vương=" nếu=" không=" phải=" nằng=" coi=" trọng=" mối=" làm=" ăn=" nầy=" tuyệt=" đối=" sẽ=" bỏ=" chạy=" (chưa=" chắc=" gì=" bác=" diêm=" vương=" đã=" chịu=" nổi=" ạ=" _=" !!!)=" "ta=" không=" có=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" cười=" nhẹ=" "không=" có?"=" hân=" gặt=" đầu=" nhẹ=" nhàng=" bâng=" quơ=" mở=" miêng=" "ta=" trước=" đó=" dùng=" thuốc=" niêm=" phong=" vị=" giác=" hân=" cùng=" chu=" khiêm=" quen=" biết=" nhiều=" năm=" tất=" nhiên=" biết=" hạt=" tiêu=" yến=" có=" bao=" nhiêu=" đáng=" sợ=" thuốc=" đáng=" giận=" nằng=" chỉ=" biết=" có=" quỳ!=" kim=" kim=" nắm=" chặt=" thìa=" nhin=" xuống=" xúc=" động=" muốn=" đem="

bát=" " cháu=" " ném=" " vào=" " đầu=" " hấn=" " "ngươi=" " như=" " thế=" " nào=" " không=" " nói=" " cho=" " ta=" " biết=" " "ngươi=" " có=" " loại=" " thuốc=" " này?"=" " khó=" " trách=" " hấn=" " có=" " thể=" " mặt=" " không=" " đổi=" " sắc=" " ăn=" " mấy=" " món=" " đó,"=" " nằng=" " cợn=" " thật=" " sự=" " nghĩ=" " đến=" " vị=" " giác=" " của=" " hấn=" " là=" " kim=" " cương=" " bắt=" " bại=" " đầu!=" " (ách=" " o_o)=" " "thuốc=" " đầu?"=" " nằng=" " truy=" " vấn,"=" " hai=" " tay=" " đã=" " bắt=" " đầu=" " ở=" " hấn=" " trên=" " người=" " sờ=" " loạn=" " miệng=" " nằng=" " đến=" " lúc=" " này=" " còn=" " cay=" " đến=" " khó=" " chịu=" " muốn=" " mau=" " chóng=" " dung=" " thuốc=" " đó=" " để=" " hết=" " cay=" " nghiêm=" " diệu=" " ngọc=" " không=" " có=" " phản=" " kháng,"=" " hai=" " tay=" " bắt=" " động,"=" " tùy=" " ý=" " nằng=" " ở=" " trên=" " ngực=" " hấn=" " mở=" " rộng=" " vạt=" " áo=" " tìm=" " thuốc=" " "cát=" " ở=" " trong=" " túi=" " áo=" " bên=" " ngực=" " ta,"=" " trái=" " phải=" " có=" " khoảng=" " mười=" " cái."=" " tay=" " nhuyển=" " nộn=" " nhỏ=" " bé,"=" " ở=" " trên=" " ngực=" " hấn=" " sờ=" " tới=" " sờ=" " lui,"=" " mang=" " đến=" " xúc=" " cảm=" " mất=" " hồn=" " hấn=" " cười=" " khê=" " tựa=" " vào=" " bên=" " tai=" " nằng=" " nói=" " nhỏ."kim=" " nhi,"=" " ngươi=" " dạo=" " này=" " tựa=" " hồ=" " rất=" " thích=" " thoát=" " xiêm=" " y=" " của=" " ta."=" " kim=" " kim=" " ngoảnh=" " mặt=" " làm=" " ngơ,"=" " quyết=" " tìm=" " bằng=" " được=" " thuốc,"=" " tay=" " nhỏ=" " bé=" " trên=" " túi=" " áo=" " sờ=" " sờ=" " đông=" " sờ=" " sờ=" " tây,"=" " mò=" " nửa=" " ngày,"=" " cuối=" " cùng=" " tìm=" " ra=" " hộp=" " gắm=" " nhỏ=" " đựng=" " thuốc=" " "kim=" " nhi,"=" " dùng=" " ăn."=" " nghiêm=" " diệu=" " ngọc=" " tựa=" " vào=" " bên=" " tai=" " nằng,"=" " hơi=" " thở=" " nóng=" " bỏng=" " thổi=" " qua=" " mặt=" " nằng=" " đỏ=" " lên,"=" " vội=" " vàng=" " thối=" " lui,"=" " mắt=" " phượng=" " lườm=" " hấn."chỉ=" " cho=" " quan=" " phóng=" " hỏa,"=" " lại=" " không=" " cho=" " dân=" " chúng=" " đốt=" " đèn?"=" " thuốc=" " này=" " ngươi=" " có=" " thể=" " ăn,"=" " ta=" " sao=" " lại=" " không=" " thể=" " ăn?"=" " nói=" " giỡn,"=" " nếu=" " không=" " uống=" " thuốc,"=" " nằng=" " còn=" " muốn=" " chịu=" " cay=" " đến=" " mấy=" " ngày?"=" " nếu=" " chu=" " khiêm=" " mà=" " biết=" " được=" " nằng=" " cắn=" " bản=" " không=" " phải=" " "ngươi=" " cùng=" " sở=" " thích"=" " nói=" " không=" " chừng=" " ngay=" " cả=" " chuyện=" " làm=" " ăn=" " cũng=" " không=" " muốn=" " bản,"=" " lập=" " tức=" " đá=" " nằng=" " ra=" " ngoài=" " cửa."=" " kim=" " nhi,"=" " ngươi=" " hãy=" " nghe=" " ta=" " nói...."=" " nằng=" " mới=" " không=" " nghe=" " đầu!=" " "tiểu=" " hồng,"=" " bưng=" " trà=" " đến!"=" " kim=" " kim=" " hô,"=" " một=" " bên=" " mở=" " hộp=" " gắm=" " ra=" " lấy=" " thuốc=" " ngoài=" " cửa=" " tiểu=" " hồng=" " còn=" " chưa=" " tiến=" " vào=" " thì=" " nghiêm=" " diệu=" " ngọc=" " đã=" " sẵn=" " sóc=" " rót=" " một=" " chén=" " nước=" " trong,"=" " nằng=" " vươn=" " tay=" " đoạt=" " lấy,"=" " đem=" " thuốc=" " bỏ=" " vào=" " miệng,"=" " ngửa=" " đầu=" " uống=" " một=" " hơi=" " cạn=" " sạch,"=" " đem=" " thuốc=" " toàn=" " bộ=" " nuốt=" " vào."=" " được=" " hiệu=" " rất=" " nhanh,"=" " vị=" " cay=" " trong=" " miệng=" " nhanh=" " chóng=" " biến=" " mất,"=" " nằng=" " thở=" " dài=" " nhẹ=" " nhõm,"=" " may=" " mắn=" " bản=" " thân=" " có=" " đoạt=" " thuốc=" " của=" " hấn,"=" " cuối=" " cùng=" " cũng=" " không=" " bị=" " hươg=" " vị=" " đáng=" " sợ=" " kia=" " tra=" " tấn=" " nữa=" " hừ=" " kể=" " tiếp=" " dù=" " là=" " hạt=" " tiêu,"=" " mướp=" " đắng,"=" " hay=" " cái=" " gì=" " cổ=" " quái,"=" " nằng=" " đã=" " được=" " chuẩn=" " bị=" " đầy=" " đủ=" " hết,"=" " nửa=" " điểm=" " cũng=" " không=" " sợ!=" " nghiêm=" " diệu=" " ngọc=" " nhìn=" " bộ=" " dáng=" " nằng=" " đắc=" " ý,"=" " bắt=" " đắc=" " dĩ=" " thở=" " dài=" " một=" " hơi,"=" " chậm=" " rãi=" " mở=" " miệng,"=" " kim=" " nhi,"=" " thuốc=" " này=" " mặc=" " dù=" " có=" " thể=" " niệm=" " phong=" " vị=" " giác,"=" " cũng=" " không=" " có=" " thể=" " ăn=" " nhiều=" " quá,"=" " đầu=" " lười=" " sẽ=" " tê=" " cứng,"=" " ngay=" " cả=" " nói=" " chuyện=" " cũng=" " không=" " được."=" " hấn=" " mỉm=" " cười,"=" " vươn=" " ngón=" " tay,"=" " điểm=" " lên=" " cái=" " mũi=" " khéo=" " léo=" " của=" " nằng=" " cái=" " gì!=" " không=" " thể=" " nói=" " chuyện?"=" " vậy=" " nằng=" " nên=" " như=" " thể=" " nào=" " bản=" " chuyện=" " làm=" " ăn?"=" " như=" " thể=" " nào=" " cùng=" " chu=" " khiêm=" " bản=" " luận=" " chi=" " tiết?"=" " kim=" " kim=" " hỗn=" " hển,"=" " đột=" " nhiên=" " nhảy=" " dựng=" " lên=" " muốn=" " mắng=" " người,"=" " nhưng=" " mở=" " miệng=" " lại=" " chỉ=" " có=" " thể=" " phát=" " ra=" " thanh=" " âm=" " "ha..ha..,"=" " đầu=" " lười=" " không=" " có=" " nửa=" " phần=" " cảm=" " giác,"=" " rót=" " cuộc=" " cùn=" " không=" " nói=" " được=" " nửa=" " chữ=" " đáng=" " chết,"=" " nằng=" " trúng=" " kế!=" " toàn=" " bộ=" " buổi=" " tối,"=" " kim=" " kim=" " dùng=" " mọi=" " biện=" " pháp,"=" " nhưng=" " đầu=" " lười=" " cũng=" " không=" " hết=" " tê=" " mất=" " thấy=" " trời=" " đã=" " sáng=" " choang,"=" " nằng=" " lập=" " tức=" " muốn=" " tới=" " lầu=" " chính=" " đi=" " bản=" " chuyện=" " thường=" " ngày=" " nằng=" " nhanh=" " mồm=" " nhanh=" " miệng,"=" " nhưng=" " lúc=" " này=" " lại=" " bị=" " nghiêm=" " diệu=" " ngọc=" " hại=" " cảm,"=" " quả=" " thực=" " gồng=" " như=" " một=" " con=" " sư=" " tử=" " bị=" " cột=" " mồm=" " lại,"=" " khí=" " thể=" " phút=" " chốc=" " giảm=" " mạnh."=" " nằng=" " ở=" " phòng=" " trong=" " thăm=" " rửa,"=" " không=" " tiếng=" " động=" " mắng=" " hai=" " canh="

giờ,=" mới=" kiên=" trì=" ra=" khỏi=" bách=" hoa=" trai,=" quyết=" định=" tùy=" hoàn=" cảnh=" mà=" hành=" sự=" nhưng=" là=" mới=" bước=" vào=" cửa=" lầu=" chính,=" nàg=" liên=" thấy=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" tao=" nhâ=" thông=" dong=" ngòi=" một=" chỗ,=" cùng=" chu=" khiêm=" trò=" chuyện=" với=" nhau=" thật=" vui,=" khi=" nhìn=" thấy=" nàg=" vào=" cửa,=" trong=" mắt=" còn=" hiện=" lên=" một=" chút=" ý=" cười=" bõn=" cọt,=" ngòi=" bên=" cạnh=" là=" húc=" nhật=" tuần=" nhâ,=" hấn=" bưng=" chén=" trà=" lên,=" nhấp=" ngậm=" trà=" ngon,=" nhìn=" lên=" lại=" gặp=" đại=" tỉ=" giá=" lâm,=" lập=" tức=" rút=" đầu=" lại,=" cố=" gắng=" làm=" bộ=" như=" không=" tồn=" tại,=" chu=" khiêm=" đầu=" tiên=" mở=" miệng,=" vẽ=" mặt=" thân=" thiết=" đứng=" dậy,=" đi,=" tiền=" cô=" nương=" không=" phải=" thân=" thể=" bị=" bệnh=" nhẹ=" sao?=" sao=" không=" nghĩ=" ngời=" nhiều=" một=" chút?=" hấn=" vậy=" tay=" ý=" bảo=" nô=" bộ=" bưng=" trà=" lên=" hầu=" hạ,=" về=" việc=" vận=" chuyển=" muối=" về=" phía=" bắc,=" nghiêm=" huỳnh=" đã=" nói=" với=" ta,=" hai=" người=" đã=" thành=" giao,=" tiền=" cô=" nương=" đã=" muốn=" nhượng=" lại=" cộc=" kinh=" doanh=" này,=" mọi=" người=" không=" cần=" phải=" tổn=" hại=" đến=" hòa=" khí,=" đúng=" là=" không=" còn=" gì=" tốt=" hơn,=" thoái=" nhượng?=" nàg=" khi=" nào=" thì=" nói=" qua=" muốn=" thoái=" nhượng?!=" "ngô,=" ngô=" ngô=" ngô=" ngô=" ngô=" ...=" kim=" kim=" nâng=" vấy=" chạy=" vào=" phòng,=" đầu=" nhỏ=" lắc=" muốn=" gầy=" cổ,=" kịch=" liệt=" kháng=" nghị,=" "ngô?=" chu=" khiêm=" đương=" nhiên=" nghe=" không=" hiểu,=" mở=" miệng=" truy=" vấn,=" ý=" của=" tiền=" cô=" nương=" là=" "ngô=" ngô=" ngô=" ...=" nàg=" cứng=" hòng,=" cố=" gắng=" muốn=" cãi=" lại,=" muốn=" lên=" án=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" nói=" hưu=" nói=" vượn,=" bắt=" đặc=" dĩ=" đầu=" lưỡi=" lại=" đình=" công,=" chỉ=" có=" thể=" phát=" ra=" âm=" thanh=" "ngô=" ngô,=" các=" nam=" nhân=" trừng=" lớn=" hai=" mắt,=" nhìn=" nàg=" kích=" động=" ở=" trong=" phòng=" đậm=" chân,=" "tiền=" cô=" nương=" là=" đôi=" với=" việc=" này=" còn=" có=" ý=" kiến=" gì=" sao?=" chu=" khiêm=" ở=" mặt=" ngoài=" quan=" tâm,=" trong=" lòng=" lại=" mừng=" rỡ=" có=" trò=" hay=" để=" xem,=" hấn=" có=" thể=" xác=" định,=" tiểu=" nữ=" nhân,=" nhanh=" mồm=" nhanh=" miệng=" này=" mà=" chỉ=" trong=" một=" đêm=" đánh=" mất=" thanh=" âm,=" khăng=" định=" là=" có=" liên=" quan=" đến=" nghiêm=" diệu=" ngọc,=" "ngô!= " ngô=" ngô=" ngô...=" có!= " nàg=" có=" ý=" kiến!= " nghiêm=" diệu=" ngọc=" lưỡi=" biếng=" mở=" miệng,=" cố=" ý=" xuyên=" tạc=" ý=" tứ=" của=" nàg,=" "nàng=" không=" có=" ý=" kiến,=" kim=" kim=" toàn=" thân=" phát=" run,=" vẽ=" mặt=" đỏ=" bưng=" lòng=" tóc=" dựng=" ngược,=" mắt=" phượng=" hung=" ác=" trừng=" hấn,=" nếu=" ánh=" mắt=" có=" thể=" giết=" người,=" hấn=" khăng=" định=" đã=" chết=" trăm=" ngàn=" lần,=" "ngô=" ...ngô=" ngô=" ngô=" ngô=" ngô=" ...=" nàg=" vọt=" tới=" bên=" cạnh=" húc=" nhật,=" kéo=" vạt=" áo=" hấn=" dùng=" sức=" lay=" động,=" lo=" lằng=" chỉ=" vào=" bàn,=" cổ=" tay=" giật=" mạnh,=" húc=" nhật=" bị=" hoảng=" choáng=" váng=" đầu,=" nước=" mắt=" thiếu=" chút=" rơi=" ra,=" "ô=" ô,=" đại=" tỉ=" người=" nói=" cái=" gì?=" ta=" không=" hiểu=" a!= " cho=" dù=" có=" là=" tử=" đệ=" tâm=" linh=" tương=" thông,=" nhưng=" muốn=" hấn=" ngay=" lập=" tức=" đoán=" ra=" ý=" tứ=" của=" nàg,=" cũng=" quá=" miễn=" cưỡng=" đi!= " nghiêm=" diệu=" ngọc=" thật=" ra=" đã=" hiểu,=" "nàng=" muốn=" giầy=" và=" bút=" mực,=" hấn=" hạ=" chén=" trà,=" chậm=" rãi=" nói=" "nha!= " húc=" nhật=" bưng=" tỉnh=" đại=" ngô,=" lập=" tức=" ba=" chân=" bốn=" cẳng=" đem=" tứ=" bảo=" phòng=" (gồm=" giầy,=" bút,=" nghiên=" mực=" và=" mực=" ^ _)= " đến,=" ngoan=" ngoan=" đem=" giầy=" bày=" ra,=" rõ=" mài=" mực,=" chờ=" đại=" tỉ=" viết,=" kim=" kim=" một=" bên=" cầm=" lấy=" bút,=" một=" bên=" nâng=" tay=" áo,=" hạ=" bút=" viết=" lưu=" loát=" như=" mây=" bay=" nước=" chảy,=" đảo=" mắt=" đã=" viết=" được=" hai=" trang=" .=" đưa=" cho=" chu=" khiêm=" xem=" ,=" một=" trang=" là=" kế=" hoạch=" làm=" ăn=" chi=" tiết=" và=" tỉnh=" mĩ,=" một=" cái=" khác=" lại=" ném=" về=" phía=" nghiêm=" diệu=" ngọc,=" trên=" đó=" là=" nhưng=" hàng=" chữ=" mắng=" hấn=" tỉ=" bỉ=" ác=" liệt,=" từng=" câu=" chữ=" trong=" thư=" đều=" vô=" cùng=" "phần=" khích",=" làm=" cho=" hấn=" giương=" ày=" rậm,=" trên=" khuôn=" mặt=" tuần=" chỉ=" mang=" theo=" ý=" cười,="

không=" thấy=" nửa=" phần=" tức=" giận.= hấn=" cần=" thận=" đem=" thư=" xem=" hết,=" lại=" chậm=" rãi=" gấp=" lại,=" cắt=" vào=" trong=" tay=" áo.= " kim=" nhi,=" người=" viết=" 'thư=" tình',=" thật=" sự=" là=" làm=" cho=" ta=" ăn=" tượng=" sau=" sắc.= " hấn=" thật=" sự=" là=" không=" biết,=" tiểu=" nữ=" nhân=" này=" ngay=" cả=" mắng=" chữ=" người=" cũng=" lợi=" hại=" như=" vậy,=" dùng=" từ=" chau=" chuốt=" mà=" sắc=" bén.= " thư=" tình?!=" ai=" hội=" viết=" thư=" tình=" cái=" tên=" đáng=" giận=" này!?=" "ngô...=" kim=" kim=" tức=" giận=" đến=" toàn=" thân=" phát=" run,=" có=" miệng=" mà=" khó=" trả=" lời,=" lời=" ta=" miệng=" tất=" cả=" đều=" là=" âm=" chữ=" vô=" nghĩa.= " "thư=" tình?"=" chu=" khiêm=" hưng=" trí=" dạt=" dào=" nhìn=" chăm=" chăm=" hai=" người,=" ánh=" mắt=" căn=" bản=" không=" hề=" nhìn=" đến=" trương=" hợp=" ước,=" vừa=" nghe=" thấy=" hai=" chữ=" kia,=" hấn=" liền=" biểu=" đạt=" ý=" quan=" tâm."chẳng=" lẽ=" nghiêm=" huynh=" cùng=" tiền=" cô=" nương,=" các=" người=" đã=" muốn..."=" xem=" chừng=" đem=" qua=" khăng=" định=" là=" đã=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" đó.= " chu=" khiêm=" hỏi=" hận=" không=" thôi,=" tiếc=" hận=" đã=" quên=" phân=" phó=" nô=" bộc=" ở=" ngoài=" bách=" hoa=" trai=" nghe=" trộm.(no=" ment_=" _!!!)=" "đúng=" " vậy."=" nghiêm=" diệu=" ngọc=" bỏ=" đá=" xuống=" giếng,=" trả=" lời=" bình=" tĩnh."ta=" cùng=" kim=" nhi=" đã=" sớm=" tư=" đánh=" chung=" thân,=" sau=" việc=" này=" sẽ=" đi=" tứ=" xuyên=" cầu=" hôn."=" tiểu=" nữ=" nhân=" này=" là=" hấn=" mười=" năm=" trước=" đã=" nhìn=" trúng.= " một=" bên=" truyền=" đến=" tiếng=" thét=" tức=" giận=" chói=" tai.= " đúng=" vậy?=" đúng=" vậy=" cái=" gì?!=" kim=" kim=" tức=" giận=" đến=" trước=" mắt=" biến=" thành=" màu=" đen,=" hận=" không=" thể=" tự=" tay=" bóp=" chết=" hấn.= " nằng=" hỏn=" hển=" tiến=" lên,=" vung=" tay=" muốn=" đánh=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" đáng=" giận=" kia,=" cũng=" nâng=" chân=" đá=" bị=" khó=" hạ=" của=" hấn,=" tính=" làm=" cho=" tên=" ti=" tiện=" này=" tuyệt=" tử=" tuyệt=" tôn,=" tránh=" tiếp=" tục=" nguy=" hại=" nhân=" gian.= " nghiêm=" diệu=" ngọc=" mỉm=" cười,=" thân=" thủ=" đỡ=" mỗi=" một=" lần=" nằng=" công=" kích,=" không=" cho=" nằng=" chiếm=" được=" nửa=" điểm=" tiện=" nghi,=" cũng=" không=" làm=" nằng=" bị=" thương=" đến=" nửa=" phần.= " "kim=" nhi,=" sao=" người=" xảo=" quyết=" như=" vậy=" nếu=" ta=" không=" cưới=" người,=" người=" làm=" sao=" mà=" giả=" ra=" ngoài?"=" cánh=" tay=" chụp=" tới,=" đã=" tay=" nằng=" đâm=" tới=" ửng=" vào=" ngực."đừng=" then=" thùng,=" ta=" còn=" muốn=" mời=" chu=" khiêm=" mùa=" xuân=" tới=" đến=" kinh=" thành,=" uống=" rượu=" mừng=" của=" chúng=" ta=" đâu!=" hấn=" tựa=" vào=" má=" phần=" đã=" tức=" giận=" đến=" đỏ=" bừng=" của=" nằng,=" nhẹ=" giọng=" nói.= " "nếu=" là=" rượu=" mừng=" của=" hai=" vị,=" ta=" đương=" nhiên=" không=" thể=" bỏ=" qua,=" đến=" lúc=" đó=" ta=" tuyệt=" đối=" sẽ=" đưa=" lên=" hậu=" lễ=" chúc=" mừng."=" chu=" khiêm=" phần=" ứng=" cực=" nhanh,=" liền=" mình=" gạt=" đầu.= " "hoan=" ngh=" -..."=" con=" chưa=" nói=" ra=" khỏi=" miệng,=" một=" cái=" phần=" quyền=" đã=" xông=" tới.= " nghiêm=" diệu=" ngọc=" nhanh=" cúi=" đầu=" tránh=" đi=" tập=" kích=" bắt=" ngờ,=" nhưng=" thật=" ra=" là=" hấn=" cố=" ý=" buông=" lỏng=" tay=" nằng.= " "ngô,=" ngô=" ngô=" ngô=" ngô=" ngô!=" kim=" kim=" được=" tự=" do,=" chỉ=" vào=" hấn=" mặt=" mắng,=" tuy=" rằng=" nghe=" không=" rõ=" là=" mắng=" cái=" gì,=" nhưng=" theo=" biểu=" tình=" kích=" động=" của=" nằng=" thì=" nội=" dung=" khăng=" định=" cũng=" "phân=" kích=" "giống=" phong=" "thư=" tình"=" kia.= " "kim=" nhi,=" người=" muốn=" nói=" cái=" gì?"=" hấn=" thâm=" đầu=" vào=" lửa=" mà=" hỏi.= " "ngô!=" "ân?"=" "ngô=" ngô=" ngô=" ngô..=" a,=" thật=" sự=" là=" tức=" chết=" người=" đi=" mà!=" kim=" kim=" không=" thể=" nhịn=" được=" nữa,=" đậm=" mạnh=" chân,=" quay=" đầu=" chạy=" ra=" khỏi=" đại=" sảnh.= " "ách,=" đại=" tử,=" đại=" tử,=" người=" bình=" tĩnh=" một=" chút=" a!=" húc=" nhát=" chỉ=" sợ=" nằng=" giận=" quá=" hồng=" đầu,=" vội=" vàng=" đuổi=" theo.= " quả=" nhiên,=" sau=" một=" lúc=" lâu=" sau=" bên=" ngoài=" liền=" truyền=" đến=" tiếng=" đao=" kiếm=" va=" chạm.= " "đại=" cô=" nương,=" xin=" dừng=" tay=" a!=" tiểu=" hồng=" thở=" hỏn=" hển=" nói.= " "a,=" đại=" tử,=" chỗ=" này=" không=" phải=" nhà=" chúng=" ta,=" không=" thể=" lấy=" đao=" tới=" chém=" nghiêm=" đại=" ca=" a!=" húc=" nhát="

cũng=" vôi=" vàng=" khuyen=" bảo,=" lại=" lãnh=" một=" đao=" huy=" qua,=" thiếu=" chút=" nữa=" dứt=" luôn=" cái=" mũi=" của=" hấn.= " mắt=" thấy=" khách=" quý=" lấy=" đao=" xông=" vào=" đại=" sanh,=" nhóm=" nô=" bộc=" chu=" phủ=" anh=" dưng=" hộ=" chủ,=" ngăn=" cản=" kim=" kim=" đang=" tức=" giận,=" không=" cho=" nằng=" đi=" vào.= " nhưng=" mới=" cản=" được=" một=" chút,=" bọn=" họ=" liền=" ôm=" đầu,=" bị=" nằng=" cầm=" đao=" đuổi=" đánh=" chạy=" tán=" loạn=" trong=" sân,=" phải=" cầu=" xin=" tha=" thứ.= " hai=" nam=" nhân=" trong=" phòng=" nhìn=" nhau=" liếc=" mắt=" một=" cái,=" mặc=" cho=" bên=" ngoài=" âm=" ỹ=" huyền=" náo,=" hai=" người=" vẫn=" là=" bắt=" động=" như=" núi,=" ngồi=" ở=" ghé=" trên=" uống=" trà.= " nữ=" nhân=" của=" người,=" tính=" tình=" cũng=" không=" tốt=" lắm=" nhĩ.= " chu=" khiêm=" nhếch=" miệng=" cười,=" tâm=" mắt=" đuổi=" theo=" tiểu=" mỹ=" nhân=" đang=" phần=" nô=" chạy=" loạn.= " khoé=" miệng=" nghiêm=" điệu=" ngọc=" cong=" lên,=" lạnh=" nhạt=" mở=" miệng.= " ta=" biết.= " "huynh=" đệ,=" để=" ta=" nói=" cho=" người=" nghe=" một=" chút=" kinh=" nghiệm=" từng=" trải=" của=" bản=" thân.= " chu=" khiêm=" thân=" thủ=" võ=" vai=" bạn=" tốt,=" lời=" nói=" thắm=" thía=" thờ=" dài.= "lão=" bà=" a,=" một=" cái=" là=" đủ=" rồi,=" cho=" nên=" khi=" người=" lựa=" chọn,=" cần=" phải=" phá=" lệ=" cần=" thận.= " (câu=" này=" từ=" miệng=" bác,=" cháu=" nghe=" không=" lọt=" tai=" tí=" nào=" cả=" ">

***** Sáng sớm bên hồ nước, nắng sớm nhẹ nhàng chiếu soi. Sáng sớm, tiểu mỹ nhân dáng người yếu diệu xuất hiện ở bến tàu, nằng một thân áo hồng, xinh đẹp tựa thiên tiên, trên mặt cười lại ẩn chứa tức giận, làm cho người ta vừa thương vừa sợ. Kim Kim đi qua cầu nổi, bước lên thuyền hoa của Nghiêm gia cập ở bến cảng, Tiểu Hồng phía sau đem theo hành lý gồm bao lớn bao nhỏ, cũng đi theo lên thuyền. "Đại cô nương, ngài sớm như vậy lên thuyền, là có cái gì phân phó?" Thuyền công vừa thấy các nằng lên thuyền, có chút kinh ngạc, vôi vàng nghênh đón. "Khai thuyền." Nằng nghiêm mặt hạ lệnh, đầu lưỡi còn có chút tê. "Khai thuyền?" Thuyền công sững sốt, gãi gãi đầu."Hiện tại sao?" "Đúng, hiện tại, ta muốn lập tức hồi kinh." Nằng tự mình hướng khoang đi đến, huy tay áo hạ lệnh."Thuyền nay có thể đi được bao xa thì đi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về kinh thành cho ta." "Ách, nhưng là..." Vẻ mặt thuyền công chần chờ, vụng trộm liếc đại trạch trên bờ, đại môn Chu phủ đóng chặt, bên trong im ắng, mọi người phần lớn còn ngủ say bên trong. Thiếu chủ đâu? Thiếu chủ chạy đâu trước rồi? Đại cô nương muốn khai thuyền rồi đi, thiếu chủ biết không? Nhìn thấy thuyền công còn sững sờ ở tại chỗ, Kim Kim ngoái đầu nhìn lại, mắt phượng liếc qua. "Còn có chuyện gì?" Một cái liếc mắt kia còn lợi hại hơn roi, thuyền công sợ tới mức liên tục lắc đầu. "Không có, không có, ta lập tức đi gọi người, liền nhanh chóng khai thuyền." Hấn vôi vàng chạy gấp, đi gọi những người khác tỉnh lại, dùng tốc độ nhanh nhất nhổ neo khai thuyền. Buồm giương lên, thuyền hoa Nghiêm gia rời đi bến tàu trên đảo, hoà vào dòng chảy của nước. Kim Kim đứng ở đuôi thuyền, nhìn kia đảo nhỏ càng ngày càng xa, cười lạnh vài tiếng. "Đại cô nương, chúng ta làm như vậy không tốt lắm đâu?" Tiểu Hồng hầu hạ ở bên, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy sầu lo, trong lòng lại bất an không yên. Các nằng đem Nghiêm công tử bỏ lại ở Chu phủ, lại lấy thuyền của hấn mà lẩn trốn nha! Loại này hành vi ...ách.... tựa hồ không phải chính phái đi "Không tốt sao?" cơn giận của Kim Kim còn chưa tiêu, nhớ đến Nghiêm Diệu Ngọc liền nghiêng rằng nghiêng lợi."Tên kia bày kế hãm hại ta, cướp đi mới làm ăn này, ta không cho hấn biết mặt, chẳng lẽ lại muốn mỉm cười nói cảm tạ hấn sao? Ta không đánh hấn, chỉ cướp thuyền của hấn mà rời đi, đã là tiện nghi cho hấn lắm rồi!" Việc vận chuyển muối giữa Nam và Bắc, lợi nhuận phi thường nhiều, nay lại rơi vào tay Nghiêm Diệu Ngọc. Thời gian trước ở trong kinh thành ,hấn không rõ vì sao làm ăn lỗ lã , hấn là bây giờ có thể cải thiện để..... Đáng chết, nằng thế nhưng lại còn lo lắng việc của Nghiêm gia! Kim Kim hít sâu một hơi, giày thêu vừa chuyển, quay đầu đi vào khoang thuyền, quyết tâm đem cai nam nhân đáng giận kia để qua sau đầu, nhanh chóng chạy về kinh thành giải quyết công việc. Thuyền đi một ngày một đêm, theo hồ nước tiến vào kênh đào, phía chân trời lại rơi xuống tuyết trắng. Đêm hôm sau tuyết vẫn chưa ngừng, Tiểu Hồng bưng bữa tối, nhẹ nhàng đi vào khoang. "Đại cô nương, dùng cơm." "Ta ăn không vô, đem xuống hết đi." Kim Kim ngay cả ngẩng đầu lên cũng không , như cũ cúi đầu xem kỹ thương sách. Dược hiệu giảm bớt, nằng có thể nói chuyện, nhưng vị giác lại không hoàn toàn khôi phục, ăn cái gì cũng như nhạt nhẽo, cần bản là không có nửa điểm thêm ăn. "Nhưng là Đại cô nương, người đã mấy ngày chưa..." Nói còn chưa nói xong, bên ngoài liền truyền đến một tiếng nổ, con thuyền hơi chấn động một chút. Kim Kim phản ứng mau, vỗ bàn, lập tức phi thân, giữ chặt Tiểu Hồng thiếu chút nữa té ngã. "Sao lại thế này?" Nằng cao giọng hỏi, trong lòng

mơ hồ có dự cảm xấu. Quả nhiên, bên ngoài không có người trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại là truyền đến tiếng người huyên náo, cùng với đao kiếm va chạm. Khoang thuyền lại chấn động, bên ngoài thuyền để thanh âm nhiều vật nặng bị rơi, tựa hồ như là đang có nhiều người từ một thuyền khác kè sát bên thuyền Nghiêm gia mà đến. Xem ra, gần đây vận khí của nàng không tốt, chẳng những việc tốt bị cướp mà còn trong thời gian ngắn gặp phải hai lần cường đạo. “Người ở chỗ này, đừng đi ra!” Kim Kim nắm lên song đao, phi thân đi ra ngoài hỗ trợ. “A, đại cô nương, bên ngoài nguy hiểm, ngài đừng đi ra ngoài a! Lúc này Nghiêm công tử không có ở đây, nếu ngài có gì sơ xuất....Đại cô nương, ngài trở về a.....” Tiểu Hồng đi theo phía sau, cũng đuổi tới, vội vã muốn đem nàng kéo vào trong khoang. Tuyết rơi càng nhiều. mà khắp nơi đều là người. Một đám hắc y nhân bịt mặt trên một con thuyền ở trên kênh đào tập kích, bọn họ cầm trong tay đao kiếm, đứng trên thuyền hoa cùng người của Nghiêm phủ đánh nhau. Đuôi thuyền đã đốt cháy, ánh lửa hừng hực chiếu sáng cả bầu trời đêm, phía chân trời một mảnh đỏ bừng. Kim Kim vung đao gia nhập cuộc chiến, từng đao giải quyết từng tên, trong nháy mắt liền làm bị thương không ít hắc y nhân. Thân ảnh nàng xinh đẹp ở trong hỗn loạn, ánh lửa chiếu đỏ má phẫn, uy phong凛冽, nhưng cũng không làm mất vài phần quyến rũ. Mắt thấy song đao của nàng khó có thể đối phó, một tiếng hiệu lệnh lạnh lẽo khan khan vang lên, bọn hắc y nhân lập tức lùi lại. “Lui ra!” Ánh đao chợt lóe, một đầu đại đao chém xuống, người chưa tới, nhưng lưỡi đao đã tới trước, nếu Kim Kim không phản ứng nhanh, lúc này đại khái đã bị chém thành hai nửa. Nàng chật vật lui lại mấy bước, thế này mới thấy rõ chém ra một đao kia là một hắc y nhân cao lớn. Hắn không có che mặt, lại đeo mặt nạ bạc nửa mặt, có ánh lửa chiếu vào, mặt nạ bạc kia thoát nhìn quỷ dị cực điểm. “Hãy xưng tên ra!” Kim Kim cố giữ vững trấn định, đánh giá đối phương, lại nhìn không ra manh mối. Tên đeo mặt nạ bạc này toàn thân để lộ ra sát khí không thể che dấu, làm ọi người xung quanh cảm thấy lạnh cả người. Mặt Nạ Bạc không nói một lời, huy đao chém tới. Hắn chém mạnh tới, xuống tay không chút lưu tình, nàng chỉ phòng thủ ma tay đã run lên, hai tay đều đau, căn bản không thể đánh trả, chỉ có thể trở mặt nhìn đao bên tay trái bị đánh ra ngoài. Hai thanh đao đều không lại thế công của đối phương, hướng chỉ chỉ còn một đao? Còn chưa kịp thở một tiếng, đại đao lại đã bổ tới, nàng cắn răng, nâng đao lên chắn – “Thương” một tiếng, chém đứt một đại đao bay ra ngoài, cắm vào cột buồm, đại đao rung động không thôi. Còn lại trong tay Kim Kim, chỉ còn một đoạn đao ngắn. Thật lớn lực, khiến toàn thân nàng chấn động ngã ra phía sau, đập mạnh vào mặt thuyền. Mặt Nạ Bạc không chịu để yên, lại vung đao chém xuống..... Đột nhiên, một cái thân ảnh nhỏ chạy ra, thân thủ che ở trước mặt Kim Kim. “Dừng tay, đừng làm bị thương Đại cô nương nhà ta!” Vừa thấy tình thế không tốt, Tiểu Hồng đã lao tới, dùng hạ sách cũng là phương pháp trực tiếp nhất, chứng minh long trung tâm quyết hộ chủ của nàng. Thế đao bất động, mạo hiểm đứng trên đỉnh đầu của nàng, tước mất vài sợi tóc của nàng. Mắt đen của Mặt Nạ Bạc nguy hiểm nhú lại, lạnh giọng mở miệng. “Tránh ra.” Hắn cảnh cáo. Nhìn lưỡi đao ở gần, Tiểu Hồng liên tiếp hít sâu, mặc dù bị dọa đến cả người run rẩy, vẫn không chịu rời đi nửa bước, nâng lên bản vai mảnh khảnh, giận trừng mắt nhìn đối phương. “Muốn giết thì giết ta trước, lấy mạng ta thay Đại cô nương!” Bàn tay to nắm đao chợt căng thẳng, trừng mắt nhìn ánh mắt sắc bén của nàng. Sát khí của người nọ, không biết vì sao lại chuyển sang tức giận nồng đậm, mâu quang Mặt Nạ Bạc so với lúc trước càng thêm đáng sợ. “Hảo, cho người tới thay!” Tiểu Hồng cắn môi, nhắm lại hai mắt, chuẩn bị vì chủ tử hy sinh thân mình. “Tiểu Hồng, tránh ra!” Kim Kim do đầu đi đập mạnh mà choáng váng, trong lòng kinh hãi, vội vàng muốn đem gốc nha đầu này bảo hộ phía sau. Đầu vừa ngẩng, Mặt Nạ Bạc không có xuống đao chém, ngược lại nhanh như tia chớp bắt lấy Tiểu Hồng, quăng vào không trung. “Oa a....” “Oa a” Tiểu Hồng thét chói tai bay ra ngoài không trung hành một vòng cung hoàn mỹ. Tiếp theo, một tiếng trống vang lên, Tiểu Hồng bị một gã hắc y nhân mạnh mẽ tiếp lấy. Nhìn thấy tiểu nha hoàn không bị ngã chết, Kim Kim thở dài nhẹ nhõm, khéo mắt loé ra ngân quang, nàng lại lần nữa quay đầu, bắt ngờ thấy thế đao của Mặt Nạ Bạc chém tới. Nàng vội xoay người lại, chật vật né tránh. Mắt thấy Tiểu Hồng bị đưa lên một khác chiến thuyền khác, nàng nóng vội muốn đi cứu người, lại bị đại đao công kích đến choáng váng. Mặt Nạ Bạc tiến sát từng bước, rất nhanh đem nàng bức đến đuôi thuyền. Nàng không còn chỗ để trốn, trong lòng rét run, chỉ có thể trừng lớn mắt, nhìn bản đao kia hướng đầu mình chém tới. Thương! Ngàn cân treo sợi tóc, một trường kiếm vung tới, đúng lúc đỡ được một đao kia, đao kiếm giao kích, phát ra vào nhiều ánh lửa. Nàng kinh hoàng quay đầu lại, lập tức nhận ra ân nhân cứu mạng. Nghiêm Diệu Ngọc! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình thế nhưng sẽ có ngày cao hứng khi thấy hắn. Nghiêm Diệu Ngọc lên một con thuyền khác, không biết khi nào thì đã đuổi kịp chiến thuyền này, trong tay hắn cầm trường kiếm, cùng cái tên Mặt Nạ Bạc cố ý giết nàng so chiêu. Chiêu thức của hai người đều lợi hại, thân thủ nhanh nhẹn, bốn phía chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm vang lên, một lúc sau, hai mắt của nàng thậm chí còn không đuổi kịp động tác của bọn họ “Đại t tử, người không sao chứ?” Húc Nhật vội vàng từ một chiến

thuyền khác chạy đến, liền thấy nàng vịn phần chạt vật ngồi dưới đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tròng mắt nhìn hai người kia triền miên chiến đấu không dứt. Nàng lắc đầu, nhìn hai nam nhân đang bay đến cột buồm giao chiến, trong lòng lo lắng, như có đá đè nặng ở ngực khiến nàng không thể hô hấp. Đến tận thời khắc sinh tử này, nàng mới nguyện ý thừa nhận, nam nhân này đối nàng là vô cùng quan trọng. Nàng chưa bao giờ tức giận với nam nhân khác như nàng tức giận với hắn... Nàng chưa bao giờ thống hận nam nhân khác như nàng thống hận hắn... Nàng cũng chưa bao giờ để ý nam nhân khác như nàng để ý hắn... Tuyệt còn đang rơi, quấy nhiễu tầm mắt của nàng. Đáng chết! Hắn sẽ không có việc gì đi? Nàng biết Nghiêm Diệu Ngọc võ công cao cường, nhưng Mặt Nạ Bạc cũng lợi hại không kém, hai thế lực ngang nhau, khó phân thắng bại, mới đánh không được mấy chiêu thì cột buồm cũng đã bị chém mất hơn phân nửa, vô số mảnh gỗ rơi xuống. Oanh! Một tiếng tiếng nổ mạnh vang lên khiến chiến thuyền kịch liệt chấn động, hắc y nhân ném thêm nhiều thuốc nổ, đem thuyền đục mất một lỗ lớn, nước sông lạnh như băng nhanh chóng chảy mạnh vào, đuôi thuyền bắt đầu chìm xuống. Kim Kim chống hai chân mềm nhũn đứng lên, lo lắng giữa đầu quan sát tình hình chiến đấu, nhưng cái gì cũng đều thấy không rõ. Nàng nắm chặt tay, trong lòng như có lửa đốt, chỉ sợ hắn sẽ đánh không lại tên Mặt Nạ Bạc kia. Bên này chiến đấu kịch liệt, bên kia đã thấy Giáp, Ất, Bính, Đinh đang bị hắc y nhân đuổi đánh mà chạy loạn, kinh hoàng cầu cứu. “Húc Nhật công tử, cứu ta a!” Lưu Giáp Nhi hét chói tai. “A, cứu mạng a!” Lưu Ất Nhi kêu lên theo. “Ta sợ a, a ...” Lưu Bính Nhi cũng kêu lớn hơn. Bánh bao tứ tỷ muội cùng hô to kêu cứu. “Húc Nhật công tử!” Kim Kim bị mấy thanh âm tranh cãi kêu cứu kia âm ỉ mà quay đầu, thế mới phát hiện tứ tỷ muội kia cũng theo lên thuyền, đại khái là muốn tới cứu người nhưng võ công lại không bằng người ta, nên chỉ có thể cao giọng cầu cứu. “Người còn không đi cứu người?” Nàng một lòng đều treo ở trên người Nghiêm Diệu Ngọc, không thể rời đi nửa bước. “Bốn người các nàng khinh công rất tốt, đao không thể chém tới đâu, khẳng định là không có việc gì.” Húc Nhật cười gượng vài tiếng, làm bộ không có nghe đến mấy âm thanh âm ỉ kia. Ai, Nghiêm đại ca này căn bản là lừa người! Nói cái gì phía Nam có ăn ngon, có cảnh đẹp, muốn hắn cùng đi theo, nhưng lại toàn đem hắn đến mấy nơi chiến trường toàn đao toàn kiếm, trước đó không lâu mang hắn đi tiêu diệt đạo phủ, khiến hắn mệt chết khiếp, lúc này lại mang theo hắn đến cứu giúp Đại tỉ, cái này cách xa ảo tưởng nhàn nhàn hưởng thụ của hắn cả vạn dặm nha!. Hắn cảm thán bản thân mệnh không tốt, xung quanh nhìn trái phải trong chốc lát, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nghi hoặc. “Đúng rồi, Đại tỉ, Tiểu Hồng đâu? Sao không thấy nàng?” Kim Kim thở hốt vì kinh ngạc, thế mới nhớ tới nha hoàn bên người còn đang gặp hiểm cảnh, sinh tử không rõ. Nhìn tên Mặt Nạ Bạc này tính tình lãnh huyết, nếu không nhanh cứu Tiểu Hồng ra, nàng khẳng định dữ nhiều lành ít. “Nàng bị mang đi. Kiếm cho ta!” Kim Kim đoạt lấy kiếm của Húc Nhật, xoay người muốn đi cứu người. Nàng không đối phó được Mặt Nạ Bạc, nhưng muốn đối phó mấy tên hắc y nhân kia, tuyệt đối không có vấn đề. Thành linh, một tiếng nổ lại vang lên. Âm vang long trời lở đất át cả tiếng đánh nhau, làm cho chiến thuyền kịch liệt chấn động, mũi tàu bốc cháy. Hai nam nhân ở giữa không trung giao chiến, phút chốc tách ra. Nghiêm Diệu Ngọc đáp xuống bên trái mạn thuyền, trên trường kiếm có dính vết máu. Đối phương thương nhẹ, cũng không chịu ảnh hưởng gì, liền thi triển khinh công tuyệt luân, phi thân trở lại trên hắc thuyền. Một tiếng nổ khác lại vang lên, Nghiêm Diệu Ngọc phi thân đến thuyền mới, nhưng nó cũng bị bốc cháy, lửa lan khắp nơi. Thuyền công của Nghiêm gia cũng hạ tay lái, nhảy bùm xuống nước bơi khỏi thuyền cháy. Mặt Nạ Bạc thét lên một tiếng, bọn hắc y nhân nhận được chỉ thị, lập tức thu hồi đao kiếm, trở lại hắc thuyền. Kim Kim cầm lấy kiếm, điểm mũi chân, liều mạng đuổi theo. “Không được đi, đem Tiểu Hồng trả lại cho ta!” Nàng trợn mắt la to, trường kiếm vung lên, trên mặt sông đánh ra một chiêu, bọt nước tung toé. “Muốn chết.” Mặt Nạ Bạc cười lạnh một tiếng, nhảy khỏi hắc thuyền, cổ tay huy đao, đao thế so với lúc trước càng mạnh hơn. Chỉ nghe “thương thương” hai tiếng, mới giao thủ hai chiêu, kiếm trong tay Kim Kim lại bị chém đứt, thân thủ mất cân bằng, thẳng tắp rơi xuống. Mắt thấy sẽ rơi vào nước sông lạnh như băng, mà Mặt Nạ Bạc lại thuận thế tới gần, đại đao lại lần nữa huy đến, nàng tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, chuẩn bị nhận lấy cơn đau xé người..... Tiếng gió bên tai đột nhiên đình chỉ, nàng chỉ cảm thấy quanh người nóng lên, cả người bị ôm vào vòm ngực nam tính quen thuộc. Nghiêm Diệu Ngọc ôm lấy nàng đang rơi, bảo hộ nàng không có nửa điểm thương tổn, rồi nhanh chóng cầm lấy kiếm, một đao một kiếm lại lần nữa giao phong, thanh âm giao kích bén nhọn làm cho người ta khó có thể thở dốc. Hắn một tay che chở nàng, không chút nào ham chiến. Mặt Nạ Bạc tranh thủ vận khí, bắn ra một chưởng, chớp mắt đáng tới. Gian, cước bộ vững vàng có chút lảo đảo dừng lại trên thuyền. Hắn không muốn lưu lại lâu, chân mới đứng vững, lại ôm nàng rời đi thuyền hoa, phi thân lướt qua kênh đào, đi đến bờ sông an toàn. “Bọn họ muốn chạy trốn! Đáng chết, Tiểu Hồng...” Kim Kim mới vừa đáp xuống đất, liền vội vàng chạy ra, liều mạng muốn lại đi cứu người, đã thấy hắc thuyền kia được gió hỗ trợ nhanh chóng bơi xa, đảo mắt liền biến mất trong màn đêm.

Ánh lửa trên sông ánh lên tận trời, hai chiến thuyền thuyền đều bị cháy sạch chìm nghỉm, mà gần bờ sông không thôn không xóm, cũng không khách điểm, bốn phía ngay cả một con ngựa cũng không có, căn bản là không thể đuổi theo cứu người. Nghiêm Diệu Ngọc đứng ở phía sau nòng, nhẹ giọng mở miệng. “Đừng lo lắng, chuyển của Tiểu Hồng, ta sẽ sai Cảnh Vô đi làm.” Kim Kim xoay người lại, thấy ánh lửa thấp thoáng, sắc mặt hần xem ra dị thường tái nhợt. “Người không sao chứ?” Nàng lo lắng hỏi, tay nhỏ bé kìm lòng không đậu gác trên người hần, lo lắng hần thật sự bị thương. Nghiêm Diệu Ngọc nhìn nàng, tùy ý để nàng nhìn kỹ, khóe miệng lộ ra một chút thần nhiên mỉm cười. “Người lo lắng cho ta?” Hần phản ứng, làm cho nàng lập tức nhớ tới đêm trăng mấy ngày trước, lo lắng trong lòng nhất thời bị tức giận bao trùm. Đáng giận, hần lại trêu đùa nàng! “Ai lo lắng người!” Nàng tức giận kêu lên, xoay người quay đầu bước đi, trong lòng tức giận chính mình vì sao lại lo lắng cho tên vô lại đáng giận này..... Mới vừa quay đầu, phía sau liền truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống đất. “A, thiếu chủ!” “Cứu mạng a, cứu người a!” “Thiệt nhiều máu, thiệt nhiều máu a...” “Ô ô ô, thiếu chủ, người đừng chết a!” Kim Kim nghe tiếng quay đầu, thấy Nghiêm Diệu Ngọc suy sụp ngã xuống đất. Lưng hần bị đại đao chém phải một nhát đâm máu vừa sâu vừa dài, lượng máu cuộn cuộn trào ra không dứt, nhanh chóng nhuộm đỏ quần áo hần.... Hần bị thương! Kim Kim vọt tới bên cạnh Nghiêm Diệu Ngọc, phát hiện hai mắt hần nhắm nghiền, hơi thở mong manh, sớm đã mất đi ý thức. Trên lưng hần bị chém một đao vết thương dữ tợn, máu đỏ tươi theo miệng vết thương trào ra, thấm qua quần áo, nhanh chóng nhuộm đỏ cả một mảng tuyết trắng. Nàng vội vàng vươn hai tay, ý muốn dè lại miệng vết thương kia, nhưng máu chảy quá nhiều, không ngừng theo khe hở trào ra, nhuộm đỏ quần áo của nàng. Toàn thân nàng cứng ngắc, mặt trắng bệch như tuyết, trừng mắt nhìn miệng vết thương, ngồi chồm hổm ở bên thân hình hần đang nằm, cũng không nhúc nhích. Đây là do tên Mặt Nạ Bạc chém bị thương, chỉ có đại đao sắc bén kia, mới có thể tạo thành miệng vết thương đáng sợ như vậy. Nghiêm Diệu Ngọc là vì bảo hộ nàng, mới có thể bị thương. Hần lấy thân thể, thay nàng đỡ một đao kia... Húc Nhật đang ở xa mấy trượng lập tức vọt đến, ở bên cạnh hai người ngồi xổm xuống. “Đại tể, trước thay Nghiêm đại ca cầm máu mới được a!” Hần thấp giọng hô, ngày thường thái độ luôn là tươi cười, nay đến giờ phút quan trọng này mà giảm đi rất nhiều Tiếng gọi kia, hiệu quả đem Kim Kim gọi tỉnh. Nàng hít sâu một hơi, nâng dậy Nghiêm Diệu Ngọc hôn mê bất tỉnh mà ôm lấy. Nam nhân trong lòng người đầy máu tươi, thân hình to lớn trầm vô cùng nặng, ép tới nàng hai chân muốn đau. Mà khuôn mặt tuần láng kia xanh trắng dọa người, trong ngực phập phồng mỏng manh, do mất quá nhiều máu mà thân hình hần càng lúc càng lạnh. Kim Kim điểm trụ mấy huyết đạo quanh người hần, tạm thời cầm máu, lại từ trong vạt áo lấy ra một cái túi nhỏ. Túi nhỏ ôm lấy một cái hộp bằng bạc khéo léo. Bên trong hộp bạc là kì dược do Cổ Vương Miêu Cương tặng. (Diệp: muốn biết anh ấy là ai, mời xem Xuân Mãn Càn Khôn ^^) Thuốc này vô cùng quý hiếm, nghe nói có thể cứu sống cả người đang hấp hối, cho dù là một bước vào quỷ môn quan, chỉ cần nuốt một viên thuốc này, cũng có thể khởi tử hồi sinh. Cổ Vương yêu ai yêu cả đường đi, đem riêng kì dược này tặng cho người nhà ái thiếp, dặn bọn họ cần phải mang theo bên người. Nàng mở ra ngăn hộp, lấy một viên đan dược lấp lánh ánh đỏ, rồi lại mở khớp hàm của Nghiêm Diệu Ngọc ra. Húc Nhật thấy thế, vội vàng nhảy dựng lên. “Đại tể, Nghiêm đại ca lúc này sợ là nuốt không được, người chờ một lát, để ta đi tìm nước...” Còn chưa kịp bước vài bước, trước mắt cảnh tượng khiến cho hần ngất đại. Tình huống nguy cấp, Kim Kim căn bản chờ không kịp tìm nước đến, nàng há mồm ngậm đan dược, không chút nào lo lắng cúi đầu, môi đỏ mọng nhiếp trụ bạc môi lạnh như băng, đem thuốc đẩy vào trong miệng của Nghiêm Diệu Ngọc. (Diệp: cái này có gọi là Kiss ko nhỉ? *cười zan*) Người dân xung quanh, cũng với những người của Nghiêm Phủ nguyên bản mới chạy thoát khỏi cuộc chiến, phát hiện tình huống khác thường, đều hướng nơi này tụ tập lại. “Sao lại thế này?” “Thiếu chủ bị thương!” “Ai có Kim Sang dược, mau lấy lại đây!” “Đáng chết! Tại lại sao có thể như vậy?” “Đáng chết! Lão Tử muốn đi làm thịt những người đó!” Bánh bao tứ tỷ muội vội vàng chạy lại đây, bùm một tiếng, toàn thể nằm úp sấp, kéo lấy tay áo cùng vạt áo Nghiêm Diệu Ngọc, khóc nước mắt nước mũi tùm lum. “Ô ô, Thiếu chủ, người không cần phải chết a...” “Thiếu chủ, Thiếu chủ!” Hai chiến thuyền trên sông lần lượt chìm xuống, ánh lửa cũng dần tắt, người trên bờ sông càng tụ càng nhiều, mọi người mắng liên tục, có lo lắng, có bối rối, cũng có người đã muốn lấy đao lấy thương, vội vã muốn đuổi kịp hắc thuyền, thay Nghiêm Diệu Ngọc báo thù, hiện trường một mảnh hỗn loạn. Bỗng dưng, một tiếng quát vang lên. “Tất cả đều câm miệng cho ta!” Kim Kim lớn tiếng hô, thanh âm kiều thủy trần trụi hiện trường. Nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên quần áo đầy vết máu loang lổ, nhưng vẫn như cũ ôm chặt nam nhân hôn mê bất tỉnh. Mọi người nhất thời câm miệng, nguyên bản còn đang tranh cãi âm ỉ, chỉ một thoáng trở nên im ắng, ngay cả Giáp, Ất, Bính, Đinh cũng đành chỉ khóc, cắn môi, không dám lên tiếng, trông mong nhìn nàng, chờ nàng quyết định. “Các người đi nấu nước đem lại đây, ta muốn xử lý vết thương của hần trước.” Nàng thanh thoát hạ lệnh, thần sắc bình t

6. Chương 6

Giữa sông thủy, ánh trăng lạnh lung chiếu soi, con thuyền theo dòng nước nhẹ nhàng trôi. Giáp, Ất, Bính, Đinh tụ tập lại thành bốn quả cầu nhỏ, ngồi xõm ở ngoài cửa khoang thuyền chờ đợi, các nàng lo lắng an nguy của thiếu chủ, lại mệt mỏi chống đỡ không được mà bắt đầu buồn ngủ. Húc Nhật khi đi qua, tùy tay cầm đến hai cái chần, thay các nàng đắp lên, miễn cho các nàng vừa tỉnh giấc lại biến thành bốn cái bánh bao đông lạnh.

Ngoại trừ hai chiếc thuyền tới trước, theo sau lại có thêm bốn chiếc thuyền, sáu chiếc thuyền lớn treo cao đèn đuốc, chiếu trên mặt nước sáng ngời vô cùng. Từng nhóm võ sư hai nhà tuần tra hai bên trái phải, phòng vệ cẩn thận. Tuy rằng chưa tra ra, hắc y nhân ngáy đó đến đột kích đến tột cùng người của ai, nhưng là lúc này, ít nhất còn an toàn không có vấn đề gì xảy ra. Lão đại phu đã muốn cáo lui, được đưa đến phòng khác nghỉ ngơi.

Kim Kim vẫn canh giữ ở bên giường, không chịu rời đi nửa bước. Đêm đã khuya, thực yên lặng, tầm mắt của nàng không thể dời đi khuôn mặt trắng bệch của hắn. Ở trong hỗn loạn, Nghiêm Diệu Ngọc còn có thể mang theo nàng, thi triển khinh công lên bờ. Nàng còn tưởng rằng, hắn đã chống đỡ được đao thế của Mặt Nạ Bạc mà an toàn trở ra, nhưng không ngờ một đao kia lại chém mạnh xuống lưng hắn. Mà nam nhân này, bị thương cũng không kêu rên một tiếng, lại gắng sức nhìn nàng mỉm cười như không có việc gì. Nếu không phải bị thương quá nặng, mất máu té xỉu, chẳng lẽ hắn tưởng như vậy có thể giấu được nàng? Nghĩ đến đây, ngực Kim Kim lại đau.

“Nghiêm Diệu Ngọc, đồ đáng giận.” Kim Kim nắm tay hắn, tiến đến bên tai hắn nói nhỏ. “Tĩnh lại cho ta, có nghe thấy hay không? Đủ, người thắng, ta nhận thua, tĩnh lại cho ta!” Đây là lần đầu tiên, từ lúc chào đời tới nay, nàng nhận thua. Hắn lại không hề có động tĩnh, như cũ cũng không nhúc nhích, không có mở mắt ra, không có mỉm cười đáng giận; càng không có ngồi xuống, vô cùng thân thiết xoa loạn tóc của nàng, nói cho nàng tất cả chỉ là một hồi vui đùa. Duy nhất chỉ có mình nàng là cảm giác được mạch đập mỏng manh của hắn dưới tay nàng.

Nếu là trước kia, nhìn thấy Nghiêm Diệu Ngọc bị thương rồi ngã xuống, nàng không có xát muối vào miệng vết thương thương của hắn, đã là từ bi lắm rồi. Nhưng khi hắn thật sự bị thương, ở trước mắt nàng ngã xuống đất không dậy nổi khi, một cổ cảm giác khó có thể tưởng tượng được nháy mắt đánh tan lý trí của nàng. Kim Kim tâm toàn rối loạn. Nam nhân này ở mười năm trước lấy dấm chua đối rượu, lừa dối người dân toàn thành, lại còn sau khi nàng tiếp nhận cửa hàng, cố ý xuất hiện ở trước mặt mắt, trêu chọc nàng, nhắc đến thất bại của nàng. Nàng tức giận hắn ti bỉ, nhưng có đôi khi, lại không thể không bội phục sự không khéo giảo hoạt của hắn.

Thẳng đến lúc Nghiêm Diệu Ngọc đổ gục trong vũng máu, nàng mới bằng lòng thừa nhận, chính mình vẫn luôn ái mộ nam nhân này như thuở ban đầu. Vì sao muốn cứu nàng? Chẳng lẽ hắn thật sự để ý nàng? Những lời ngon tiếng ngọt này, kỳ thật không phải trêu đùa, mà thật sự là thành ý chân thành của hắn? Sau tối hôm đó, người chẳng lẽ không thể cho ta vẻ mặt ôn hoà một chút sao? Nụ cười bất đắc dĩ của hắn mấy hôm trước, lơ đãng hiện lên trong óc, cổ họng nàng nghẹn lại, hốc mắt ướt ươn, giây dựa sau một lúc lâu mới có thể lại lần nữa mở miệng.

“Nghiêm Diệu Ngọc, tĩnh lại cho ta! Người có nghe hay không? Sự tình không có đơn giản như vậy, chúng ta trong lúc đó, còn có rất nhiều chuyện chưa nói rõ ràng, tên nam nhân người tỉnh lại cho ta, không được chết!” Kim Kim tựa vào bên tai hắn nói nhỏ, môi đỏ mọng uy hiếp, tuy rằng bá đạo, lại mang theo chút nghẹn ngào. Nàng lẩm bẩm như vậy không ngừng, dùng hết mọi lý do cùng ngôn từ, hy vọng có thể kéo hắn từ trước quỹ môn quan mà trở về, vừa mắng hắn, vừa buộc hắn, vừa kích hắn, vừa uy hiếp hắn, mà cũng cầu xin hắn...

Đêm khuya thanh vắng, trong khoang thuyền chỉ có tiếng nói nhỏ của nàng cùng hô hấp mỏng manh của hắn. Hai người nắm tay nhau, cả đêm chưa từng buông ra. Cửa khoang nhẹ nhàng bị đẩy ra, đầu tròn vo của Lưu Giáp nhi tròn ló vào, lén lút nhìn phải nhìn trái, quan sát tình huống trong khoang. Một đầu ngón

tay mập mập chọt vào lưng. “Uy uy, thế nào? Tình huống bên trong như thế nào?” Ất Nhi ngồi xổm phía sau, khẩn trương hề hề hỏi. “Được rồi, Đại cô nương đang ngủ.” Giáp Nhi đem cửa lại đẩy ra một chút, đứng lên, kiễng mũi chân, lén lút bưng chậu than vào cửa. Ất Nhi, Bính Nhi, Đinh Nhi lần lượt đuỗi kíp, trong tay từng người bưng nước ấm, chén thuốc và hàng hóa, giống như kẻ trộm tiến vào khoang, nhẹ nhàng nhón nhén từng bước đặt từng thứ lại, còn trộm ngấm một nam một nữ ngủ say, sợ đánh thức bọn họ. Cố tình, Đinh Nhi không cẩn thận, chân chạm vào ghế, thân đụng vào bàn, mấy đĩa đồ ăn vừa mới nấu xong cơ hồ sắp rơi xuống đất.....

Chỉ thấy Ất Nhi tiến lên, vội vã muốn cứu cánh, tay nhỏ bé đầy đặn chụp phải giữ trái, ổn định lại cái bàn, cuối cùng cũng giữ cho đồ ăn không đổ trên mặt đất. Giáp Nhi ghé vào giữ lò than, vừa quạt lửa vừa thổi, cũng không quay đầu lại nói: “Hừ, nói nhỏ thôi, đừng đem có đánh thức Đại cô nương.” Đã nhiều ngày nay, đại cô nương cực nhọc cả ngày lẫn đêm chiếu cố Thiếu chủ, nhưng cũng mệt mỏi chết rồi đâu! Nói mới xong, Bính Nhi phía sau phát ra một tiếng thét kinh hãi. “Ai nha!” Giáp Nhi mắt trợn trắng: “Cái gì ai nha, đã kêu người nói nhỏ thôi.....” Nàng mắng được một nửa, vừa mới quay đầu, lại cũng phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Ai nha!” “Ai nha cái gì?” Ất Nhi cùng Đinh Nhi tò mò quay đầu lại, đã thấy Nghiêm Diệu Ngọc tỉnh lại, cổ nâng thân mình vĩ ngạn, đánh giá tình hình bốn phía. Bốn nha đầu phát ra tiếng hoan hô, vội vàng chạy đến bên giường, vừa khóc vừa cười, tranh nhau nói chuyện. “Thiếu chủ, thiếu chủ, người tỉnh sao?”

“Thiếu chủ, thiếu chủ, người không có việc gì sao? Thật tốt quá, ô ô ô...” “Người chảy thiệt nhiều máu nha!” “Chúng ta sợ người sẽ chết yếu nha!” Mấy nha đầu thật là âm ỹ. “Đem nước mắt lau đi, giúp ta nâng người lên.” Nghiêm Diệu Ngọc cong môi cười yếu ớt, lưng lại truyền đến đau đớn. Khuôn mặt tuần tái nhợt, chưa khôi phục lại huyết sắc, xem ra bệnh nặng chưa lành. Bánh bao tứ tử muối vội vàng dùng tay lau mặt, luống cuống tay chân nâng hân dậy, còn lấy đệm gấm mềm đến, cho hân dựa vào gối. “Nàng vì sao ngủ ở nơi này?” Hân nheo lại con ngươi đen, nhìn Kim Kim ghé vào bên cạnh bàn. “Đại cô nương lo lắng cho ngài a, bắt đầu từ ngày ngài đột nhiên ngã xuống, nàng liền một tác cũng không rời, trấn thủ bên giường, lại còn uy hiếp đại phu nếu không cứu sống được ngài, sẽ đem hân ném vào sông cho cá ăn.”

Giáp Nhi đổ một chén trà đem tới cho hân nhuận cổ. “Phải không?” Nghiêm Diệu Ngọc nhú mày. “Đúng vậy đúng vậy, ngài hôn mê đã nhiều ngày, nàng ngay cả một tác cũng không rời. Ngài nuốt không được thuốc, tất cả đều là Đại cô nương tự mình uy nha!” Ất Nhi gật đầu như đảo tỏi, trung thực báo cáo chi tiết tình hình nhiều ngày nay. Bính Nhi đang cầm chén thuốc, đầu nhỏ gõ liên hồi như gõ kiến, còn không quên chỉ vào cái miệng nhỏ nhắn của mình, làm phụ họa tường tận. “Là đại cô nương uy, dùng miệng nha!” Kia hình ảnh, nhưng là làm cho các nàng mặt đỏ tim đập, lại cảm thấy hảo cảm động đâu! “Nha?” Ưu ám con người đen nhìn bên cạnh bàn ngủ say tiểu nữ nhân, tái nhợt môi hơi hơi gợn lên. Thật đáng tiếc, hân bị thương nặng hôn mê, sự tình nhiều ngày nay một chút hân cũng không nhớ, để vượt mặt cơ hội tốt, không thể hảo hảo hưởng dụng sự ôn nhu của Kim Kim, không thể cảm thấy đôi môi đỏ mọng mê người của nàng chủ động áp vào bạc môi của hân...

“Ừ, đúng vậy, ngài bị thương quá nặng, không thể nuốt được, mọi người cũng không biết nên làm cái gì, là Đại cô nương...” Giáp Nhi mới nói đến một nửa, đã thấy Đinh Nhi ở một bên gọi tới gọi lui, không ngừng nháy nháy mắt: “Người làm cái gì a?” Nàng hỏi. “Đúng vậy, người làm gì a? Chúng ta lại không có nói sai.” Ất Nhi chống nạnh, đúng lý hợp tình nói. “Vốn là Đại cô nương tự mình uy Thiếu chủ uống thuốc đây thôi!” Bính Nhi quay đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn, đối Nghiêm Diệu Ngọc lần nữa trình trọng nhắc lại: “Dùng miệng uy nha!” Đinh Nhi sắc mặt càng lúc càng kinh hoàng, đầu nhỏ lắc loạn, lấy tay dứt khoát chỉ vào sau lưng ba người. “Như thế nào? Đằng sau có cái gì sao?” Giáp Nhi vừa quay đầu lại, lập tức sợ tới mức hai chân như nhũn ra, phịch một tiếng quỵ xuống đất: “Ách, Đại...Đại...thật vĩ đại...” Ân? Ất Nhi cùng Bính Nhi dựng tóc gáy, từng sợ dựng thẳng lên, các nàng chậm quay đầu, lúc này mới phát hiện, Kim Kim không biết khi nào thì đã tỉnh lại, tay chống dưới cằm, lẳng lặng nhìn các nàng. Xong rồi!

Vừa mới “Báo cáo”, khẳng định đều bị nghe thấy hết! Bốn cái bánh bao lui thành một đoàn nhỏ, chột dạ mình vô thố, tất cả đều cúi đầu, không dám chống lại cặp mắt phượng trong suốt kia. Giáp Nhi phản ứng trước, cố lấy dũng khí mở miệng. “Ách, cái kia, cái kia ...Đại cô nương thật vĩ đại...ta ta ta...ta chỉ là đem lò tan tới... không không đủ rồi...ta ta ta đi lấy...” Nàng vừa nói vừa hướng cửa lùi đến, lòng bàn chân như bôi mỡ, chạy ra ngoài. “Ân, a, Đại...cô nương vĩ đại, nước... nước lạnh, ta ta ta...ta đi giúp người nấu lại...” Ất Nhi lấp bắp nói xong, vội vàng bưng chậu nước, ba bước cũng thành hai bước bỏ chạy. Đinh Nhi cũng theo

vào. “Đại, cô nương vĩ đại, ta ta...ta chỉ là đưa cơm đến...xong rồi, ta ta ta còn có việc, cáo lui trước...ngài ngài từ từ mà ăn...” “Đại cô nương vĩ đại...ta ta ta...” Mắt thấy tỷ muội không để ý đến tình thân, bỏ của chạy lấy người, Bính Nhi nhát gan nói “Ta” nửa ngày, vẫn còn đang “Ta” nói không được câu tiếp theo, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh. “Đưa thuốc đến, đúng không?” Kim Kim thay nàng mở miệng. “Đúng đúng đúng!” Bính Nhi như được đại xá, nhanh chóng buông chén thuốc trong tay, cũng chạy trốn chết ra ngoài. Nghiêm Diệu Ngọc thấy nhóm tiểu nha đầu chạy án, bạc môi cười yếu ớt.

“Ta hôn mê đã bao lâu?” Hần hỏi. “Năm ngày.” Kim Kim đơn giản trả lời, đứng dậy, bưng bát thuốc nóng hầm hập bước đến bên thành giường. “Người tự mình uy ta năm ngày?” Nhóm tiểu nha đầu báo cáo, làm cho hần nhớ mãi không quên. Tuy rằng còn đang hôn mê, nhưng trên môi hần, lại mơ hồ nhớ rõ xúc cảm mềm mại kia. Nàng thần sắc đang bình tĩnh, mặt đột nhiên đỏ lên, tiết lộ ngượng ngùng giấu ở trong lòng. “Người không nuốt được thuốc, ta chỉ có thể dùng hạ sách này.” Nghiêm Diệu Ngọc nhìn nàng chăm chú, không hề báo động trước, bàn tay thô ráp khẽ chạm cái cằm khéo léo của nàng, ôn nhu đem lọn tóc rơi trên phần giáp, vén ra sau tai nàng.

“Kim Nhi, đa tạ người.” Hần từ từ nói, cười thập phần ôn nhu. Lần này là khinh xúc, không phải khinh bạc, lại phá lệ vô cùng thân thiết. Da thịt chi thân rất ít lại làm nàng rung động không thôi, chỗ bị hần chạm đến, thậm chí còn nóng lên. Về mặt Nghiêm Diệu Ngọc không nói nên lời, làm ngực nàng không hiểu sao lại nóng lên. Nàng rũ mắt xuống, che dấu ngọn sóng trong lòng. “Không cần khách sáo, người là vì cứu ta mới có thể bị thương, ta chăm sóc người chính là việc nên làm. Nói sau, người nếu cứ như vậy chết đi, ta về sau làm sao mà đi tìm đối thủ?” Nàng nói đại một cái lý do, đem tư tình giấu ở trong lời nói xa cách, không muốn cho hần nhìn thấy.

Sau ngẫm lại, kỳ thật cũng còn có biện pháp khác, nhưng là lúc ấy nàng quá mức lo lắng, một lòng thầm nghĩ muốn cứu hần, bản năng liền đoạt lấy chén thuốc, ở trước mặt mọi người, đem thuốc ngậm vào miệng uy hần... Đáng chết! Một chút cũng không giống tác phong của nàng a! Khi hần hôn mê bất tỉnh, lòng nàng nóng như lửa đốt. Nay hần tỉnh, nàng lại không thể bỏ đi, ngược lại càng thêm tâm phiền ý loạn. Kim Kim cần môi, múc một muỗng thuốc, đưa tới bên môi hần. “Đừng nói nhiều, mau mau uống thuốc, ta bên ngoài còn có việc muốn làm, không có thời gian hầu hạ người.” “Nếu ta uống không được, người có thể hay không cũng dùng miệng uy ta?”

Hần tò mò hỏi, về mặt chờ mong. Nàng mặt lại đỏ, xấu hổ trừng mắt nhìn hần, hận không thể đánh hần bất tỉnh, lại làm cho hần hôn mê vài ngày. “Đừng vọng tưởng, nếu người không chịu uống, ta trực tiếp đem thuốc đổ vào đầu người.” Nàng uy hiếp nói, thìa trong tay lại tới gần một tấc. Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một hơi, rất là tiếc hận. “Kim Nhi, bị thương là lưng của ta, không phải là đầu của ta đâu, đem thuốc đổ ở trên đầu, chẳng phải là lãng phí sao?” Một khi hần thanh tỉnh, thì đãi ngộ ôn hương nhuyễn ngọc kia liền toàn bộ tan thành mây khói. Ai, sớm biết như thế, hần cho dù là đã tỉnh, cũng nên hảo hảo nằm, làm bộ hôn mê bất tỉnh mới đúng!

Chén thuốc đưa đến bên miệng, hần cuối cùng cũng há mồm nuốt, cặp con ngươi đen lại không kiêng nể gì nhìn chăm chăm nhuyễn nộn môi của nàng, không chút nào che dấu đối khát vọng đối với nàng. Ánh mắt thâm thúy kia, ẩn giấu ngọn lửa thiêu đốt, dừng ở trên người nàng làm nàng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vạn phần không được tự nhiên. “Người đang nhìn cái gì?” Chịu không được đôi mắt bức người kia, nàng nhin không được mở miệng. Hần mỉm cười, đối với hai gò má nàng đỏ bừng vừa lòng cực kỳ. Ít nhất, hần có thể xác định, tiểu nữ nhân này tuy rằng mạnh miệng, nhưng trong lòng thật ra vẫn để ý hần. Xem ra, một đao kia là rất đáng giá. Hần chịu đựng đau đớn sau lưng, thân thủ khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy của nàng.

“Giáp, Ất, Bính, Đinh, nói người mấy ngày mấy đêm cũng chưa nghỉ ngơi, người có mệt không?” Quen biết nhiều năm, hần chưa bao giờ gặp qua bộ dáng Kim Kim mệt mỏi. Nàng luôn luôn ngạo nghễ bình tĩnh, ngũ quan diêm lệ, mái tóc đen luôn được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, tổng làm cho bàn tay hần ngứa ngáy, khát vọng hái ngọc trâm trên tóc nàng, làm loạn tầng tầng lớp lớp quần áo của nàng, lột đi sự bình tĩnh của nàng...

Đại chương tho rap theo mặt nhỏ của nàng, lặng lẽ chuyển qua cần cổ, vỗ về da thịt. Lửa từ ban tay kia truyền đến, làm cho Kim Kim thở gấp một tiếng, vội vàng né tránh vài bước, cách xa cạnh giường. “Người nếu không chịu uống thuốc thì nói một tiếng, không cần động tay động chân.” Má phấn của nàng nóng lên,

miệng lại lạnh lùng nói: “Người nghỉ ngơi trong chốc lát, ta đi tìm đại phu đến.” Kim Kim đem chén thuốc còn thừa một nửa để trên bàn, xoay người hướng cửa phòng đi đến, còn miễn cưỡng phát hiện, tầm mắt hắt thấy chung khóa ở trên người nàng, chưa từng ly khai. Thẳng đến khi ra khỏi khoang, cặp con người đen phiền lòng người kia mới bị nhốt lại sau cửa gỗ. Bả vai mảnh khảnh của nàng mới đột nhiên sụp xuống, cả người dán tại cửa gỗ, yếu đuối như bị rút xương, mặt nạ bình tĩnh rút đi, nàng cố nén vui mừng như điên, lúc này rốt cuộc cũng không còn áp lực.

Cám ơn trời đất, hân hạnh! Nàng quỳ gối ngoài cửa, cắn nhanh môi đỏ mọng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào hait ay khẽ run, dùng thanh âm nhỏ bé, cảm tạ thần linh. Phía chân trời không còn rơi tuyết, trên sông cũng sớm xuất hiện vài phiến băng trôi. Trên bờ đầy rẫy bông tuyết, mặt trời phương Đông chiếu xuống, tạo thành một cảnh đẹp nên thơ. Sau cửa sổ khắc hoa, Kim Kim vén ống tay áo, cầm lấy hắc nghiên mực bằng hắc thạch (đá đen), một đôi mắt đẹp long lanh, không tự chủ được, thỉnh thoảng nhìn về phía nam nhân vẫn còn đang ngủ say trên giường.

Mấy ngày trôi qua, Nghiêm Diệu Ngọc mặc dù dần dần khoẻ lại, nhưng vẫn còn suy yếu. Sau khi hắt thanh tỉnh, vẫn còn phải hầu hạ hân như lúc hôn mê, không gặp nàng sẽ không chịu uống thuốc, không chịu đổi thuốc đắp trên vết thương, không phải nàng thì không cho động vào. Một khi nàng rời khoang, hân sẽ không ngại phải người đến thông báo, muốn nàng nhanh trở lại. Đối lại mấy ngày nay, nàng thật không thể tin, bản thân có thể cùng hân lại có thể chung sống hoà thuận.

Nhưng thời gian này hai người mặc dù thỉnh thoảng đấu võ mồm, nhưng không khí cũng có thể nói là hoà bình. Một đạo kia của Mặt Nạ Bạc, lại có thể giải quyết được bế tắc của bọn họ. Trong cửa sổ yên tĩnh không tiếng động, ngoài cửa sổ bên trái, truyền đến một tiếng hắt xì. “Ha, ha, ha ...ha thu!” Giáp Nhi tay cầm thau nước ấm, vừa dẫn đầu vừa lẩm bẩm: “Hảo lạnh, hảo lạnh nha, vì sao phía Nam cũng lạnh như thế?” (ha thu=hắt xì ^^) “Đúng vậy, hảo lạnh nha...” Ất Nhi đang cầm cháo thịt nóng hằm hạp, đi theo phía sau Giáp Nhi, gật đầu đồng ý. “Ừ...ha thu ...” Bính Nhi dùng tiếng hắt xì vang dội tán thành, hai tay ôm một chồng trướng sách.

“Chờ, chờ ta một chút...đừng...chờ đi nhanh như vậy...” Đinh Nhi hấp hấp nước mũi, bưng chén thuốc đen ngòm, đuổi theo phía sau nói các tỷ tỷ đi chậm một chút. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bốn nha đầu, bị gió lạnh đông lạnh thành quả táo hồng, thân mình tròn trịa, lại còn phải bôn ba ở nơi sông núi đầy tuyết, nên mỗi một bước đều vô cùng gian nan. Không dễ dàng đi đến trước cửa khoang, Giáp Nhi gõ cửa. “Đại cô nương, chúng ta mang đồ tới.” “Tiến vào.” Vừa nghe đến tiếng đáp, bốn người lập tức đẩy cửa chen vào, vào đến bên trong ấm áp, bốn khuôn mặt nhỏ nhắn thở dài, nháy mắt lộ ra biểu tình hạnh phúc như xuân về hoa nở.

“Đại cô nương, đây là nước ấm người muốn.” Giáp Nhi đem nước ấm đưa lên. “Đại cô nương, đây là cháo thịt gà người muốn đầu bếp nấu.” Ất Nhi đem cháo dâng lên. “Đại cô nương, đây là trướng sách người sai người đem đến.” Bính Nhi đem trướng sách đặt trên bàn. “Đại cô nương, đây là người muốn uy Thiếu chủ...ách, không phải...” Đinh Nhi đi qua, nói được một nửa, phát hiện lỡ lời, vội vàng sửa miệng: “Ta là nói, đây là chén thuốc để Thiếu chủ uống.” “Đặt xuống hết đi!” Kim Kim nhẫn nại nói, không có ngắt đầu, nhắc bút tiếp tục viết thư. Tứ tỷ muội ngoan ngoãn đặt đồ xuống, sau liền đứng ở một bên. Không nghe thấy phân phó, các nàng một chút cũng không dám động đậy, mắt đảo qua lại, tò mò nhìn xung quanh, ngẫu nhiên trộm ngắm Nghiêm Diệu Ngọc đang nghỉ ngơi, muốn thăm dò tình trạng của hân.

Hân mặc dù mấy ngày trước có tỉnh lại, thoát ly hiểm cảnh, nhưng là thương thế chưa lành, cần hảo hảo điều dưỡng. Mỗi khi các nàng tiến vào, hân đều nằm ở trên giường chưa từng đứng dậy. Ai, thiếu chủ thật đáng thương nha, bị một cây đao lớn như vậy chém phải, khẳng định đau cực kỳ! Các nàng ở trong lòng yên lặng đồng tình Nghiêm Diệu Ngọc, vì hân mà đồng tình khóc thà, lại không dám tiến lên quấy rầy, chỉ có thể ở xa xa quan tâm. Bên trong ấm áp, lại vô cùng im lặng, các nàng đứng lâu liền mệt mỏi, một khi đã mệt mỏi thì cơn buồn ngủ không chút lưu tình ập đến, ép nặng mí mắt của các nàng. Khi Húc Nhật vào cửa, chỉ thấy bốn người đang đứng ở bên tường, cúi đầu ngủ gà ngủ gật, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, nước miếng nhanh chóng chảy xuống.

“Lợi hại! Đứng cũng có thể ngủ? Quả thực có thể cùng Nhị tỷ so sánh.” Hân tiến về phía trước, cầm quạt, ở bốn cái đầu nhỏ gõ một chút: “Còn ngủ? Nhanh chút tỉnh lại.” Đang ngủ say, trên đầu lại tự động bị cốc một cái, tứ tỷ muội gào thét một tiếng, rồi đột nhiên bừng tỉnh. “Gì gì?” “Ngô, làm sao vậy?” Các nàng

còn buồn ngủ, kích động nhìn đông nhìn tây, vừa nhìn thấy trước mắt là Húc Nhật, lập tức buồn ngủ biến mất, cười mở miệng, giống con cún nhìn thấy cục xương đầy thịt, hưng phấn bổ nhào vào trên người hắn, lại ở hắn trên người sờ loạn. “Oa, Húc Nhật công tử, Húc Nhật công tử...” Phan! Bốn cái bánh bao nặn nê, đồng thời bổ nhào vào lòng hắn. Húc Nhật bị đâm ngã xuống đất không dậy nổi, hắn bắt đầu hồi hận vì đã đánh thức các nàng, mấy cái nha đầu này đem hắn thành món đồ chơi, lại ở trên người hắn sờ loạn, sau khi xác định hắn không thể đứng dậy, còn hưng phấn gọi tới gọi lui, xương cốt hắn thiếu chút nữa bị ép gãy. “Im lặng chút.”

Bên cạnh bàn truyền đến kiều thúy thanh âm. Trên mặt đất một đoàn năm người, chớp mắt liền đông lạnh thành tượng đá. Tứ tỷ muội thể này mới nhớ tới, Kim Kim còn đang ở đây, vội vàng buông người ra, rên rỉ không thôi, từ trên người Húc Nhật đứng lên, vội vàng chạy về chỗ cũ, tay nhỏ bé cất ở sau lưng, ngoan ngoãn đứng yên. “Đem này mấy phong thư này gửi đi.” Kim Kim bỏ lá thư cuối cùng vào phong bì, đóng lại, đem mấy phong thư đưa cho các nàng. Đã nhiều ngày nay, nàng vội vàng chuẩn bị liên lạc, chẳng những thôn báo tin tức trở lại kinh thành, ổn định việc làm ăn, cũng không quên tích cực điều tra lại lịch của bọn hắc y nhân kia. Bọn họ thân thủ mạnh mẽ, hành động quỷ mỵ, không có giống như đạo phỉ cướp tiền tầm thường. Bọn họ có thể trong thời gian ngắn hiện thân tập kích, lại thông dong rời đi, chứng minh bọn chúng nhất định là đã lập kế hoạch tỉ mỉ từ trước.

Kì thật, phú quý thương gia, gặp đạo phỉ là chuyện bình thường chuyện, nhưng Mạt Nạ Bạc kia ra tay hung ác, không giống như tính giết tiền, mà là muốn lấy mạng nàng. Tiền gia tài thể hùng hậu, tánh mạng của nàng vô cùng đáng giá, nếu là người bình thường, tuyệt đối là sẽ vợ vệt tài sản cho bản thân, mà tên Mạt Nạ Bạc kia lại không muốn ngân lượng, chỉ cần mạng của nàng? Kim Kim theo trực giác biết, lần tập kích này không phải đơn giản. Giáp, Ất, Bính, Đinh đang cầm thư, không dám ở lại lâu, vội nhắc chân chuồn ra ngoài. Húc Nhật mới bị áp đảo, vạn phần cảm kích đứng lên, hơi chút sửa sang lại vạt áo bị loạn nháo, xong mới cười đi đến bên bàn. “Đại tỉ, sớm.” Mạt phượng khinh thường, nhìn hắn liếc mắt một cái. “Sớm như vậy đã đến, có chuyện gì?” “Không có gì, hôm qua có hứa với Nghiêm đại ca, hôm nay tới bồi hắn chơi cờ.” “Hắn còn đang ngủ.” “Đã tỉnh.” Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp của Nghiêm Diệu Ngọc.

Tỉ đệ hai người đồng thời quay đầu, lúc này mới phát hiện, hắn đã tỉnh lại, thân hình vĩ ngạn dựa ở bên giường, con ngươi đen mang theo vài phần ý cười. “Tỉnh lại lúc nào?” Kim Kim hỏi, kinh ngạc bản thân lại không phát hiện hắn đã tỉnh. “Vừa tỉnh.” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười. “Nhìn người viết chuyện tâm như vậy, nên ta không có âm ỹ người.” Vừa lúc đó, trên cửa truyền đến tiếng gõ, có người cách cửa gõ thông báo. “Đại cô nương, Thạch Cương đến.” Tình huống khẩn cấp, ngay cả Thạch Cương ở nơi Kinh Thành xa xôi cũng đã tới, hỗ trợ điều tra lại lịch của bọn hắc y nhân, cùng Tiểu Hồng bị bắt. “Đã biết, kêu hắn đợi chút, ta sẽ ra ngay.” Kim Kim giương giọng đáp, con ngươi vừa chuyển, nhìn về phía tỉ đệ. “Đúng rồi, người tựa hồ đang rảnh rồi.” “Di?” Húc Nhật không kịp biện giải, tay nắm chặt cái khăn lụa. “Bốn nha đầu kia thay ta đi truyền tin, vừa vặn người không có việc gì, mà giáo tình của người và Nghiêm đại cũng khá tốt, thích hợp thay hắn rửa mặt chải đầu.” Tay nhỏ bé huy động ở trước mắt Húc Nhật. “Nước ấm cùng cháo đều ở đây, sau khi rửa mặt chải đầu xong, nhớ uy hắn ăn cháo.” Nàng một hơi công đạo xong, không cho Húc Nhật có cơ hội cự tuyệt hoặc chen mồm phản đối. “Hả?” Rửa mặt chải đầu? Muốn hắn thay người ta rửa mặt chải đầu? Không làm đi? Kim Kim phân phó xong, xoay người hướng ngoài cửa đi.

“Đúng rồi, nhớ rõ, còn có chén thuốc, không được để sót lại, cho dù người dùng thủ đoạn gì, cũng phải bắt hắn uống hết cho ta.” Nói xong, thân ảnh kiều nhỏ biến mất, cửa phòng phịch một tiếng, trước mặt hai người mặt đóng lại. Bên trong, sau một lúc lâu vắng lặng. Húc Nhật nhìn cửa khoang thuyền đóng chặt, lại nhìn cái khăn lụa trong tay, nhìn thau nước ấm, ngốc lẳng đứng cứng ngắc. “Nghiêm đại ca, này....” Hắn là từ khi sinh đã là thiếu gia nhà quyền quý, mọi chuyện đều có nô bộc hầu hạ, chưa từng nghĩ đến bản thân lại có một ngày đi hầu hạ người khác. “Người đi trước đi!” Nghiêm Diệu Ngọc cười cười, tha cho hắn một mạng. “Ách, ta nghĩ, không quan hệ, việc nhỏ này sao làm khó được ta.” Nói giỡn sao, chuyện Đại tỉ công đạo, hắn nào dám cãi lời a? Nếu đợi lát nữa nàng trở về, phát hiện chén thuốc, nóng cháo vẫn còn như hiện trạng cũ, nói không chừng đầu hắn sẽ bị chém a! Húc Nhật đi đến cạnh bàn, đứng ở bên thau đồng, nhủ mày lo lắng thật lâu.

Ngô, này...trước đem khăn lụa nhúng vào, rồi mới đổ nước nóng? Hay là đổ nước nóng trước, sau mới nhúng khăn lụa vào?(Diệp: sặc, ngốc đến thế là cùng __ __!cậu ảm điển hình a.) Hắn cố gắng suy tư, hồi tưởng chi tiết mười mấy năm qua, mỗi ngày được nô bộc hầu hạ rửa mặt chải đầu như thế nào. “Húc Nhật, không

cần miễn cưỡng.” “Đừng lo lắng, ta có thể làm được!” Húc Nhật khoát tay, đem cây quạt cắm vào đai lưng, vén tay áo chuẩn bị hành động. Tiếp theo, hắn đem khăn lụa quăng vào thau nước, rồi lại nhấc tay, dừng cầm đem nước nóng bỏng từ trong ấm đổ vào...

Rầm! Nước làm khăn lụa nóng lên, hơi nước trắng xoá toát ra, độ nóng cao kinh người, nếu thật sự dùng để rửa mặt, khẳng định sẽ làm phỏng một tầng da. Nghiêm Diệu Ngọc giương mày rậm, không khỏi hoài nghi tiểu tử này rốt cuộc là tới hỗ trợ, hay là dụng cụ khổ hình do Kim Kim phái tới để ầm thầm tra tấn hắn. “Hô, xem ra cũng dễ dàng thôi! Ta đã nói, người thông minh học cái gì cũng nhanh, rửa mặt chải đầu là việc nhỏ sao làm khó được Húc Nhật công tử ta?” Hắn có chút đắc ý, thân thủ liền bưng lên thau nước nóng bỏng. “Nghiêm đại ca, đến, để ta...oa, nóng quá!” Thau đồng chứa nước nóng, nóng như bị lửa thiêu, hắn vừa mới bưng lên, đã bị nóng đến quỷ rống quỷ kêu, bản năng đem thủy bồn quăng đi. “Nóng nóng nóng nóng nóng!” Hai tay Húc Nhật quơ loạn, đau đến kêu la liên hồi, rồi lại chạy đến bên bình hoa, luống cuống tay chân rút ra hoa mai cắm trong bình, đem hai tay bị phỏng nhúng vào nước trong bình, xong mới nhẹ nhàng thở ra.

Hô, hoàn hảo hoàn hảo, thiếu chút nữa thôi, tay hắn chắc sẽ bị nóng chín đi! Hắn chịu đựng đau, định tâm xoay người, vừa định nói chuyện, lại bị tình hình trước làm cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra. Cái người bị đao chém bị thương mà suy yếu Nghiêm Diệu Ngọc, lúc này lại bất động như núi đứng ở cạnh bàn, trong tay còn đang cầm thau nước nóng bỏng chết người kia. Trong phòng im ắng. Hai nam nhân, cách một cái bàn tròn, một cái thau đồng, không nói gì mắt to trừng mắt nhỏ. Sau một lúc lâu, Húc Nhật mới tìm được thanh âm, gian nan mở miệng. “Ách, không nóng sao?” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười. “Hoàn hảo.”

Hắn đem thau đồng đặt trên bàn, tiếp theo chậm rãi xoay người, trở lại trên giường, khôi phục thành tư thái lúc trước, giống như chưa có chuyện gì từng phát sinh. Húc Nhật không thể tin được, đi đến cạnh bàn, thật cẩn thận chạm đến cái thau đồng kia. Ai a, nóng! “Ách, cái kia...này...cái kia...” Hắn khó hiểu gãi đầu. “Người nào?” “Nghiêm đại ca, người khỏi hẳn rồi sao?” Húc Nhật cúi đầu nhìn, phát hiện sàn không có lấy nửa giọt nước. Phải là nói, khoảnh khắc khi hắn quăng thau đồng đi, Nghiêm đại ca đang nằm trên giường liền xông về phía trước, vũng vàng tiếp được thau nước này. Quái, mấy ngày hôm trước còn đang hấp hối, nay động tác sao có thể nhanh như vậy? Con người đen chột lóe sáng. “Không có.” Nghiêm Diệu Ngọc phủ nhận mà mặt không hồng, khí không sưng. Húc Nhật lại ngây người trong chốc lát, chớp chớp con mắt, trong đầu suy tư, lại nghĩ không ra có gì khác thường. Nam nhân trước mắt này, thoát nhìn giống như bệnh nhân, biểu hiện cũng là cái bệnh nhân. Ốm đau ở giường đã nhiều ngày, lại được hưởng đủ loại đặc quyền của bệnh nhân, quần quít lấy Đại tể không buông. Nhưng lại chong chớp mắt chạy đến cạnh bàn, thân thủ tiếp được thau nước, nhanh nhẹn làm cho người ta khả nghi.

Chẳng lẽ, Nghiêm Diệu Ngọc lại dùng quỷ kế lừa Đại tể? Ngô, không đúng, là hắn tận mắt nhìn thấy một đao kia bổ vào trên lưng Nghiêm Diệu Ngọc, sâu đến có thể thấy được xương, đến lúc này còn chưa khỏi hẳn, không thể là giả được. Nam nhân này thật sự bị trọng thương, mà hắn lại có thể nhanh chóng phục hồi như cũ, nếu không phải có nội công thâm hậu, chính là... Húc Nhật không dám nghĩ xa nữa! Hắn duy nhất có thể xác định, bản thân mình biết càng ít càng tốt, miễn cho đến lúc đó vạn nhất mà có chuyện gì, Đại tể nổi giận lên, lại trước nhất tìm hắn khai đao. “Nghiêm đại ca, ách, ta mặc kệ người có chủ ý gì, ta đều không biết.”

Hắn nhỏ giọng nói, nhìn ngoài cửa sổ liếc mắt một cái, xác định Kim Kim còn đang ở đầu thuyền, sẽ không nghe được đối thoại trong khoang. Không có biện pháp, bắt người tay ngắn, cần người miệng mềm, những năm gần đây, Nghiêm Diệu Ngọc cũng không có bạc đãi hắn, chỉ cần hắn mở miệng, dù là cái gì Nghiêm gia cũng đều vô điều kiện cung cấp, chiếu cố còn chu đáo hơn người trong nhà hắn. Hắn tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng trong lòng đã sớm đem Nghiêm Diệu Ngọc trở thành tiểu phụ. “Đa tạ.” Húc Nhật cười gượng hai tiếng, lăm lăm đến gần hắn nói nhỏ. “Mặt khác, ta nghĩ cho người cái đề nghị.” Nghiêm Diệu Ngọc nhíu mày. “Àn?” “Ta khuyên người nhanh tay lẹ chân một chút, ở trước khi Đại tể phát hiện...” Hắn lại lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, rốt cục hạ quyết tâm, bán đứng thân nhân. “Mau chóng đem gạo nấu thành cơm.”

Trên đầu thuyền, Kim Kim đón gió mà đứng, tư thái như hoa mai trắng trong tuyết, quyến rũ lại không mất ngạo khí. Nàng đứng ở đầu thuyền, hai mắt nhìn về phía chân trời, nghe Thạch Cương phía sau báo cáo tình thế nhiều ngày nay. “Đại cô nương, tuyết rơi chỉ tạm thời đình chỉ, chừng quá hai ngày sẽ có một trận bão tuyết lớn hơn nữa, nếu tình huống Nghiêm công tử cho phép, ta đề nghị tốt nhất khởi hành hồi

kinh, để tránh không bị nhốt lại trên sông.” Kim Kim nhìn băng trôi trên sông, mày liễu nhíu lại, trầm mặc không nói. Thạch Cương đề nghị là chính xác, một khi khí hậu lạnh hơn, băng càng thêm dày, con thuyền liền không thể di chuyển, nếu không sớm xuất phát, bọn họ sẽ bị nhốt ở phía Nam. Ngán ngùng mấy ngày, chuyện Nghiêm Diệu Ngọc bị thương nặng đã có ảnh hưởng rất lớn, kinh thành không ngừng có tin tức hồi báo, đã có nhiều thương gia bắt đầu rục rịch, vọng tưởng ngấm ngấm chiếm lấy việc làm ăn của Nghiêm. Về lời đồn Nghiêm gia sắp suy sụp, truyền bá khắp nơi, thậm chí có người lên tung tin Nghiêm Diệu Ngọc kỳ thật bị thương nặng đã không thể trị.

Nếu không mau về kinh thành, cho hẳn một lần nữa tọa trấn chỉ huy, ổn định lòng người, hậu quả khẳng định khó có thể giải quyết. Lời đồn đãi tuy rằng vô hình, nhưng lực sát thương cũng là không thể khinh thường. Kim Kim sinh ra trong một gia đình thương nhân, tự nhiên hiểu được chỉ cần một lời đồn nhỏ, cũng có khả năng làm ột cơ nghiệp to lớn suy sụp. Tuy rằng hai phủ Nghiêm Tiên ở cạnh tranh mãnh liệt, nhưng nếu Nghiêm phủ thật sự suy sụp, sẽ chỉ làm rối loạn thương giới (giới thương nhân), đối với Tiên gia cũng không có lợi. Chỉ là, cho dù trong kinh thành, tình huống có nguy cấp, nàng lại không thể mặt kệ Tiểu Hồng đang mất tích a! Kim Kim lâm vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan, suy tư một hồi lâu, môi đỏ mọng non mềm mới khẽ mở: “Vô sư Nghiêm gia, có truyền đến tin tức gì không?” “Cảnh Vô linh mệnh đang điều tra.”

Thạch Cương khoanh tay mà đứng, theo tình hình thực tế mà trả lời: “Nếu không có chuyện gì, hẳn hôm nay hẳn là sẽ tới nơi này.” Nói người đến, lời vừa dứt, trên sông, một con thuyền nhỏ xuôi dòng mà đến, thuyền thượng cắm cờ Nghiêm gia, Cảnh Vô đang đứng ở đầu thuyền. Thuyền nhỏ còn chưa ngừng, hẳn điểm mũi chân, mạnh mẽ như sói phi thân, thoải mái đáp lên thuyền lớn, trầm ổn hướng đến khoang của Nghiêm Diệu Ngọc, cũng không liếc mắt Kim Kim nhìn một cái. Nàng im lặng nhìn bóng dáng cao lớn trắng kiện kia, mắt phượng nhíu lại, nhưng không có tức giận, sớm biết Cảnh Vô trừ bỏ Nghiêm Diệu Ngọc, thì chưa từng đem ai để vào mắt. Chính là, không đem nàng để vào mắt là không thể, nàng tuyệt đối phải nghe được tin tức. “Thạch Cương, theo ta đi vào.” Nàng đơn giản nói, một mặt nhắc váy, bước nhanh thuyền, nhanh chóng tiến vào trong khoang. Mới vừa vào cửa, chỉ thấy bên cạnh giường, Húc Nhật chính mức cháo, giống như là nghiệm, khoái trá hầu hạ Nghiêm Diệu Ngọc. “Đến, Nghiêm đại ca, cháo ta giúp người thổi nguội rồi nha, người cẩn thận một chút ăn.” Hẩn mặt mày hớn hở mức cháo nóng, ánh mắt ái muội.

“Tuy rằng ta không có biện pháp giống Đại tỉ như vậy, dùng miệng...” Kim Kim mặt không đổi sắc, thân thủ như chớp đánh thật mạnh vào cái ót của hắn. “Ai a, là ai...Đại tỉ, Aha, ha ha...người đã về rồi?” Húc Nhật hoảng sợ, đang cầm bát lão đảo lui ba bước, theo phản xạ lộ ra khuôn mặt tươi cười. Hồ, hoàn hảo hẳn đã sớm đem “lời cần nói” nói xong, nếu để Đại tỉ nghe thấy, hẳn thể nào cũng bị lột da! Kim Kim liếc hắn, mày liễu nhăn lại. “Người là ngại mệnh quá dài có phải hay không?” “Không không không, như thế nào?” Húc Nhật dùng hết khí lực lắc đầu, vì bảo toàn mạng nhỏ, chỉ có thể kiên trì đánh trống lảng: “Ta là nói, tuy rằng ta không giống Đại tỉ, dùng miệng sai người... ách, a, không phải, ta là nói, dùng miệng sai người nấu món ngon gì đó, nhưng là ta cũng thật sự hy vọng Nghiêm đại ca sớm ngày khang phục.” Hẩn cười, chân từng bước một thối lui: “Ách, ta còn có việc, các người chậm tán gẫu, tiểu đệ ta đi trước cáo lui.”

Nói xong, hắn đẩy cửa ra, dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu. Kim Kim thu hồi tầm mắt, chỉ thấy Cảnh Vô đã đến trước giường, lại không nói một tiếng, chỉ dùng cặp con ngươi nghiêm khắc kia nhìn chằm chằm nàng, như không chào đón nàng ở đây. Không khí trong phòng có chút xấu hổ, nhưng Nghiêm Diệu Ngọc đã mở miệng trước. “Kim Nhi không phải ngoại nhân.” Hẩn nói đơn giản, nhìn về phía thuộc hạ: “Người nói đi, sự tình tra ra như thế nào?” Cảnh Vô mặt không chút thay đổi, không hề nhìn về phía Kim Kim, xoay người báo cáo kết quả điều tra. “Hắc thuyền cuối cùng xuất hiện địa phương ở Từ Châu phía Bắc cách đây mười dặm, thời gian là sáng sớm, sau không có người nào ở trên sông gặp lại chiến thuyền kia.” Không có người gặp qua? Sắc mặt của nàng khẽ biến, lo lắng trong lòng nhất thời bộc phát ra, liền xông lên tới gần Cảnh Vô: “Người nói lời này là có ý gì? Nghiêm gia không phải nắm trong tay toàn bộ đại kênh đào thủy vận sao? Nhiều như vậy chiến thuyền kia, nhiều người như vậy ở trên sông, làm sao có thể không có người gặp qua...” “Kim Nhi.” Trên giường truyền đến thanh âm nhẹ nhàng, đại chương ảm áp cầm lấy tay của bé lạnh lẽo của nàng. Nàng hít sâu một hơi, mặt lạnh lùng ngậm miệng. “Không ở trên sông gặp qua, vậy còn trên bờ?” Nghiêm Diệu Ngọc lại hỏi, khẩu khí hòa hoãn, so với nàng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trên bờ? Kim Kim sững sốt một chút. Nàng vẫn là điều tra theo đường thủy, chưa bao giờ nghĩ tới đám hắc y nhân này có khả năng bỏ thuyền. “Từ ngoài Châu thành, có người thấy phía Bắc nửa đêm có ánh

lửa, ta liền đến chỗ bờ sông kia thăm dò, tìm được thân tàu bị thiêu hủy.” Cảnh Võ cố ý như vô tình nhìn nàng một cái, âm thầm quan sát phản ứng của nàng. “Đối phương là có chuẩn bị mà đến, có thể bọn họ ở Châu thành phân ra thành từng nhóm nhỏ, ta đã để lại người tiếp tục điều tra, một khi có tin tức gì sẽ hồi báo ngay.” Bên trong yên lặng trong chốc lát, mỗi người đều có chút dăm chiêu. Đường trên bờ bốn phương đều thông, đi đường bộ so với đường thủy nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa lui tới phần đông là thương buôn, nếu muốn điều tra, chỉ sợ là khó khăn. Mắt thấy cơ hội tìm được Tiểu Hồng ngày càng xa vời, bọn họ tiếp tục mà lưu lại, chính là gia tăng nguy hiểm. Hai nhà Nghiêm Tiễn là tai to mặt lớn, hồi kinh ít nhất so với ở lại thì an toàn hơn.

Cho tới nay, nàng vì quá muốn đánh bại Nghiêm Diệu Ngọc, cơ hồ là dùng mọi thủ đoạn tồi tệ, đem mỗi trận đều tính toán hảo hảo, không ngờ lúc này mở rộng làm ăn xuống phái Nam, nàng không chỉ bại trận, mà còn làm liên lụy đến Tiểu Hồng. Nàng thừa nhận, nàng xác thực đã quá coi thường bọn đạo phỉ ven đường này. Sắc mặt Kim Kim có chút tái nhợt, thở sâu, chịu đựng đau lòng quyết định. “Thạch Cương, đi chuẩn bị, chúng ta ngày hôm nay khai thuyền hồi kinh.” Nàng dù đau lòng cho Tiểu Hồng, cũng phải lấy đại cục làm trọng. “Vâng.” Thạch Cương lĩnh mệnh mà đi. “Cảnh Võ, người hồi Từ Châu tiếp tục điều tra.” Nghiêm Diệu Ngọc cũng mở miệng, thêm vào một câu. “Đừng quên mang kẻ chủ mưu phía sau lôi ra.” “Vâng.” Cảnh Võ vuốt cằm, rồi xoay người đi ra ngoài. Hắn hướng đến cửa khoang thuyền, khi đi qua bên cạnh Kim Kim, nàng hơi hơi sững sốt, sâu sắc nhận thấy được, nam nhân này tựa hồ đang tức giận. Nàng có thể cảm giác hắn đối với nàng có địch ý, trong ánh mắt có ẩn nhẫn tức giận, lặng lẽ phóng ra. Nàng quay đầu, nhìn bóng dáng Cảnh Võ cao lớn, bất giác nhũn mày, có chút sững sờ, trong đầu hiện lên ý niệm rất mơ hồ, nàng tựa hồ nghĩ tới..... “Kim nhi, người yên tâm đi, Tiểu Hồng sẽ không có việc gì đâu.” Nghiêm Diệu Ngọc nhẹ giọng nói, đại chưởng cầm tay nhỏ bé của nàng, nhẹ dùng lực, đem cả người nàng kéo vào lòng. “Chúng ta về kinh thành trước đi, Cảnh Võ sẽ tìm được nàng ấy, mang nàng trở về.” Ý niệm mơ hồ bị cắt đứt, nhanh chóng biến mất, rốt cuộc cũng không thể nghĩ ra.

“Hơn nữa việc của Chu Khiêm, là ta thắng người, ta còn chờ nàng đến ghi điểm đâu!” Nghiêm Diệu Ngọc ôm nàng, đại chưởng vòng ra sau đầu, đem nàng áp vào trong ngực hắn. Kim Kim trừng lớn hai mắt, thở hắt vì kinh ngạc, vươn hai tay dùng sức đẩy hắn ra. “Ta còn nghĩ người có chút lương tâm, không nghĩ tới người lo lắng giúp đỡ tìm Tiểu Hồng, nguyên lai là muốn tính toán với ta?” Nàng đang chuẩn bị mắng, lại nghe đến Nghiêm Diệu Ngọc đau kêu một tiếng, nằm lại ở trên giường, vẻ mặt đau đớn. Không xong, hắn thương! “Nghiêm Diệu Ngọc!” Nàng gấp đến độ đã quên tức giận, vội vàng dựa vào, không nghĩ tới hắn đột nhiên ngẩng đầu lấy tay chế trụ cổ tay nàng, đem nàng áp đảo trên giường, thân hình nặng nề lập tức đè xuống. “Kim Nhi, nguyên lai, người thật sự lo lắng cho ta.” Đáng giận, nam nhân này lại đùa giỡn nàng! “Ai lại lo lắng ột tên ác liệt như người.” Kim Kim buồn bực ở trong ngực hắn, dùng hết khí lực muốn đem hắn đẩy ra.

“Cẩn thận chút, đừng quên, trên người ta còn có một vết đao thương.” Nghiêm Diệu Ngọc nhũn mày, tươi cười nhắc nhở. “Đừng có quá dùng sức, làm iệng vết thương của ta lại bị rách ra.” (Diệp: *liếc mắt khinh thường* ca mà cũng biết mình bị thương cơ đấy, lát nữa đừng có mà....*cười zan*) “Người...” Nàng cắn môi đỏ mọng, tức giận hắn ti tiện uy hiếp, lại vô kế khả thi, thật đúng là không dám động đến hắn. Hình ảnh máu tươi đầm đìa lúc trước, thật sự là đáng sợ, nàng tuyệt đối không nghĩ lại trải qua một lần nữa. “Hảo, ta đẩy người, chính người rút ra ngay.” Nàng hít sâu một hơi, mắt hạnh trợn lên trừng mắt hắn, tạm thời đem chuyện Tiểu Hồng gác qua một bên. Thân hình to lớn của hắn như vậy dán lên nàng, đè nặng nàng, mỗi tác da thịt của nàng đều bị hắn hâm nóng, tuy rằng còn cách mấy tầng quần áo, nhưng cũng vô cùng thân thiết làm tâm nàng loạn lên. Nghiêm Diệu Ngọc trả lời phi thường rõ ràng. “Không được.”

Hắn nâng tay lên, khẽ vuốt khuôn mặt non mềm, ngón tay theo phần giáp đi đến môi đỏ mọng, con người thâm u toát ra mấy đám hỏa diễm. “Nghiêm Diệu Ngọc!” Nàng cuống quýt quay mặt đi, tránh đi ma chướng chạm đến, dùng ảo não che dấu gương mặt trong lòng. “Kim Nhi, nếu người lại kêu lớn tiếng, sẽ có người tiến vào nhìn.” Hắn nhẹ nhàng băng qua cảnh cáo, tay kia thì tháo xuống ngọc trâm của nàng, dùng tay đem tóc nàng phủ loạn trên giường. “Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nàng cắn răng chất vấn, bị hắn ép tới nóng lên, mặt nhỏ lại nóng lên như bị thiêu cháy. Nghiêm Diệu Ngọc tiến đến bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào căn cổ mẫn cảm của nàng. “Người còn không biết ta muốn làm cái gì sao?” “Ta muốn người muốn làm cái gì? Đứng lên cho ta!” Nàng phô trương thanh thế, muốn tránh tiếp cận của hắn, nhưng bàn tay to ngấm đen đè nặng tóc dài của nàng, tuy không có làm nàng đau, nhưng lại làm cho nàng không thể nào trốn. Người bị thương, sao khí lực có thể lớn như vậy? Ngón tay hắn thô ráp, vuốt ve môi của nàng,

ánh mắt mang theo dự vọng, khiến nàng không hiểu sao lại run rẩy. “Chỉ cần cho ta một cái hôn, ta sẽ thả người ra.” Kim Kim ngừng thở, ở cái nhìn chăm chú kia nhẹ nhàng run run, từ “Không” ở trong cổ, lại thủy chung không thể nói ra miệng. Hắn trọng thương gần chết, làm cho nàng rung động. Nàng kỳ thật cũng cần một thứ gì đó, chứng minh nam nhân làm cho nàng tâm loạn này, vẫn như cũ bình yên vô sự, cũng không có bị tử thần cướp đi... “Hừ, Kim Nhi, đừng cự tuyệt, ta chỉ là muốn một cái hôn.” Hắn dùng thanh âm nhẹ nhất nói, cảm nhận được run rẩy của nàng, rồi sau đó hôn trụ môi của nàng. Không như trước cuồng dã bá đạo, nụ hôn này lại vô cùng ôn nhu khiến nàng không thể phản kháng.

Nghiêm Diệu Ngọc liếm duyên môi đỏ mọng non mềm của nàng, tinh tế thân thiết cắn của nàng khoe miệng, thẳng đến nàng phát ra tiếng thở dài mềm nhẹ, cái lưỡi nóng mới uy nhập vào trong miệng nàng, thi triển phiến tình dụ hoặc. Đại chương ngăm đen, cũng lặng lẽ đi đến trước ngực nàng, khi toàn thân nàng yếu đuối, lại cởi bỏ y phục của nàng, cách cái yếm mỏng manh cầm lấy đầy đà trước ngực, đầu ngón tay khinh niết nụ hoa hồng nộn. Khoái cảm theo nụ hôn của hắn, xúc cảm theo tay hắn, mãnh liệt đánh úp lại, làm cho nàng run rẩy, toàn thân trở nên tê dại yếu đuối. Những năm gần đây, nàng không biết đã trải qua bao nhiêu loại khiêu khích không kiêng nể gì của hắn, nhưng là lúc này cùng những lần trong quá khứ, tựa hồ lại có chút bất đồng. Hắn hôn càng ôn nhu, càng bá đạo, cũng càng kịch liệt. Mà đôi bàn tay nóng bỏng kia lại được thể làm càn, cẩn thận cởi bỏ từng lớp xiêm y như là cẩn thận nâng niu trân bảo của hắn...

“Người đã nói...chỉ là, chỉ là một cái hôn...” Kim Kim càng hôn càng mơ hồ, thân mình từng giọt từng giọt mềm hoá, chỉ có thể để hắn tùy ý bài bố. Hắn từ từ cởi ra xiêm y mềm mại cả nàng, há mồm khê cần trụ phần nộn đầu vai. Toàn thân nàng run run, nhưng không cách nào phản kháng, trơ mắt nhìn đầu của hắn dời đi xuống, cắn hôn nàng mỗi một tắc da thịt, châm lên lửa khát vọng của cả hai. Cái miệng hồng nộn, bật ra từng tiếng yêu kiều mềm mại, khi cái yếm bên người cũng bị cởi xuống, nàng run rẩy cảm nhận được, hắn trần trụi thân hình đem nàng ép vào giường đệm mềm mại. “Ta nói dối.” Nghiêm Diệu Ngọc hôn vành tai của nàng, tiếng nói trầm thấp tiếng bởi dự vọng mà khàn khàn. “Ta muốn không chỉ là một cái hôn.” Hắn muốn nàng. (Diệp: haizzzz, lời nói của đàn ông, vạn lần không thể tin _ _ _!!!, các tình yêu nhớ đề cao cảnh giác nhé!! ^ _ ^) ***** Sau mấy ngày sau, rốt cục cũng về tới kinh thành. Khí hậu rét đậm, phía chân trời rơi rất nhiều tuyết, nhiệt độ cực thấp, trên bến tàu nô bặc của hai phủ Nghiêm Tiền sớm đã tụ tập ở đó, còn đem theo lò sưởi, áo ấm, đội đội tàu cập bờ, chủ tử rời thuyền, thì lập tức ân cần tiên lên săn sóc. Kim Kim khoác bạch bào ấm áp, chậm chậm đi lên xe ngựa, vừa mới vừa ngồi xuống, tiếp nhận canh ngọt ấm nóng mà tiểu nha hoàn bưng tới, màn xe lại bị nhấc lên, Nghiêm Diệu Ngọc bước vào trong xe. “Đây là xe của nhà ta.” Kim Kim múc một muỗng ngọt canh, nhướn mày nhìn hắn. Xe ngựa vốn rộng rãi, lại bị thân hình cao lớn của hắn chen vào, lập tức trở nên có chút hẹp. “Ta biết.”

Nghiêm Diệu Ngọc thản nhiên ngồi xuống, nắm tay nhỏ bé của nàng, đem thìa canh ngọt hướng miệng đưa đến, nửa điểm cũng không khách khí. Màn xe lại bị xóc lên, lần này tiến vào là bốn cái đầu nhỏ tròn tròn. “Thiếu chủ, ngài đi nhầm!” “Đây không phải xe của chúng ta a!” “Chúng ta xe ở bên kia!” “Ồ ô, kia một đao đem đầu óc thiếu chủ thành choáng váng rồi a.” Giáp, Ất, Bính, Đinh, quang quác hô, vươn tay nhỏ bé phì nộn kéo ống tay áo Nghiêm Diệu Ngọc, muốn đem hắn lôi ra khỏi xe ngựa Tiền gia. “Đừng kéo, ta không nhận lầm xe.” Nghiêm Diệu Ngọc giơ tay lên, bốn đôi tay nhỏ bé trên ống tay áo tự động buông ra. “Ta không muốn cùng Kim Nhi tách ra, quyết định cùng nàng đáp chiếc xe này.” Bốn khuôn mặt nhỏ nhăn nhơ đồng thời nhìn về phía Kim Kim, lập tức tùm lại. Các nàng ái muội cười trộm, gật đầu như đảo tỏi, tự động lùi ra ngoài, thậm chí còn lôi kéo tiểu nha hoàn của Kim Kim xuống xe, làm cho hai người có thể ở cùng một chỗ.

A, Thiếu chủ cùng Đại cô nương cảm tình tốt lắm đâu! Đây chính là việc vui lớn khắp thiên hạ a! Mã phu giật dây cương, bốn con tuấn mã đi trước, từng bước trầm ổn, cố ý bảo trì tốc độ. Mà bên trong xe ngựa, đệm gối bằng nhung lại mềm mại, ngồi ở bên trong vô cùng thoải mái, không hề cảm giác được một chút xóc nảy. Nghiêm Diệu Ngọc buông rèm trướng hai bên, trong xe nhất thời âm u, còn có thêm mấy phần không khí vô cùng thân thiết. “Kim Nhi, vì sao cho thuyền đi nhanh như vậy? Người là cố ý muốn tránh ta sao?” Hắn bàn tay to đẩy ra, đem thân mình mềm mại kéo vào trong lòng, con người đen trung hiện lên hai đoá hoa diễm quen thuộc. Ánh mắt như vậy, làm á phần Kim Kim đỏ lên, không tự chủ được di dời tầm mắt. “Trong nhà có cả núi chuyện còn chờ ta trở về xử lý.” Nàng duy trì ngữ khí bình tĩnh mà trả lời, thân mình lại bởi vì hắn ôm, có vẻ hơi cứng ngắc, đôi tay nhỏ bé lại quơ đi quơ lại, không biết nên để ở đâu.

Quan hệ của bọn họ trong lúc đó, đã có một bước “tiến triển” trọng đại. Kim Kim đương nhiên biết, bản

thân là bị Nghiêm Diệu Ngọc kéo lên giường, nam nhân này được một tắc lại muốn tiến một thước, thừa dịp nàng mềm lòng, ti bỉ dụ hoặc nàng. Ngày ấy, hần hôn toàn thân của nàng, ở trên thân thể của nàng, dấy lên dục hỏa. Nhưng khoái cảm tuyệt vời này, ở lúc hần chân chính giữ lấy nàng, lại trở thành xé rách đau đớn. Hoa kính nhỏ nhắn non mềm, không thể thừa nhận to lớn của hần, đau đớn làm cho Kim Kim khóc lóc giãy dụa, thậm chí đem đầu vai kiên cố của hần cắn vài phát, để lại một loạt dấu răng nghi. Nàng khóc, mắng hoặc là khẩn cầu, đều không làm cho Nghiêm Diệu Ngọc dừng tay, hần khắc chế dừng lại mọi động tác, cũng không muốn rời đi nàng, cố ý giữ lấy mềm mại của nàng, ở nơi đó để lại ấn ký của riêng hần. Thân hình hần to lớn nóng bỏng, mỗi một tắc đều đặt trên người nàng, thân mật làm cho nàng run run, mà bàn tay to ngăm đen kia, lại ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của nàng. Hần dựa vào cái trán nàng ẩm ướt, một câu lại một câu gọi tên của nàng, ôn nhu nhả nhụy duyên môi đóa hoa đỏ mộng.

Thẳng đến đau đớn rút đi, sự trống rỗng khó chịu, lại lần nữa thổi quét mà đến, thân thể của nàng tử dần dần mềm mại, mà trong cơ thể có nhiệt năng của hần, làm nàng khó nhịn vận vẹo, cơ hồ mở miệng khẩn cầu. Thẳng đến lúc này, Nghiêm Diệu Ngọc mới bằng lòng phóng thích kích tình giam giữ hồi lâu, nhiệt liệt giữ lấy nàng. Trí nhớ quá mức rõ ràng, làm ặt của Kim Kim càng đỏ bừng. “Suy nghĩ cái gì?” Bên tai truyền đến hơi thở nóng, làm nàng nhịn không được run run. “Đương nhiên là chuyện của hàng.” Cho dù đánh chết, nàng cũng không thừa nhận, bản thân đang vụng trộm nhớ lại chuyện tình đêm hôm đó. “Toàn bộ đều bỏ đi.” Nghiêm Diệu Ngọc cúi đầu, cắn cái gáy non mềm của nàng. “Ta còn trọng yếu hơn mấy chuyện đó.” Thừa dịp nàng phân tâm, đôi tay xấu xa kia lại lần nữa đi vào quần áo của nàng, cởi bỏ nút áo trên y phục, nắm phần nộn rất tròn của nàng Kim Kim thở gấp một tiếng, vội vàng sửa lại quần áo, lui đến một góc.

“Lát nữa sẽ vào thành, nếu người hại ta quần áo không chỉnh xuống xe, ta chắc chắn sẽ không tha cho người.” Nếu không phản kháng, khẳng định hần sẽ tại nơi này đem nàng lột sạch! Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, thân mình to lớn nhích lại gần, bất quá lúc này sau khi nghe nàng cảnh cáo, cũng không có hành động gây rối gì. “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta nhân dịp này, thương lượng chút việc chính sự.” Hần ung dung nói, cuốn lại màn thêu, làm cho bên trong xe sáng sửa một chút, cũng khiến nàng an tâm hơn. “Thương lượng?” Kim Kim hồ nghi nhìn hần một cái. “Có chính sự gì cần thương lượng?” “Việc hôn nhân của chúng ta.”

Hần vươn tay, điều chỉnh phượng trăm hơi lệch trên đầu nàng, làm tôn lên khuôn mặt phần nộn. “Theo lý mà nói, ta là nên đến nhà cầu hôn trước, nhưng phụ mẫu hai ta, nay đều ở Tứ Xuyên...” “Đợi chút!” Nàng thân thủ che đi môi hần, trong đầu có chút hỗn loạn. Nghiêm Diệu Ngọc cầm lấy ngón tay nhuyễn nộn nhỏ bé, nhẹ nhàng cắn cắn. “Chờ? Không, ta cự tuyệt, Kim Nhi, cộc hôn nhân này đã trì hoãn lâu lắm rồi.” Còn chờ? Hần đã đợi mười năm, đương nhiên muốn nhân cơ cộ này, mau chóng đem nàng thú vào cửa. Việc hôn nhân? Nghiêm Diệu Ngọc cùng nàng đàm việc hôn nhân? Hần muốn kết hôn với nàng sao? Một cổ cảm giác ngọt ngào, lặng lẽ nẩy lên trong lòng, tâm nàng ấm áp, môi nhịn không được mỉm cười. Kim Kim rũ mắt xuống, cắn môi, không cho nụ cười mở rộng, tay nhỏ bé vuốt ve hoa thêu trên váy, không chịu nhìn hần.

Nhưng mà, hần vì sao muốn kết hôn với nàng? Là vì...ân, hần để ý nàng, thích nàng? Hay là bởi vì hai người đã có da thịt chi thân, hần liền cho rằng, nàng nên gả cho hần? Nghĩ nghĩ, hưng phấn trong lòng dần dần phai nhạt. Tuy nói đã muốn ủy thân cho Nghiêm Diệu Ngọc, nhưng Kim Kim cũng không giống nữ tử bình thường, những năm gần đây lăn lộn thương trường, làm cho nàng kiên cường hơn người, tuy rằng có giữ mình trong sạch, nhưng cũng không quá xem trọng. Nếu không phải bản thân nàng cam tâm tình nguyện, hần dụ hoặc tuyệt không hiệu quả. Ngoại trừ nam nhân này, nàng xác thực không muốn ủy thân cho người khác. Nhưng là, chỉ vì một việc nhỏ này, nàng nhất định phải gả cho hần sao? Những chuyện mười năm qua ập đến, giống như đèn kéo quân, từng chuyện từng chuyện hiện lên trong đầu nàng. Nam nhân này, lấy dấm chua đối rượu, làm cho nàng mất mặt trước toàn dân trong thành. Nam nhân này, cáo già, luôn lừa nàng xoay quanh.

Nam nhân này, uy hiếp nàng, trêu đùa nàng, khi dễ nàng, còn thên hành vi ác liệt này nữa, quả thật là tội lỗi chồng chất, không sao đếm xuể. Tuy nói hần cứu nàng khỏi đao của Mặt Nạ Bạc, còn bị trúng một đao, nhưng nhiều lần cũng chỉ bù đắp một phần nhỏ oán khí nàng tích lũy mười năm, nàng còn chưa có cơ hội trả thù hần mà. Sau một lúc lâu sau, Kim Kim chậm rãi mở miệng. “Việc hôn nhân gì? Ta không nhớ rõ đã từng đáp ứng gả cho người.” Nàng nhẹ giọng nói, trong mắt lóe ra ý cười giả dối. Câu trả lời này, làm

cho sắc mặt hần cứng đờ.

“Người đây là có ý gì?” “Ý là, ta không tính gả cho người.” Nàng ngẩng đầu, bảo trì trấn định, nháy mắt, dùng biểu tình vô tội nhất nhìn hần. “Người đã cứu ta một mạng, ta lấy thân báo đáp, bởi vậy, hai chúng ta coi như huê nhau đi?” Ngôn luận kinh thể hải tục này, làm cho Nghiêm Diệu Ngọc nheo mắt lại. Hần cúi đầu, tới gần mấy tấc, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt kia. “Kim nhi, chúng ta đã có vợ chồng chi thân.” Hần nhẹ giọng nói, thanh âm bình tĩnh mà nguy hiểm. Hai tay của nàng nắm chặt váy, hít sâu một hơi, che dấu hưng phấn trong lòng.

“Dù sao không có người biết, vậy không tính toán gì hết. Nhớ không rõ sao? Đây chính là khuôn vàng thước ngọc mà người dạy ta nhiều năm nay.” Nha, rốt cục! Đợi lâu như vậy, rốt cục đến phiên nàng nói những lời này! Nguyên ý cùng hần mây mưa triển miên là một chuyện, muốn nàng gặt đầu gả cho hần làm vợ, lại là một chuyện khác. Nàng nếu không thừa cơ hội này, giải toả oán khí trong lòng, chẳng phải làm trái với tác phong của nàng sao? Muốn lấy nàng làm vợ? Hắc hắc, có thể a, nếu hần có thành ý, trước mặt toàn dân kinh thành hướng nàng cúi đầu, thừa nhận mọi tội ác trong những năm gần đây, dỗ nàng vui vẻ, đến lúc đó hãy đến đàm hôn sự. Nghiêm Diệu Ngọc híp mắt lại, trừng mắt nhìn nụ cười khả ái, hai mắt sáng lên của tiểu nữ nhân, gân xanh trên trán giật giật. Tốt, nữ nhân này, dám lấy luân điểm của hần chống lại hần! Con người đen trắng mắt nhìn nàng một lúc lâu, bạc môi chậm rãi cong lên, cười thật phần tà ác.

Chớp mắt, hần đột nhiên ra tay, đem nàng kéo vào trong lòng. “Kim nhi, người biết không? Ta có thể dùng cái trống trên cửa thành, đem chuyện của hai ta chiêu cáo toàn thành. Đến lúc đó, người muốn cho bao nhiêu người biết, thì có bấy nhiêu người biết.” Nghiêm Diệu Ngọc tựa vào bên tai nàng, nhẹ giọng uy hiếp. Trên cửa thành có một cái trống to, chỉ khi có địch nhân tập kích, mới có thể đánh trống để cảnh báo. Nếu hần thật sự dùng nó, làm kinh động toàn thành, khẳng định sẽ đem Hoàng Thượng từ trên long ý thượng sợ tới mức ngã xuống mất. Kim Kim mặt cười đỏ lên, không nghĩ tới hần lại nghĩ ra thủ đoạn ác liệt như vậy, ngay cả mối quan hệ thân thiết này cũng có thể lợi dụng, uy hiếp muốn lên cửa thành đánh trống chiêu cáo mọi người, nói hần cùng nàng...nói bọn họ đã...bọn họ đã... Đáng giận! Trong lòng nàng vừa giận lại hoảng, cho dù sợ hãi, ngoài miệng lại vẫn không chịu yếu thế. “Nói miệng không bằng chứng, ta liều chết cũng không nhận, làm sao có người tin người.” “Chắc, người đã quên sao? Chỉ cần là lời ta nói, tuyệt đối sẽ có người tin.” Ngón tay ngăm đen, ở trước mắt nàng lắc hai cái. Trên mặt Nghiêm Diệu Ngọc lộ vẻ đắc ý, trong lòng nàng lại dâng lên một ngọn lửa, hận không thể há mồm cắn đầu ngón tay của hần.

Đột nhiên, thù mới hận cũ của mấy năm nay, toàn bộ bộc phát nàng nắm chặt phần quyền, hảo tâm lúc trước biến mất không thấy. Ngay cả chuyện cầu thân, người này cũng còn muốn khi dễ nàng?! “Thì tính sao? Nếu người muốn ta mất mặt trước toàn thành, vậy cứ việc! Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên người phá hư thanh danh của ta.” Nàng tức giận hừ một tiếng, giương giọng ra lệnh. “Dừng xe!” Mã xa phu nghe được mệnh lệnh, vội vàng phát ra một tiếng hô, giữ chặt dây cương, đem xe dừng lại. Kim Kim nhắc màn xe lên, lại bị Nghiêm Diệu Ngọc một phen giữ chặt. “Người có khả năng đã hoài hài tử của ta.” Ý cười trên mặt hần mất hết, ánh mắt âm u. Nguyên lai, hần vội vã thú nàng, là vì hần không muốn cốt nhục lưu lạc bên ngoài?

“Nếu thực sự có đứa nhỏ, ta cũng có thể một người nuôi sống hần.” Nàng xoay tay lại xuống xe, ngạo nghễ bước đi, khắc chế không vì lời nói của hần mà khổ sở. Nghiêm Diệu Ngọc hít sâu một hơi, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu hần bị tức trước mắt đen kịt. Hần đè nén xúc động muốn rống giận, đợi cho trong lòng bình tĩnh, mới vén rèm xuống xe. “Kim nhi, đừng giận dỗi.” “Có ai rảnh giận dỗi với người?!” Nàng cũng không quay đầu lại, nhắc váy, nổi giận ùng ùng đi về phía trước. “Nếu người lo lắng cho đứa nhỏ, vậy khuyên người cứ yên tâm đi, vô luận là có đứa nhỏ hay không, ta đều có thể tự mình xử lý, sẽ không làm phiền đến người.” Nàng thẳng tắp đi vào trong thành, đem hần bỏ lại phía sau. “Đáng chết, đứng lại!” Bất chấp vệ sĩ thụ thành cùng mọi người đang nhìn, Nghiêm Diệu Ngọc nhanh chân chạy đến, ở trước cửa Huyền Vũ giữ chặt nàng. Hai người trước cửa Huyền Vũ do dự, Giáp, Ất, Bính, Đinh đi theo phía sau không hiểu ra sao, mấy cái miệng nhỏ nhả mở ra, trợn mắt há hốc mồm. Sao lại thế này, lúc vừa mới lên xe, hai người không phải còn ngọt ngào mật mật sao? Như thế nào mới sau một lát, lại âm ỹ thế này?

Hai tay Nghiêm Diệu Ngọc chế trụ bả vai của nàng, đem nàng kéo đến đối mặt với chính mình. “Kim nhi, người không lấy ta, còn có thể gả cho ai?” “Gả cho ai cũng được!” Nàng vừa tức lại khổ sở, nhất thời nói lung tung. “Người đã hai mươi lăm tuổi, trừ bỏ ta, còn có ai muốn thú người?” Oanh! Kim Kim thổ hộc vì kinh ngạc, không nghĩ tới nam nhân này lại có lá gan nói loại chuyện này. Hần cũng không ngấm lại, nàng

là vì ai mà tới tận bây giờ cũng chưa xuất giá? “Người chê ta già? Người dám chê ta già?” Nàng tức giận đến toàn thân phát run, trong tay nếu có dao, khẳng định đã chém qua. “Ta từ đầu tới đuôi chưa nói cái chữ kia a!” Nghiêm Diệu Ngọc có thể hiểu được, nữ nhân không nói lý có bao nhiêu đáng sợ. Vô luận hấn nói hết lời, nàng đều nghe không vào, hấn mới nói một câu, nàng đã nói lại mười câu. Hấn nổi giận, lòng bàn tay ngứa ngáy, không thể quyết định là nên đánh phần hông của nàng một chút, hay là hung hăng hôn trụ nàng.

“Người chưa nói, nhưng người chính là nghĩ như vậy!” Kim Kim căn bản nghe không vào, ngón trở dùng sức chọc vào hấn ngực, đem buồn bực toàn phát tiết ở trên đầu ngón tay. “Hai mươi lăm tuổi! Hai mươi lăm tuổi thì thế nào? Nếu chê ta già, vậy người đi thú cái tiểu biểu muội vừa mới mười lăm, lại trắng nõn ngọt ngào kia a!” “Mười bốn.” “Cái gì?” “Cái gì mười bốn?” “Nàng chỉ có mười bốn tuổi chín tháng, còn chưa tròn mười lăm.” Kim Kim bị chọc tức! “Ta chỉ biết, người quả nhiên là trâu già khoái gặm cỏ non!” Nàng đã sớm hoài nghi, hấn đối con gái trẻ tuổi có “ham mê” đặc thù. Đúng vậy đúng vậy, cô gái kia là so với nàng trẻ tuổi hơn, lại so với nàng đáng yêu hơn, so với nàng.... Không biết vì sao, nàng tức giận đến muốn khóc. “Ta không...”

Nghiêm Diệu Ngọc mở miệng muốn cãi lại, lại bị đánh gãy. “Những năm gần đây, người đăng môn cầu thân ta, nhiều đến cửa đều bị đập đổ đầu!” “Kim...” Hấn lại lần nữa mở miệng, lại lần nữa bị đánh gãy. “Đừng gọi ta!” Kim Kim bỏ tay hấn ra, đối với khuôn mặt tuần tú kia tức giận kêu. “Nói cho người biết, bốn cô nương cho dù đã quá hai lăm, cũng không cần ai lo, không cần Nghiêm đại công tử người hy sinh cái tôi, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nói ta giả không ra hả? Ha, bốn cô nương giả cho người xem!” Nàng khí thế cuộn cuộn rống xong, vung tay áo, xoay người liền đi hướng thành tây, khi đi qua, mọi người né tránh, chỉ sợ cản đường của nàng, sẽ bị đôi hài thêu kia đá văng. Nghiêm Diệu Ngọc đứng tại chỗ, trừng mắt kia thân ảnh kiều nhỏ càng đi càng xa, hai đấm nắm chặt, sắc mặt lại vô cùng dọa người. Hấn không hề mở miệng gọi nàng, lại càng không đuổi theo, ngược lại là lãnh nghiêm mặt, quay đầu liền hướng thành đông đi đến.

Trước cửa Huyền Vũ, chỉ thấy Tiền Kim Kim cùng Nghiêm Diệu Ngọc, đường ai nấy đi, hai hướng ngược nhau, càng đi càng xa. Át, Bính, Đinh đi theo phía sau, kinh hoảng nhìn phải nhìn trái, gấp đến độ đều nhanh khóc đi ra. Tuy rằng thân là nha hoàn Nghiêm, nhưng các nàng lại thích Húc Nhật công tử là người Tiền gia, lúc này chủ tử cùng Đại cô nương giận nhau, nhanh như vậy trở mặt, liền ngay cả củ thử, tính tình luôn luôn hảo, nhưng lại ở trước mặt công chúng làm mặt lạnh, đáng sợ tới mức thương gia hai bên không dám tiến lên vấn an. Làm sao bây giờ đây?

Thật sự phải chọn sao? Các nàng là nên chọn chủ tử, hay là Húc Nhật công tử? Bánh bao tứ tử muội hoảng loạn, trong lòng có chủ ý, đầu tiên là hướng Đông chạy vài bước, ngấm lại không đúng, lại quay đầu đi Tây chạy vài bước, ở trước cửa Huyền Vũ giống như đám ruồi bọ đi vòng vèo. Ô ô, kia hiện tại...hiện tại....

7. Chương 7

Ta muốn lập gia đình!” Mới từ phía Nam trở về Tiền gia, Kim Kim vừa mới bước vào cửa, liền phun ra câu này. Lập gia đình? Tốt lắm tốt lắm, đối với cặp oan gia tranh cãi âm ỉ suốt mười năm này, cũng nên đứng lúc rồi. Tiền thúc cung kính gập đầu, lộ ra nụ cười vui mừng, trong đầu đã muốn liệt kê những thứ cần chuẩn bị. “Vâng, ta lập tức phái người đến Tứ Xuyên, thông tri lão gia phu nhân của hai phủ. Mặt khác, xin hỏi Đại cô nương đã cùng Nghiêm công tử định ngày chưa? Hay là vẫn còn đang chọn một cái ngày hoàng đạo.”

Còn chưa nói xong, Kim Kim liền đánh gãy. “Nghiêm? Nghiêm cái gì Nghiêm!?” Nàng giống bị chọc đau, hấn hấn giận dữ kêu lên. “Ta muốn lập gia đình, có liên quan gì đến cái tên họ Nghiêm chứ? Ngoại trừ Nghiêm Diệu Ngọc, chẳng lẽ ta không thể gả người khác à?” Ách, không phải là gả Nghiêm thiếu chủ sao? “Này...” Tiền thúc ngậm ngẫn cả người, vội vàng xác nhận lần nữa. “Như vậy, Đại cô nương là chuẩn bị gả cho ai?” “Ai cũng được!” Tiền thúc trên trán hiện lên mồ hôi lạnh. “Thỉnh Đại cô nương nói rõ.” “Ta muốn ném tú cầu chọn rể, chứng minh ta là ai cũng có thể gả, không nhất thiết phải là hấn.” Nàng đứng trên thềm đá ngoài phòng, liền tiếp hít vào, tay nắm chặt. “Địa điểm là ở Thiên Hương Lâu, người đi an bài,

trong vòng ba ngày phải thỏa đáng hết thủy, phải làm cho náo nhiệt long trọng, khiến toàn thành đều phải biết chuyện này.”

Chẳng những không lấy Nghiêm Diệu Ngọc, còn muốn ném tú cầu chọn rể? Tiền thúc suýt té xỉu. “Này...này này...ba ngày..” Hần tung hoành thương trường đã lâu, nhưng gặp phải chuyện tình này lại lố bịch không thôi. “Như thế nào? Có vấn đề gì sao?” Đôi mắt do càng mắng càng phát hoả, thẳng tắp nhìn hần. Mắt thấy Kim Kim nổi nóng, không nghe khuyên bảo, Tiền thúc cực lực trấn định, tâm niệm biến đổi, quyết định tạm thời tìm cơ kéo dài, trước ổn định tính tình của nàng rồi nói sau. “Đại cô nương muốn ném tú cầu chọn rể, nhất định sẽ hấp dẫn thiên hạ hào kiệt tề tụ kinh thành, chỉ có ngần ngừ ba ngày, chỉ sợ nhiều người không thể tới kịp.”

Hần càng nói càng lưu loát, liệt kê đủ loại nguyên nhân, muốn Kim Kim trì hoãn thời gian chọn rể. “Mặt khác, lần chọn rể này, đương nhiên phải thật long trọng, mới phù hợp với thân phận của Đại cô nương thân, nếu thêm thời gian thì có thể đem việc này chiêu cáo khắp thiên hạ, mọi việc càng có thể chuẩn bị thỏa đáng, đến lúc đó tuyệt đối có thể làm cho hôn lễ của Đại cô nương thêm huy hoàng.” Chiêu cáo thiên hạ? Những lời này rất hợp với tâm ý của hần. Kim Kim nhướn đôi mi thanh tú, vung tay áo, quay đầu bước đi. “Hảo, một tháng liền một tháng, người đi chuẩn bị đi!” “Vâng.” Tiền thúc nhẹ nhàng thở ra, khom người nhìn theo nàng rời đi.

Thăng đến khi thân mình xinh đẹp biến mất ở cuối hành lang dài, hần lập tức đứng thẳng người, quay đầu triệu gia đình đến. “Mau, lập tức đến Nghiêm phủ, báo cho biết Nghiêm công tử, Đại cô nương chuẩn bị ném tú cầu chọn rể, hỏi xem rốt cuộc nên làm cái gì?” Hần thấp giọng công đạo. “Nhưng Đại cô nương không phải nói là mặc kệ Nghiêm...” “Gọi người đi thì đi đi, đừng dài dòng.” Tiền thúc sắc mặt trầm xuống, đem gia đình về mặt hoang mang đá ra đại môn. “Hỏi xong ý kiến của Nghiêm công tử, mau chóng trở về, đừng để Đại cô nương biết được.” “Đã biết.” Gia đình gật đầu, vội vàng xuất phát. Tiền thúc đứng ở trước cửa, âm thầm thở dài, xoa huyết thái dương, xong mới đi vào trong phủ, bắt đầu phác thảo kế hoạch ném tú cầu chuyện kén chồng.

Trong thư phòng của Nghiêm phủ, phát ra một tiếng bình vỡ thật lớn. “Người nói cái gì?!” Nghiêm Diệu Ngọc đang ngồi trên ghế, đột nhiên đứng dậy, thần sắc âm u nhìn gia đình tiền Tiền phủ báo cáo, tuần dung vốn ôn hòa, lại đột nhiên biến đổi giống ác quỷ. “Ách...” Tiểu gia đình toàn thân phát run, cúi đầu lặp lại lời nói vừa rồi. “Bẩm..Nghiêm công tử, Đại cô nương nói...nàng phải lập gia đình, muốn...muốn ném tú cầu chọn rể...” Lập gia đình? Ném tú cầu! Nghiêm Diệu Ngọc trên trán nổi gân xanh, thân thủ gồng lên, đem tiểu gia đình kéo qua bàn. “Ta nói muốn lấy nàng, nàng không chịu! Nàng muốn ném tú cầu chọn rể?” Hần giận không thể át, cắn răng thấp hỏi. “Nghiêm công...công tử...” Tiểu gia đình vô tội sợ tới mức mặt trắng bệch, hai chân run lên, ngay cả nói cũng không nói được. Ô ô ô, muốn ném tú cầu là Đại cô nương, đâu phải chuyện của hần a! “Nàng tình nguyện ném tú cầu, tùy tiện gả cho cái Trương Tam Lý Tứ, cũng không muốn gả cho ta? Nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Hai mắt Nghiêm Diệu Ngọc, như sắp phun ra lửa, thanh âm càng lúc càng lớn, như sấm giáng xuống, chấn động lỗ tai mọi người đến phát đau. “Ta...ta ta...” Ô ô, hần làm sao mà biết được a, tha mạng a! “Thiếu chủ, Thiếu chủ, xin dừng tay, hần sắp ngất rồi kìa.” Mắt thấy cái tiểu gia đình bị trút giận, sắp bị dọa chết, Lưu Quảng vội vàng cố lấy dũng khí, tiến lên xin tha cho hần, nếu không chỉ sợ lại có tai nạn chết người. Đại chương như thép, lúc này mới buông ra. Tiểu gia đình phịch một tiếng té trên bàn, cuống quýt lùi bước, lập tức té trên mặt đất, lại tiếp tục không ngừng lùi lại, tuy rằng sắp ra tới cửa, hai chân lại sớm bị dọa đến nhuyển. “Khi nào?” Nghiêm Diệu Ngọc hai tay đặt ở trên bàn, khuynh thân lên trước, cắn răng chất vấn, con người đen hừng hực lửa giận.

“Gi...gì?” Tiểu gia đình lùi lại không ngừng, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, nhìn khuôn mặt khủng khiếp trước mắt kia, căn bản là không biết là hỏi cái gì. “Thiếu chủ là hỏi, Đại cô nương nhà người khi nào muốn ném tú cầu a?” Lưu Quảng về mặt đồng tình, ngồi xổm bên người tiểu gia đình, khuôn mặt béo nộn che khuất sau lưng khuôn mặt tuần tú như muốn thịt người kia. “Đại cô nương nguyên bản là nói...hai ngày sau sẽ chọn rể, là Đại...tổng quản...thuyết phục nàng lùi lại đến một tháng sau...” Ba ngày? Hảo, nữ nhân này giỏi lắm! Nghiêm Diệu Ngọc hí mắt, trán nổi gân xanh, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Hần tức giận công tâm, vết đao trên lưng nứt ra, chảy rất nhiều máu tươi, trên y bào nở rộ nhiều đóa huyết hoa, song chưởng ngấm đen dùng sức một đập.

Chợt nghe “sát” một tiếng, bàn gỗ cứng cáp vỡ vụn, bị hấn bở làm hai khối. Tình huống trước mắt thật sự quá mức đáng sợ, ngay cả Lưu Quảng cũng hết hồn, nhin không được lui từng bước. Theo Nghiêm Diệu Ngọc lâu như vậy, còn chưa từng thấy hấn phát ra lửa giận điên cuồng lớn như vậy, khiến mọi người sứt đầu mẻ trán. Ngay cả lúc trước đi tiêu diệt hắc hổ trại, hấn tấn mạt ra tức giận cùng khủng bố, cũng không bằng một phần mười này. Không xong, sẽ không phải là bị Tiền Kim Kim làm cho tức quá, nên tẩu hỏa nhập ma đi? Vừa nghĩ đến, Lưu Quảng vội vàng mở miệng kêu to. “Thiếu chủ...” Nghiêm Diệu Ngọc nâng tay ngăn thuộc hạ. Hấn hít sâu mấy hơi, nhắm lại hai tròng mắt, ngưng thần liễm mi, ổn định tâm thần. Cứ tưởng rằng, hai người từng có da thịt chi thân, kể tiếp liền có thể an bài việc đón dâu, làm sao biết được, tiểu nữ nhân này lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời, lại dám bỏ lơ hấn. Lại còn ở trước cửa Huyền Vũ, giáp mặt cự tuyệt lời cầu hôn của hấn, bây giờ lại muốn ném tú cầu chọn rể. Nghĩ đến trong bụng Kim Kim có khả năng đã hoài cốt nhục của hấn, mà nàng lại còn muốn đi gả cho nam nhân khác, bình tĩnh của hấn liền hoàn toàn hỏng mất. Trừ phi hấn chết, cũng không thể để việc này phát sinh! “Thiếu chủ?”

Lưu Quảng đợi một lúc lâu, chỉnh lại sắc mặt của mình, bàn tay nắm chặt, lo lắng hỏi: “Người có khỏe không? Ta có nên đi gọi đại phu đến.” Lưng Thiếu chủ đã đầm máu rồi còn đâu a! “Không cần.” Nghiêm Diệu Ngọc ngẩng đầu trợn mắt, thu tay lại, tuy rằng sắc mặt hòa hoãn hơn chút, nhưng tay lại nắm chặt. Con người đen lợi hại đảo qua, nhìn về phía gia đình run run vẫn còn đang quỳ trên mặt đất: “Nói lại lần nữa xem, Tiền thúc nói như thế nào?” “Tiền thúc.... muốn tiểu nhân đến thông báo...xem...xem hiện tại là tình huống gì, sau đó mau chóng hồi báo.” Tiểu gia đình vẫn còn sợ hãi, nhưng sau khi hít vào, không hề lấp bắp nữa. Nghiêm Diệu Ngọc trầm mặc một hồi lâu, chậm rãi ngồi trở lại ghế trên, nhìn lại cái bàn đã bị đổ đôi, ngón trở chậm rãi niết mặt bàn. Sau đó, hấn nở nụ cười. Nụ cười kia, thực đậm, thực ôn, vẫn bình thường tao nhã như trước, lại không biết vì sao, tiểu gia đình lại cảm thấy trong lòng sợ hãi, lạnh cả sống lưng, không tự giác lùi về sau co rúm lại mấy tấc. “Nàng muốn ném tú cầu chọn rể, phải không?”

Nghiêm Diệu Ngọc tươi cười khả ái hỏi. “Ách, vâng...” Tiểu gia đình gật đầu. “Kỳ hạn là một tháng sau, đúng không?” Hấn mở miệng lại xác nhận. “Ách...đúng...” Tiểu gia đình lại gật đầu, trong lòng lại càng ngày càng sợ hãi. “Địa điểm ở đâu?” “Cái kia...” Tiểu gia đình lùi lại một chút, cố lấy chút dũng khí còn sót lại, cắn răng mở miệng: “Đại cô nương nói, liền tổ chức ở Thiên Hương Lâu.” Nữ nhân này ý muốn làm khó hấn, đặc biệt chọn ở Thiên Hương Lâu mà chọn rể, đúng là địa điểm tuyệt hảo, chẳng những ở trên đường Huyền Vũ vốn rộn ràng, lại còn đối diện với Nguyệt Hoa Lâu của hấn, nàng xác thực nói được thì làm được, chuẩn bị gả cho hấn “Xem”. Khóe mắt hấn giật một chút, độ cong trên môi vẫn không đổi: “Hảo, tốt lắm!” Hảo? Thật đáng sợ a! Hấn tươi cười thoát nhìn càng ôn hòa, lại càng thêm làm cho người ta rét lạnh run rẩy: “

Người trở về nói cho Tiền thúc, hết thảy cứ chiếu theo chỉ thị của nàng mà làm.” “A?” Tiểu gia đình trờn lớn mắt. Nghiêm Diệu Ngọc cười cười, bưng lên chén trà còn phân nửa: “Nàng muốn ném tú cầu, cứ để cho nàng ném; Nàng muốn kén rể, cứ để cho nàng kén.” “Gì?” Tiểu gia đình há to miệng, ngây dại. “Chuyển cáo đến Tiền thúc, cần phải theo ý của nàng, cứ tận lực đem lần chọn rể làm được thật long trọng náo nhiệt đi.” Hấn chậm rãi nhấp một ngụm trà, lại bổ sung vài câu: “Nếu làm không kịp, hoặc là cần Nghiêm phủ hỗ trợ cái gì, cứ việc mở miệng, ta sẽ hạ lệnh, để các cửa hàng Nghiêm gia đem hết toàn lực phối hợp.” “A?” Tiểu gia đình càng ngây người. Ách, không thể nào? Nghiêm công tử chẳng lẽ không ngăn cản sao? Hay là, hấn muốn chọc giận Đại cô nương? Tiểu gia đình vẻ mặt mờ mịt, sợ hãi đứng lên, trước nhìn Nghiêm Diệu Ngọc, sau lại quay đầu nhìn Lưu Quảng, không biết nên làm cái gì bây giờ. Lưu Quảng nhưng lại cười mở mắt, giúp tiểu gia đình đi ra ngoài: “Đi a, Thiếu chủ nhà ta muốn người nói sao, thì cứ nói vậy.”

“Vâng.” Tiểu gia đình vừa bước ra khỏi thư phòng, Lưu Quảng đã mừng rỡ cười toe tóe, thân mình béo tròn, bởi vì vui sướng mà run rẩy không ngừng, thiếu chút nữa muốn quỳ gối trên mặt đất, dập đầu bái tạ Nghiêm Diệu Ngọc đã lựa chọn sáng suốt. “Thiếu chủ làm đúng rồi, thiên hạ thiếu gì kỳ hoa dị thảo, cần gì phải đơn phương đi yêu cái ác nữ của Tiền gia kia.” Lưu Quảng vui, hưng phấn cực kỳ. Từ mười năm nay, chỉ cần nghĩ đến Kim Kim tùy thời có khả năng trở thành Nghiêm phủ thiếu phu nhân, bụng hấn lại co rút đau đớn, thường xuyên gặp ác mộng mà bình tĩnh. Nay tốt quá, thiếu chủ cuối cùng cũng buông tha cho nữ nhân kia, để nàng lập gia đình đi, ưu ẩn của Lưu Quảng rốt cục cũng có thể yên lặng tan biến!

Nghiêm Diệu Ngọc khẽ vuốt miệng chén, không có trả lời, khóe miệng cười càng thêm âm lãnh. Một bên Lưu Quảng, vì mục đích của bản thân mà tiếp tục nói: “Thiếu chủ nếu muốn ăn miếng trả miếng, có thể trong một tháng này ngài thành thân luôn đi. Các cô nương muốn gả cho Thiếu chủ, có thể nói là người

người sắp hàng từ đầu đường đến cuối đường Huyền Vũ, ngài là muốn thú một tiểu cô nương, hay là tiểu thư khuê các, ta lập tức phải đi...” Đơn giản hai chữ, đánh gãy Lưu Quảng đang lải nhải. “Không cần.” “A?” “Ta có việc muốn người đi làm.” “Thiếu chủ phân phó, Lưu Quảng nhất định tận tâm hết sức.” Hắn tâm tình rất tốt, cảm ba tăng thật liên tiếp run run. “Không biết thiếu chủ muốn ta làm chuyện gì?” Nghiêm Diệu Ngọc nhìn hắn, cười mà không nói.

Tư cười kia có chút quen thuộc, làm cho hắn tâm sinh dự cảm xấu, không khỏi lui về phía sau vài bước. “Ách, cái kia...Thiếu chủ, ngài sẽ không phải là muốn ta bồi tiền đi?” Hắn có điểm sợ hãi, dờ khóc dờ cười hỏi. “Không phải.” Không phải bồi tiền? Thật tốt quá! Lưu Quảng thoáng nhẹ nhàng thở ra. Hắn là biết, Thiếu chủ tâm cơ biến hoá kỳ lạ, tính toán sâu xa hơn với bất kỳ kẻ nào, nhưng không nên lúc nào cũng xuất ra hiểm chiêu, trái tim của hắn chống đỡ không được a! “Như vậy, Thiếu chủ muốn phân phó ta đi làm cái gì?” Hắn thận trọng hỏi, khẩn cấp muốn bỏ chạy. Bồi tiền lâu rồi, riết hắn cũng sắp quên nên kiếm tiền như thế nào. Nghiêm Diệu Ngọc không có trả lời, ngược lại ngoắc ngoắc ngón trỏ, muốn hắn lại gần. Lưu Quảng di chuyển thân hình mập mạp, chờ đợi tổn thương ập tới, kéo dài lỗ tai, nghe chủ tử phân phó. Chỉ nghe vài câu, ý cười trên mặt mất hết, hồi lâu sau, sắc mặt hắn càng lúc càng trắng, thân mình run rẩy, thật vất vả đợi Nghiêm Diệu Ngọc nói xong, hắn gần như phát khóc. “Thiếu chủ, người...người thật sự muốn làm như vậy?” Lưu Quảng vẻ mặt cầu xin, khoe mắt ngấn hai hàng lệ. “Đúng.” Nghiêm Diệu Ngọc gật đầu. “Không hề...không hề lo lắng chút này?” mặt hắn ngập nước. “Đúng.” “Người thật sự thật xác định?” Hắn thử giãi dụa lần cuối. Nghiêm Diệu Ngọc không hề trả lời, dùng nụ cười thật ôn hòa, lẳng lặng nhìn hắn. Ô ô, xong rồi, nhìn nụ cười kia nghĩ là, không thương lượng! Vẻ mặt suy sụp, ai oán gật đầu. “Đã biết, thuộc hạ sẽ làm thỏa đáng.” Nói xong, hắn nản lòng xoay người đi ra ngoài, bộ dáng oán đời.

“Quay lại.” Phía sau lại truyền đến tiếng kêu to. Thân mình phì nộn trở về. “Thiếu chủ còn có cái gì phân phó?” “Báo cho Cảnh Vô.” Hắn tạm dừng một lát, mới mở miệng. “Nói hắn, tạm thời không cần trở về.” “Vâng.” Lưu Quảng sau khi rời đi, Nghiêm Diệu Ngọc không nói gì dương mày, nhìn ra ngoài cửa sổ, thưởng thức cảnh sắc tuyết bay đầy trời, sau đó thông dong bưng trà nóng lên nhấp một ngụm. Trên bạc môi mang theo tươi cười, trong mắt lại lóe ra hàn quang lạnh như băng. Nàng muốn lập gia đình? Hảo, tốt lắm, phi thường tốt. Tay cầm chén trà, chậm rãi, chậm rãi nắm chặt. Nàng muốn lập gia đình, hắn để cho nàng gả!

Tiền Kim Kim muốn ném tú cầu chọn rể a! Mới ba ngày, tin tức liên oanh động cả kinh thành. Hồi tưởng năm đó, một tràng long phượng đấu giữa nàng và Nghiêm Diệu Ngọc có thể nói là vô cùng phấn khích, làm cho những người đứng xem vỗ tay tán dương. Mà những năm gần đây, hai người tranh đấu gay gắt, lại làm ọi người cùng xem kịch, tạo thêm nhiều đề tài giải trí chón tửu lâu. Người ở kinh thành đã sớm nhận định nàng là người của Nghiêm Diệu Ngọc, lại không biết vì sao việc hôn sự của hai nhà Nghiêm Tiền lại kéo dài những mười năm, nghĩ rằng tại nàng chậm chạp không chịu gả, vậy mà lúc này lại muốn ném tú cầu chọn rể?

Oa, đây chính là cái tin tức kinh thiên động địa nha! Phải biết rằng, Tiền gia tài thế khuynh thiên, vượt qua tất cả các cửa hàng tư nhân trong cả nước. Gần như nắm trong tay hết thảy các ngành nghề là Tiền Kim Kim. Nàng, Đại cô nương, chỉ cần tùy tiện dậm chân một cái, cả kinh thành đều lâm vào chấn động, nếu thật có thể thú nàng làm vợ, không tính đến đồ cưới kinh người, thì sau này cũng hưởng vinh hoa phú quý cả đời. Tuy rằng, nàng năm nay đã hai mươi lăm tuổi, tuổi có già chút. Tuy rằng, nàng kiêu căng ương ngạnh, tính tình hơi dữ chút, nhưng là, chỉ cần có gia tài bạc triệu gia kia làm của hồi môn, thì mấy khuyết điểm kia đều là có thể chịu được! Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả quan đạo, hà đạo nhất thời náo nhiệt lên, vô luận là lục lâm đại hiệp, giang hồ hào kiệt, đông bắc mã đội, Giang Nam thương xã, hoặc là võ lâm cao thủ các nơi, phú hào hay là nông dân, thương nhân, danh nhân, tất cả đều từ bốn phương tám hướng hội tụ đến dưới chân thiên tử.

Kinh thành nguy nga, càng thêm náo nhiệt. Mấy ngày cuối cùng, mỗi gian tửu lâu khách sạn trong thành, tất cả đều chật cứng người, thậm chí ngay cả chuồng ngựa cũng có tiếng người nháy ngủ. Bảng tuyên báo của Tiền gia hoa lệ được đặt ở trên ban công ném tú cầu kén rể. Ban công giăng đèn kết hoa, mái ngói cong cong treo lên đèn lồng đỏ thắm, dán lên hai chữ “Hỉ” hồng. Từ ban công lầu hai cúi xuống nhìn là một màu đỏ. Phía sau sa trường, bày ra một loạt ghế dựa, đặt trên bạc cao phủ thảm đỏ là để cho các vị tỷ muội Tiền gia sớm về nhà mẹ đẻ. Sau khi xây dựng xong ban công, mỗi ngày rất nhiều dân chúng kéo tới, tụ ở trước cửa, mộ mặt giữa đầu thường thức ban công ném tú cầu hoa lệ, mặt khác còn không quên nói chuyện phiếm.

Trước khi chọn rẽ tiền một ngày, đường lớn Huyền Vũ chật như nêm cối. Mới sáng sớm trước cửa Thiên Hương Lâu đã tiếng người ồn ào, người người hưng phấn, không khí náo nhiệt, mãi cho đến tận đêm khuya, mới bằng lòng dần dần tản đi. Ban đêm, cả tòa kinh thành chìm vào yên lặng, nhưng vẫn tràn ngập không khí khẩn trương. Rồi sau đó, qua vài canh giờ, trời đã sáng. Phía chân trời nổi lên một tia sáng nhạt, ngả tư đường có đám sương nhè nhẹ tản ra, mấy gian lầu hai bên đường Huyền Vũ theo thường lệ mở cửa buôn bán, mấy nhóm tiểu nhị ngấp dãi, đem cửa mở ra, sau đó.... Bọn họ hoàn toàn sững sờ.

Trên đường lớn Huyền Vũ dài mấy trăm thước, không một bóng người hay một con ngựa, thậm chí ngay cả một con chó nhỏ, con mèo nhỏ cũng không có. Mà tại hai bên bị cấm vô số lá cờ màu xanh đen, cảnh tượng thập phần quỷ dị. “Ta từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thấy con phố này vắng lặng như thế.” Một tên tiểu nhị thì thảo, dụi dụi mắt, hoài nghi chính mình còn đang nằm mơ. “Đúng vậy, thật sự trống trơn nha!” Đồng bạn của hắn cũng giống nhau mờ mịt. Đúng lúc này, mặt trời mới lên, chiếu vào kinh thành. Gió chợt nổi, thổi một đường từ cửa thành đến, vô số lá cờ xanh đen tung bay. Cờ bay phất phới, Trên mỗi mặt cờ đều có ba chữ thật to theo bằng chỉ kim tuyết bạc. Nghiêm, Diệu, Ngọc! Ba chữ này, khí thế ngất trời, kiểu ngạo cực điểm bay trên đường Huyền Vũ, trong khoảnh khắc, mọi người không tự chủ được ngừng thở.

Người đến ngày càng đông, dần dần quần tụ ở hai bên đường Huyền Vũ, chật đến cả ngã tư cũng không đủ chỗ, liền treo lên nóc nhà hoặc đầu tường, hoặc ngồi hoặc đứng thành một đống, mà trên đường lớn vẫn là không có một bóng người, vì không ai dám cả gan bước lên “Đoạn đầu đài”, càng không ai dám động đến đám cờ màu xanh đen kia. Đến buổi trưa, một gã hoa phục nam tử thông dong sải bước trên đường Huyền Vũ, đi đến ban công ném tú cầu ở Thiên Hương Lâu, mọi người liền ồ lên., “Ai a? Ai a?” “Người nào lá gan lớn như vậy?” “Rốt cuộc là ai, lại vọng tưởng cùng Nghiêm Diệu Ngọc cướp người?” Có người tinh mắt nhận ra: “Ai nha, là Bát Vương Gia, Bát Vương Gia!” “Xem, xem kìa, lại có một người nữa đi ra.” “Chỗ nào?”

Chỗ nào? Lúc này lại là người nào?” “Này ta biết, vị này là Ngọc Diện Tu La, là hiệp khách tiếng tăm lừng lẫy ở Giang Nam.” Sau đó, lại có thêm mấy nam nhân cũng bước trên đường Huyền Vũ, mọi người rướn cổ, tùy thời chú ý mọi động tĩnh, bàn luận với nhau. Thẳng đến giờ Mùi, trước ban công đã có hết thảy bảy nam nhân. Giờ Mùi vừa đến, cường quỳ Thiên Hương Lâu dương tay, Một tên tráng hãn xốc lên màn đỏ, tay cầm mộc côn bọc vải đỏ, ra sức nhất đánh. Làm! Tiếng chiêng đồng vang lên, truyền khắp kinh thành. Ban công lầu hai, hai nha hoàn diện mạo ngọt ngào xinh đẹp đi ra, vươn tay mềm mại, đem sa trường hồng vén sang hai bên, rồi lấy dây lục đỏ cột chắc lại. Hồng sa trường vừa mở, bốn vị tiểu thư Tiên gia đã thành gia lập thất bước ra, mỗi người một vẻ, xinh đẹp như hoa, ngồi ở trên ban công, thưởng hương trà, ăn điểm tâm, xem trò hay bắt đầu.

Đùa giỡn cái gì, Đại tỉ phải gả đi, lại còn không phải là Nghiêm Diệu Ngọc, loại này trò hay há có thể nào bỏ qua? Vừa nghe tin, Tiên Châu Châu vốn ở xa tận biên cương, lập tức đoạt tuấn mã của trưởng phu, ra roi thúc ngựa gấp gáp trở về. Tiếp theo Tiên Ngân Ngân đang cùng trưởng phu đi xem xét đất đai ở vùng lân cận. Còn có Tiên Bảo Bảo và Tiên Bối Bối cũng chuẩn bị thỏa đáng, hoả tốc chạy về nhà mẹ đẻ. Sa trường vừa vén lên, Châu Châu tò mò đứng dậy, từ ban công nhìn xuống. “Di? Rõ ràng có nhiều người như vậy, như thế nào cũng chỉ có hai ba người đứng trước cửa?” Nàng vốn còn lo lắng ban công này có lẽ sẽ bị sụp đổ! “Đúng vậy, vì sao toàn bộ đều đứng sát vào ven đường thế nhỉ?” Bảo Bảo đang cầm chén trà, mắt đen to tròn đảo qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc. Ở góc ghế quý phi, truyền đến một tiếng ngáp lười biếng.

“Chắc là đến xem diễn đi!” Ngân Ngân dong lười nói, mắt mở một nửa cũng chẳng thèm liếc hàng cờ xanh đen kia. Miệng nàng cong lên, lộ ra nụ cười thần bí, lại nằm úp sấp, vùi mình vào đệm gấm thượng hạng. Đã sớm biết, đại tỉ nói muốn ném tú cầu chọn rể, Nghiêm Diệu Ngọc tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Hắn thật quá kiêu ngạo, đem mọi thứ làm cho long trọng như vậy, khẳng định là ngay cả Hoàng Thượng biết. Bối Bối cau mày, quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây: “Quái, không phải nghe nói, trong thành đều có rất nhiều nam nhân muốn tới tiếp tú cầu sao? Ta còn nghĩ, nam nhân chen chúc dưới lầu nam nhân, cho dù không có một ngàn, ít nhất cũng sẽ có tám trăm chứ.” Húc Nhật huy cây quạt trong tay, lắc đầu thở dài, nhỏ giọng nói: “Ai, hai mươi lăm tuổi dù sao cũng có hơi già đi.....nha, đau!”

Một khối bánh bay tới, trúng ngay chính giữa cái ót hắn. Bị huấn luyện thành quen, Húc Nhật không cần quay đầu cũng biết được là Đại tỉ giá lâm. Khóe mắt hắn rưng rưng, nhin đầu cười trừ, vội vàng bưng trà dâng lên. “Đại tỉ, uống trà nha?” “Trà người cái đầu! Người vừa nói cái gì?” Kim Kim từ phía sau đi ra,

đầu nàng đội mũ phượng, thân mặc giá y (áo cưới) đỏ thẫm, trong tay đang cầm tú cầu hồng, trên mặt cười che kín hàn sương, mũ phượng, hồng khăn trùm đầu đã sớm bị nàng tự mình xốc lên. Húc Nhật liên tục lắc đầu.

“Không, không, ta gì cũng chưa nói.” Hắc vì tánh mạng, liều chết phủ nhận. Kim Kim hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn xuống ban công, nên mới nhìn thấy muôn người đổ xô ra đường lớn Huyền Vũ, tất cả đều đứng ở phía xa, không dám đến gần cảnh tượng kì dị. Nàng hơi hơi sững sốt, bước từng bước về phía trước, chỉ thấy cờ xanh đen tung bay đầy đường, đến khi nàng nhìn thấy chữ thêu trên cờ, khuôn mặt liền trắng bệch, tay nhỏ bé phần nộ nắm lại, thiếu chút nữa bóp nát tú cầu vô tội. Chuyện này là sao?!

Từ lúc chuyện phát sinh đến đây, thấy Nghiêm phủ không có động tĩnh gì, cứ tưởng rằng tên kia đã biết khó mà lui. Nào biết đâu, nàng vẫn là xem nhẹ độ dày của da mặt hắc. Nghiêm Diệu Ngọc mặt ngoài bất động thanh sắc, lại lén bày mưu nghĩ kế, phái người trong một đêm đem lá cờ cắm đầy đường cái, đoạt lấy quyền sở hữu của nàng, khiến những người khác sợ tới mức căn bản không ai dám tới tiếp tú cầu. “Đại tỉ, đừng tức giận, dù sao phía dưới vẫn là còn có người đẩy thôi.” Bối Bối vội vàng khuyên nhủ. Châu Châu hai tay chắp sau lưng, mị nhãn liếc về quần chúng phía xa. “Đúng vậy, người không dám cãi lời Nghiêm đại ca, cũng không đáng để người gả.” “Nghiêm đại ca?” Kim Kim quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc một cái. Châu Châu cả kinh, hoả tốc sửa miệng. “Ách, a, ta là nói, cái tên họ Nghiêm kia.” “Ai a, là Nghiêm...”

Bảo Bảo mắt hạnh trợn lên, hô một chữ, lại không dám gọi sai, chỉ có thể giơ tay chỉ hướng đối diện. “Đại tỉ, người mau nhìn, cái kia....” Nói còn chưa xong, cửa lớn của Nguyệt Hoa Lâu đối diện chậm rãi mở ra. Sau đó, một nam tử một thân bạch y, tuấn lãng phi phàm vượt qua cửa, thông dong đi ra. “Là công tử Nghiêm gia, Nghiêm Diệu Ngọc a!” “Đi ra, đi ra!” “Thật là phần khích a!” Nghiêm Diệu Ngọc ở trong ánh mắt của mọi người, từ tốn bước ra Nguyệt Hoa Lâu, thần sắc tự nhiên tiêu sái trên đường Huyền Vũ, đến trước ban công. Từ đầu tới cuối, miệng hắc vẫn giữ một nụ cười thần nhiên. Các nam nhân ở trước ban công nghe thể trận xôn xao, cũng đều quay đầu.

Hôm nay bọn họ dám can đảm bước trên đường Huyền Vũ, đứng trước ở ban công, tự nhiên cũng đều có dụng tâm kín đáo. Nhưng mà vừa thấy Nghiêm Diệu Ngọc, nhìn đến nụ cười nhìn như vô hại kia, trong lòng liền lạnh xuống một nửa. Còn tưởng rằng, sinh ý (việc làm ăn) của Nghiêm gia gần đây tuy rằng có chút vấn đề dẫn tới lời đồn đãi nổi lên bốn phía. Không ít thương gia đều lén bàn tán, thậm chí có người nói Nghiêm gia giờ đây đã sau sút. Nhưng tất cả vẫn chỉ là lời đồn, mọi thứ còn chưa rõ ràng, vẫn là không nên chọc tới. Vốn có tổng cộng bảy người, giờ hết ba tên đối ý, chủ động nhường chỗ mà thối lui. “Ai a, có ba người đi rồi, chỉ còn bốn nha!”

Bối Bối trừng lớn mắt, ghé vào trên lan can kinh ngạc hô. Húc Nhật vội vàng an ủi. “Không sao, không sao, ba tên kia xấu như vậy, đi rồi cũng tốt!” Phía dưới ban công, Nghiêm Diệu Ngọc đi đến trước mặt một tên nam nhân, dừng lại cước bộ, mỉm cười, mở miệng nói gì đó. Cách quá xa, không có người nghe thấy hẳn rốt cuộc nói cái gì, đã thấy sắc mặt đối phương trắng nhợt, còn chưa nghe xong đã xoay người bỏ chạy. “A!” Bảo Bảo phát ra một tiếng thở nhẹ, nhanh chóng trộm ngắm Đại tỉ liếc mắt một cái. Tú cầu trong tay Kim Kim, đã nhanh chóng bị nàng vo thành một nắm.

Nghiêm Diệu Ngọc xoay người, hướng tên còn lại đi đến, thần thái nhàn nhã như là nói chuyện phiếm, cũng chưa nói được hai ba câu, người nọ cũng xoay người rời đi. “Không thể nào, chị còn lại một tên?” Châu Châu kinh ngạc la lên. “Ách, đừng lo lắng, vẫn còn có Bát Vương Gia và Ngọc Diện Tu La nha, bọn họ đều là nhân trung hào kiệt, sẽ không đơn giản như vậy liền....” Bối Bối còn chưa nói xong, lại thấy bát Vương gia nhẹ lay động chiết phiến (quạt), bước chậm nghênh đón. “Nghiêm lão đệ, người yên tâm, ta không tính cướp người, chỉ là đến xem diễn, người đến đây, vị trí có vẻ hảo.” Hắc cao giọng nói. “Có lắm hay không a?”

Trên ban công, Húc Nhật nhin không được thốt ra. “Hắc là không.” Ngần Ngần tinh mâu nửa mở, ôm góí gằm, trên môi đỏ mọng chứa ý cười nồng đậm. “Bát Vương Gia có tiếng là yêu lão bà, mới không muốn thú đại tỉ về mà ức hiếp Vương Phi yêu dấu của hắc.” Như vậy, lúc này không phải chỉ còn có Ngọc Diện Tu La? Tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người hai nam nhân dưới ban công. Nhưng mà chuyện kể tiếp, lại làm cho trông mắt mọi người thiếu chút nữa muốn rút ra ngoài. “Bạch huynh, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng đi?”

Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười ôm quyền. Ngọc Diện Tu La vừa thấy hắc, hơi sững sốt một chút, lập tức

bình tĩnh lại, cũng ôm quyền đáp lễ. “Nguyên lai người chính là Nghiêm gia công tử nổi tiếng thiên hạ, tại hạ không biết, nhiều điểm đắc tội.” “Xin đừng nói như vậy, Kim Nhi ném tú cầu chọn rể, sớm đã nói rõ, bất luận kẻ nào đều có thể tham gia, Bạch huynh tại sao lại đắc tội?” Cho dù là trong lòng không thích, hấn vẫn là hào phóng nói. Chính là, Ngọc Diện Tu La cũng không có gốc, nhìn đến cả một con đường cấm đầy cờ, cũng biết Nghiêm Diệu Ngọc là có ý với nữ nhân này. Còn nữa, câu “Kim Nhi” kia, gọi có vẻ vô cùng thân thiết, dù là ai nghe cũng biết, quan hệ giữa đôi nam nữ này không phải tầm thường. Ngọc Diện Tu La trong thời gian ngắn liền quyết định. “Không, năm đó nếu không phải Nghiêm huynh ra tay tương trợ, tại hạ nhất định đã không còn tánh mạng.

Hôm nay thấy Nghiêm huynh đối Tiền cô nương có ý, ta có thể nào đoạt người thương của ân nhân?” Nói xong, hấn có chút tiếc nuối nhìn lên ban công, liếc nhìn Kim Kim xinh đẹp như hoa một cái, lại ôm quyền, liền rút kiếm thối lui. Ngọc Diện Tu La ra đi như vậy, đám người hai bên đường Huyền Vũ xem mà muốn ngất. Như thế rất tốt, trước ban công cũng chỉ còn một người là Nghiêm Diệu Ngọc, tú cầu trong tay Tiền Kim Kim, bất luận là ném hước nào, khẳng định đều rơi vào tay hấn. Chỉ thấy hấn bước đến trước ban công, trong nháy mắt, nỏ bọc một bên chờ đợi lập tức khiêng đến một cái bàn, cẩn thận hầu hạ hấn ngồi xuống, còn không quên bưng tới trà nóng ngon miệng. Nghiêm Diệu Ngọc nhắc cái chén, chậm rãi nhấp một ngụm, tựa phi tựa tiểu nhìn nàng.

“Được rồi, Kim nhi, đem tú cầu ném xuống đây đi!” Trên ban công, Kim Kim tức giận đến cả người run run, đem tú cầu trong tay trở thành cái đầu của Nghiêm Diệu Ngọc dùng sức bóp chặt, hận không thể đem hấn băm thành vạn đoạn. “Chết tiệt, người rút cuộc muốn cùng ta đối nghịch tới khi nào?” Nàng quá mức phần nộ, căn bản bất chấp hình tượng mắng lớn. “Đối nghịch? Ta chỉ là biểu hiện thành ý của ta thôi.” Hấn vẻ mặt vô tội, chậm rãi hạ chén trà. “Mà nói lại, Kim Nhi, người muốn ném hước nào, liền ném hướng đó, đừng trì hoãn nữa, Nguyệt Hoa Lâu lý đã chuẩn bị tốt lễ đường, nếu người chần chừ mà qua giờ lành, vậy không tốt.”

Trên ban công im ắng, các tỷ muội đều nhìn Kim Kim giận không thể át, lo lắng nàng sẽ nhảy xuống, lấy đao chém chết kẻ duy nhất còn lại. Sau một lúc lâu, Bối Bối mới nhỏ giọng hỏi: “Đại tỷ, cái này tính làm sao bây giờ? Gả hay không gả?” Không thể cứ như vậy đi? Toàn thành có hơn vạn ánh mắt đều ở chăm chú nhìn về phía trước! Nếu cứ như vậy, chỉ sợ phải đợi đến lúc mặt trời xuống núi. “Gả, đương nhiên gả!” Kim Kim giận hô một tiếng, ném bỏ tú cầu rách nát, cởi giày thêu, dùng hết khí lực ném xuống. Nhưng là, nàng tuy rằng ném chuẩn, Nghiêm Diệu Ngọc cũng không phải không tránh, thân thủ vừa chuyển, dễ dàng liền tiếp được “Ám khí”, đem hài nhỏ khéo léo đặt trên tay thường thức. “Kim Nhi, không phải muốn ném tú cầu sao?”

Người như thế nào lại ném giày thêu xuống?” Hấn mỉm cười, lộ ra biểu tình lý giải, đem hài nhỏ cất vào tay áo. “Người nếu thích dùng cái này thay thế cũng được, bất quá ta thật là không nghĩ tới, người khấn trương như vậy, vội vã muốn gả cho ta.” “Ta khấn trương?” Kim Kim tức giận đến đạp lên ghế dựa, châu ngọc trên mũ phượng vì thế mà chấn động lung lay, nhìn nàng như giương cánh muốn lao xuống. “Chẳng lẽ không đúng sao?” Hấn nhún mày. “Ta nếu cấp tốc muốn gả cho người thì làm gì phải bày trò ném tú cầu kén rể, người đúng là tự dát vàng lên mặt mình!”

“Kim Nhi, người cũng đừng thẹn thùng.” Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một hơi, ôn nhu mà thông cảm nhìn nàng. “Ta biết, người là để ý bản thân hơi lớn tuổi chút, nhưng mà nói thật, ta không ngại.” Thì ra là thế a, mọi người vậy xem cùng kêu lên thanh âm lý giải. “Ta lớn tuổi?” Phần nộ quá độ, trước mắt Kim Kim nổi lên một màn đỏ. Máu bốc lên não, sớm đã không còn lý trí, trong thời gian ngắn không chút nghĩ ngợi liền thốt ra. “Nghiêm Diệu Ngọc, người đừng nghĩ rằng ta và người ở trên thuyền làm việc kia, ta liền không thể không gả cho người!”

Trên thuyền? Việc kia? Oa! Không thể nào? Đã muốn gạo nấu thành cơm rồi sao? Mọi người kinh hô, đến cả ngoài thành cũng có thể nghe thấy. “Àn? Người nói là chuyện gì?” Nghiêm Diệu Ngọc vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn giống người hay quên, hấn gãi đầu, suy tư trong chốc lát, mới lại lộ ra nụ cười mê người. “Nha, người là nói đến chuyện cởi áo giúp ta thay thuốc ảy hả?” A, là như vậy sao? Mọi người tiếc hận hạ vai, nghĩ rằng bản thân hiểu lầm, chợt nghe đến từ trên ban công, truyền đến tiếng kêu phần nộ của Kim Kim. “Tên vô lại chết tiệt này, đã ăn còn dám không dám nhận!” Nháy mắt, toàn thành đều yên tĩnh.

Chỉ có Nghiêm Diệu Ngọc ung dung đứng dậy, hai tay buông lỏng trông bất đắc dĩ, trong mắt lại lóe ra tia

nhìn xảo trá. “Ta như thế nào không dám nhận? Ta không phải là muốn thú người sao?” Hấn rất hiểu nàng, thiên hạ này là chịu không được kích thích. Đáng chết, nàng trúng kế! “Người...” Kim Kim giận không nói nên lời. Một bên Húc Nhật, có chút đồng tình lắc đầu. “Đại tể, người không thể không lấy hấn a.” Ai, chẳng những bị ăn sạch sẽ, lại còn thú nhận trước toàn thành, cái này ngoại trừ gả cho Nghiêm Diệu Ngọc, đại tể sợ là không còn con đường nào khác. “Mơ tưởng!” Kim Kim hét lên một tiếng, nắm lên váy đỏ, cũng không quản chân chỉ mang có một chiếc hài, liền lao xuống ban công. Nhưng mà thiếu một cái giày thêu, ngay cả đi còn không dễ dàng, huống chi là chạy? Nàng chạy quá nhanh, lại do thiếu một chiếc giày mà gặp khó, lúc chạy xuống cầu thang xém chút ngã, tuy không có gì nghiêm trọng, nhưng mắt cá chân lại bị đau.

“Kim Nhi, dừng ngã.” Tiếng dặn dò lo lắng từ xa truyền tới, có thể nghe ra ý cười nồng đậm. “Nhiều lời!” Nàng kích động quên cả chân đang đau, tùy tiện đã bắt lấy một tên nam nhân đứng sau hàng cờ. “Người, thú ta!” Nàng ra lệnh, túm lấy vạt áo đối phương. Tên nam nhân bị túm lấy, mặt trắng bệch. “Không, không không cần a ...” Hấn lắp bắp nói, hoảng hốt lắc đầu. “Đại cô nương khoan dung.....ta, ta đã có lão bà....” “Có lão bà còn đến đây làm cái gì?” Kim Kim nổi trận lôi đình buông tay, thân thủ lại bắt lấy một tên không kịp đào tẩu. “Uy, người...” Nói đều còn chưa xong, nam nhân kia đã bùm một tiếng, quỳ xuống cầu xin tha thứ, khóc rống cầu nàng giơ cao đánh khẽ. “Ồ ô, đại cô nương tha mạng a, ta cả nhà đều là dựa vào Nghiêm gia ăn cơm.”

Hấn dập đầu như đảo tỏi, đem nền đá bị cụng rung động. “Vô dụng!” Nàng mắng, còn muốn tìm “người may mắn”, những người đó lại sớm sợ tới mức chạy trốn, tản ra phía sau. Nàng vừa bước về trước một bước, mọi người sợ hãi lùi về sau từng bước. Nghiêm Diệu Ngọc ngồi ở ghế trên, mắt thấy nàng nơi nơi bắt người, lại đối hấn nhìn như không thấy, trong lòng ngũ vị tạp trần, trong mắt lóe lên một tia lo lắng. “Kim Nhi, dừng náo loạn.” Hấn thản nhiên nói. Nàng nháo? Nam nhân này thế nhưng còn có mặt mũi nói nàng ở nháo? Kim Kim vọt tới trước mặt hấn, thân thủ dùng sức ở trong ngực hấn chọc loạn. “Họ Nghiêm, người nghe cho rõ đây, ta đời này cho dù có làm ni cô, cũng sẽ không gả cho người.” Con người đen mị lên hiểm ác. Hấn tức giận!

Kim Kim không phát giác nguy hiểm, tay nhỏ bé càng dùng sức, hận không thể chọc thủng một lỗ trên ngực hấn. “Người bày lăm trờ, cấm nhiều cớ như vậy cũng vô dụng, bốn cô nương hôm nay tình nguyện gả cho Trương Tam, gả cho Lý Tứ, vô luận gả ai cũng được, chính là không.....” Đủ! Nghiêm Diệu Ngọc đã hết kiên nhẫn, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú phút chốc mất sạch, không khí đột nhiên biến đổi, thần sắc cũng biến thành ác quỷ dọa người. “Người, nữ nhân này quả thực có thể bức điên thánh nhân.” Hấn rống lên, nhanh như chớp vươn tay nắm lấy eo nhỏ của nàng. “Người, vương bát đản, buông!” Kim Kim hỗn hển giấy dựa, đánh vào lưng hấn. “Chờ bái đường xong, ta sẽ thả.” Hấn sắc mặt xanh mét, khác với dáng vẻ tao nhã thường ngày, mạnh mẽ khiêng nàng đi đến Nguyệt Hoa Lâu. “Nghiêm, Diệu, Ngọc, chết tiết người, thả ta xuống dưới....a, thả ta xuống dưới...” Nàng hô to, dùng sức vịn vẹo thân mình, như thế nào cũng không thoát khỏi cánh tay sắt trên lưng. Hấn ngoảnh mặt làm ngơ, đem nàng một đường khiêng vào Nguyệt Hoa Lâu, đám đông bốn phía xem náo nhiệt, làm sao có thể buông tha bọn họ, đều vây đến, xem chút đem Nguyệt Hoa Lâu làm chấn động.

Chỉ thấy bên trong Nguyệt Hoa Lâu vốn dĩ là nơi tiếp đãi tiệc rượu nay đã sớm bố trí thành lễ đường hoa lệ, trừ bỏ bài vị tổ tông Nghiêm gia, hai bên còn có nền long phượng, cùng với vô số hỉ tự đỏ thắm. “Nghiêm Diệu Ngọc, người...” Hết lần này đến lần khác mắng còn chưa xong, phẫn mông nhi đã bị hấn thưởng ột chưởng, thanh âm thanh thúy vang vọng cả sảnh. Cái đau như bỏng kia làm cho Kim Kim thổ hốc vì kinh ngạc, hốc mắt rưng rưng. Hấn lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa giận vừa oán liếc mắt một cái, lớn tiếng rống to. “Lưu Quảng!” Lưu đại chương quỹ to béo lập tức chạy tới, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đảm nhiệm nhân vật tư lễ. (cái người hô nhất bái, nhị bái....) “Nhất bái thiên địa!”

Ồ ô, thiếu chủ thật sự không hề lo lắng chút nào sao? Nghiêm Diệu Ngọc đem nàng từ trên vai đứng xuống, đại chương lại vẫn kiềm chế không buông. “Người đây là bức hôn!” Kim Kim lên án, không chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ. Nhưng võ công nàng không bằng hấn, khí lực không bằng hấn, hoàn toàn chỉ có thể mặc hấn bài bố. “Đúng, ta bức.” Hấn híp con người đen nói, thanh âm kia nguy hiểm mà ôn nhu, trên tay càng không nhân rồi, đè đầu nàng xuống hướng đại môn cùng nơi giao bái thiên địa. Lưu Quảng thanh âm ai oán lại lần nữa vang lên. “Nhị bái cao đường!” “Đáng chết, người không thể làm như vậy, ta...” Đầu nhỏ lại bị áp chế đi, bị bắt bái bài vị tổ tông Nghiêm gia. “Phu thê giao bái!” “Nghiêm, Diệu, Ngọc! Họ nghiêm, ta không.....”

Kháng nghị không có hiệu quả, đại chương ngăn chặn đầu nàng, lực quá cường đại, lại lần nữa bắt buộc nàng cúi đầu hành lễ. “Đưa vào động phòng.” “Ta không cần! Ta không cần gả cho người, có nghe hay không? Cứu người a! Đáng chết, đừng sống sờ ở nơi đó, người nào người đến cứu....ngô ngô ngô ngô....” Cái miệng nhỏ nhắn kêu không ngớt, bị đại chương ngăm đen kháo lại, nàng phần nộ thét chói tai, lại chỉ có thể phát ra thanh âm mơ hồ. Nghiêm Diệu Ngọc tùy tay rút ra một dải lụa đỏ, ở trên người nàng loạn cuốn, đem nàng trói lại thành khối thịt nhỏ, phía cuối dải lụa còn nhét vào cái miệng anh đào nhỏ, hữu hiệu ngăn lại hết thảy kháng nghị.

“Đa tạ các vị đã đến tham dự hôn lễ, Nghiêm mỗi hôm nay vui mừng, Nguyệt Hoa Lâu sẽ mở tiệc thây đem, nếu nguyên ý, xin mời lưu lại uống chén rượu mừng.” Hắn mỉm cười nói xong, khiêng lên tân nương vừa mới thú, xoay người bước vào xe ngựa đang chờ, trước mắt mọi người nghênh ngang rời đi. Cứ như vậy, dưới sự chứng kiến của toàn thành, nàng thành vợ hắn. Đêm động phòng hoa chúc của nàng quả thực là hồngбет. Kim Kim bị mạnh mẽ mang về, cho dù bị trói thành khối thịt nhỏ, vẫn chưa từ bỏ ý định giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn bị chặn cũng liên tục phát ra tiếng la tức giận. Nghiêm Diệu Ngọc căn bản không để ý tới, khiêng nàng nhập phủ, trực tiếp hướng đến tân phòng, còn nghiêm lệnh không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Khi hắn giúp nàng rút hồng lụa khỏi miệng, uy nàng uống chén rượu giao bôi, nàng thiếu chút nữa cắn mất một miếng thịt trên tay hắn, lại còn thét chói tai, ngay cả bên ngoài mọi người đều nghe thấy.

“Người này chết tiết vương bát đản, dám như vậy đối đãi ta, người...” Mắng đến một nửa, hồng lụa lại bị nhét vào miệng nàng, nàng hô hấp cứng lại, lời mắng tắc lại trong yết hầu. Nghiêm Diệu Ngọc đặt nàng lên giường hỉ hồng sa, con người đen thâm thúy gắt gao khóa trụ nàng, cởi ra ngoại sam, cơ thể to lớn rắn chắc dần dần lộ ra trước mắt nàng. Kim Kim trừng lớn mắt, lửa giận biến một nửa, trong lòng hoảng lên. Không thể nào, vừa mới đem nàng khiêng về, Nghiêm Diệu Ngọc đã nghĩ muốn sử dụng quyền lợi trượng phu? Nàng giống như con sâu nhỏ, khó khăn di chuyển thân mình lui đến một góc hỉ giường, lưng dán lên vách tường. Khi hắn bán lõa thể bò lên giường, một tay kéo lấy chân nhỏ của nàng, nàng thét lớn một tiếng, nửa điểm không thể phản kháng bị hắn kéo vào trong lòng. Ngô, nếu Nghiêm Diệu Ngọc muốn hưởng dụng thân thể của nàng, nhất định phải cởi bỏ trói buộc trên người nàng, nàng có lẽ có thể tìm được cơ hội thoát khỏi gian tân phòng này. Bất quá, dựa theo kinh nghiệm trước kia, cơ hội để nàng có thể thuận lợi chạy thoát, ít đến đáng thương. Nói sau, nam nhân này, trên phương diện nam nữ hơn xa nàng, nói không chừng còn biết thủ pháp tà ác nào đó, cho dù đem nàng trói chặt, cũng có thể đối nàng....

Kết quả, trừ bỏ ôm nàng, đem nàng vây ở trong lòng, Nghiêm Diệu Ngọc cái gì cũng không có làm. Toàn bộ buổi tối, nàng liền nằm ở trong lòng hắn, giận trừng mắt nhìn nam nhân không biết xấu hổ này, nghĩ phải như thế nào phan thây hắn, hoặc là như thế nào đem tra tấn hắn, khiến hắn chịu lấy hình phạt tàn khốc nhất. Nàng cả loạn nghĩ trong đầu, đến nửa đêm đã nghĩ ra hàng trăm cách giết hắn. Kim Kim không nhớ rõ, bản thân thiếp đi như thế nào, có lẽ cảm thấy hơi mệt liền nghĩ chợp mắt trong chốc lát, đến khi mở mắt thì ngoài trời đã sáng. Cái tên nam nhân ti bỉ bắt cóc nàng sớm đã tỉnh, đang ngồi bên cạnh cúi đầu nhìn nàng, bạc môi nhếch lên, vẻ mặt ôn nhu, khí khái bá đạo hôm qua đã sớm biến mất không còn một mảnh. Kim Kim trừng hắn, lập tức phát hiện, hắn không biết khi nào đã thay nàng cởi trói. Nếu không thì sao hắn có thể cởi bỏ giá y và một cái giày thêu còn sót lại của nàng, nay trên người nàng chỉ còn lại trù y và cái yếm.....

Cái này không trọng yếu, quan trọng là, nàng có thể động! “Tỉnh sao?” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, đầu ngón tay thô ráp cuốn lấy một lọn tóc của nàng. Kim Kim nắm lấy gối uyên ương, không chút nghĩ ngợi ném vào khuôn mặt tuần tú kia, lớn tiếng tức giận mắng: “Nghiêm, Diệu, Ngọc, người, vương bát đản đáng chém ngàn đao!” Hắn hơi hơi nghiêng người, dễ dàng bắt được gối uyên ương. “Hôm qua nhưng giày thêu, hôm nay lại là gối đầu, Kim Nhi, kế tiếp người còn muốn quăng cái gì? Cái yếm bên người sao?” Mắt thấy công kích, Kim Kim từ bỏ, cầm lên một cái gối uyên ương khác. “Không biết xấu hổ! Người cũng dám tại trong kinh thành bức hôn, trong mắt người chẳng lẽ không có vương pháp sao?” Lại một cái gối uyên ương bay ra hỉ giường. “Kim Nhi, nếu không bức hôn, người sẽ gả người khác. Ta đã sớm nói qua, người chỉ có thể là thê tử của ta, vì thú người làm vợ, ta tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.” Hắn vươn đại chương ra, tiếp được gối uyên ương, đặt ở bên giường, miễn cho gối đầu tinh xảo lại lần nữa bị nàng đem làm vũ khí.

Về phần vương pháp, đêm qua Hoàng Thượng còn riêng phái người đưa đại lễ tới chúc mừng tân hôn của đôi ta. Ta nghĩ đối với cộc hôn sự này, hẳn chẳng những không phản đối, thậm chí còn vui mừng nữa là.” Nghiêm Tiên hai phủ, đều hai thương gia phú quý bậc nhất kinh thành, đám cưới của hai phủ cũng là kiện

đại sự, Hoàng Thượng tự nhiên cũng phá lệ coi trọng. Lúc Nghiêm Diệu Ngọc vào cung diện thánh, thỉnh cầu được ở trên đường Huyền Vũ cấm cờ, Hoàng Thượng cũng đã bắt đầu chuẩn bị đại lễ. Kim Kim mất hạnh trường lớn, cảm tức vươn tay nhỏ bé, dùng sức đẩy ra lồng ngực trần trụi chứng mắt. “Hắn không phản đối, ta phản đối a!”

Nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, muốn lấy bình hoa mưu sát chồng, nhưng vừa mới đặt chân xuống đất, mắt cá chân liền truyền đến một trận đau bén nhọn. Trán toát mồ hôi lạnh, nàng cắn môi đỏ mọng, toàn bộ thân mình yếu đuối, lập tức nghĩ đến, là hôm qua bị hắn làm cho tức giận đến quăng đi một cái giày thêu, sau do chạy xuống ban công mà bị thương. Còn chưa có ngã xuống đất, Nghiêm Diệu Ngọc đã vươn tay đỡ lấy nàng, không để nàng bị đau. “Làm sao vậy?” “Buông ra, người đừng chạm vào ta!” Nàng không chút cảm kích, thân thủ đánh loạn, tuyệt không để hắn chạm đến. “Buông tay, buông!” Tiểu nữ nhân này ngay cả đứng cũng không nổi, còn cự tuyệt hắn giúp đỡ, xem ra hôm qua bức hôn, thật đã chọc tức nàng. Nghiêm Diệu Ngọc không tránh, tùy ý nàng vung tay đánh loạn, ôm nàng đến trên giường kiểm tra thương, bàn tay to sờ đến chân nhỏ của nàng. “Người đang làm cái gì? Không được kéo váy ta....a, người đừng kéo....”

Kim Kim xấu hổ nóng mặt, trơ mắt nhìn hắn không thèm nghe nàng cảnh cáo, tự mình vén lên váy trung y, nhìn chân nhỏ của nàng. Hai chân thon dài trắng nõn mê người, nhưng mà mắt cá chân khéo léo bên trái vừa đỏ lại vừa sưng. Hắn nhíu chặt mày rậm, hai tay bao phủ chỗ bị thương sưng đỏ. “Vết thương này vì sao mà có?” Kim Kim trừng mắt nhìn hắn. “Người còn dám hỏi?! Nếu phải không người....nha, đau quá! Người đừng chạm vào....a” Từ vết thương truyền đến cơn đau như dao cắt, toàn thân nàng co lại, cắn môi dưới nhin đau, khóe mắt ướt đầm. “Đừng lộn xộn, cẩn thận lại chạm vào đau.” “Người lúc này còn giả mù sa mưa, nếu không phải người, ta làm sao lại bị thương?” Nàng liên tục hít vào, thầm oán trừng hắn, nếu không phải chân thật sự rất đau thì đã sớm một cước đá hắn. Hừ, lúc này lại muốn thương hương tiếc ngọc?

Hôm qua, hắn ở trước mặt mọi người, túm lấy nàng khiêng trên vai, chẳng những lựa đỏ trối nàng lại, thậm chí còn đánh vào mông của nàng, khi đó như thế nào không thấy hắn quan tâm nàng có đau hay không? Nghiêm Diệu Ngọc híp nửa mắt, dịu dàng nắm lấy chân nàng, vẻ mặt có chút phức tạp, biểu tình như là tự trách hiện lên trong mắt hắn. Tự trách? Nam nhân này cũng biết tự trách? Nàng nhất định là hoa mắt rồi? Kim Kim cắn môi đỏ mọng, dò xét khuôn mặt tuấn tú, hoài nghi bản thân là đau đến choáng đầu, mới có thể nhất thời hoa mắt. Sau một lúc lâu, hắn kéo váy trừ y xuống, hướng ngoài cửa gương giọng hô: “Tiến vào.” Âm còn chưa dứt, đại môn liền phịch một tiếng bị Giáp, Ất, Bính, Đinh mở ra, trong tứ tỷ muội đang cầm chậu nước và khăn vải, còn có quần áo mới tinh, chuẩn bị giúp tân Thiếu phu nhân thay quần áo rửa mặt chải đầu.

Các nàng không dám mê ngủ, sáng sớm tinh thần liền chấn hưng chờ ở bên ngoài, vội vã vì Kim Kim phục vụ. Nghiêm Diệu Ngọc đứng dậy xuống giường, đứng trước gương, vô cùng thân thiết trên má phẫn của nàng nhéo một cái. “Rửa mặt chải đầu rồi nhớ ăn sáng, đừng để bị đói. Ta đi tìm đại phu đến giúp người xem vết thương ở chân.” Nàng há mồm muốn cắn hắn, lại không cắn được, bộ dáng tức giận kia chọc hắn cười. “Ngoan ngoãn ở chỗ này đừng chạy loạn, nếu người dám đào tẩu, ta sẽ ở trước mặt mọi người đem người khiêng trở về.”

Ta nghĩ, người sẽ không muốn để toàn thành lại nhìn thấy trò này một lần nữa đi?” Đang ở trong đầu nghĩ cách đào thoát, Kim Kim không nghĩ tới chủ ý trong lòng, nhưng lại bị hắn một câu nói trúng, mặt nhất thời cứng đờ. Đáng chết, nam nhân này giả dối cùng khôn khéo hơn xa nàng, trong lòng nàng nghĩ cái gì đều bị hắn đoán được nhất thanh nhị sở, vậy nàng làm sao có cơ hội thoát khỏi tay hắn? Thất bại cùng phần nộ, khiến nàng rít lên giận dữ, nhin không được túm lấy khăn lụa mới dùng rửa mặt qua ném về phía Nghiêm Diệu Ngọc. Hắn dương mày rậm, tiếp được khăn lụa ầm ập vừa bay tới, mỉm cười với nàng. “Đa tạ nương tử thịnh tình, vi phu lát nữa mới rửa mặt chải đầu, khăn lụa này vẫn là để lại cho người dùng đi!” Hắn cúi đầu lại tránh được cái lược bay tới, đem quyen khăn đặt ở trên bàn, thế mới thông dong rời đi.

8. Chương 8

Trong vòng nửa canh giờ đại phu đã đến, tay cầm hòm thuốc bước vào tân phòng, trước hành lễ với Nghiêm Diệu Ngọc đang ở trong phòng khác, hai người nói chuyện vài câu rồi cùng nhau đi vào phòng trong.

Hai tấm rèm che hỉ giường chỉ buông một tấm, xuyên theo ánh nắng nhìn thấy thiên hạ phía sau rèm hồng thanh lệ động lòng người.

Kim Kim đang ngồi dựa lưng trên giường, quần áo chỉnh tề chỉ để lộ chân trái bị thương đặt lên chiếc ghế cạnh giường, vết thương sưng đỏ nổi bật trên đôi chân trắng mịn càng thêm đối lập mạnh mẽ.

Đại phu cung kính tiến đến, cẩn thận xem xét vết thương của nàng, thái độ vô cùng thận trọng, sau một lúc lâu, chuẩn đoán xong liền đứng dậy lui ra ngoài phòng khách.

“Nghiêm công tử, Tiền cô nương, à không..” Hần vội vàng sửa lại: “Quý phu nhân là bị tụ máu ở vết thương, tạm thời bị sưng tấy nên gây đau, vẫn chưa ảnh hưởng đến gân cốt, không có gì đáng lo. Ta để lại chút thuốc đắp, chỉ cần xoa bóp vết thương làm tan máu tụ, vài bữa sẽ khỏi hẳn.” Hần mở hòm thuốc lấy ra một lọ thuốc nhỏ xanh biếc.

Ai, cùng lắm chỉ là trật chân, cái loại bệnh vặt ít đau đớn này mà cũng cần danh y như hần đến chuẩn bệnh? Chính là Nghiêm phủ dù sao cũng là danh gia vọng tộc, đương nhiên không thể đắc tội, hơn nữa Nghiêm Diệu Ngọc phái người đến thúc giục cấp tốc, như là thương xót tân nương vừa lấy về, à không, phải nói là bị bắt gả về phải chịu đau đớn, xem ra để làm đẹp lòng kiều thê nên mới cố ý cho gọi danh y như hần đến phủ.

“Đa tạ đại phu.” Nghiêm Diệu Ngọc gật đầu, quay đầu ra hiệu bảo Giáp Ất Bính Đình: “Chuẩn bị xe đưa đại phu trở về, nhớ rõ dâng tiền khám bệnh cùng tạ lễ.”

“Vâng.” Bốn tỷ muội cùng lên tiếng trả lời, cùng tiễn đại phu ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Trong phòng im lặng không một thanh âm, góc phòng có một cây đèn tỏa ra ánh sáng hồng vô cùng ấm áp, cũng làm nổi bật màu đỏ tự nhiên của hỉ phòng.

Nghiêm Diệu Ngọc cầm bình sứ nhỏ đi vào phòng ngủ, vén rèm hồng bên giường hỉ lên.

Nàng đã kéo làn váy xuống, cẩn thận thu lại bàn chân, nghiêng mặt về một bên nhìn vết thương.

“Còn đau không?” Hần vừa hỏi vừa tự nhiên ngồi xuống bên giường.

“Đau chết đi được!” Kim Kim tức giận đáp, tròng mắt lườm tên đầu sỏ gây chuyện, đang muốn nói thêm vài câu trách móc không ngờ hần vừa ngồi xuống đã không có quy củ gì, cúi người nắm lấy chân nàng: “Này, người làm cái gì thế?” Nàng sợ đau nên cố nhịn không dám giãy dụa.

“Nàng vừa nãy không nghe thấy sao? Đại phu nói chỗ vết thương tụ máu phải xoa bóp mới khỏi được.” Hần nắm gọn bàn chân ngọc ngà không từ vết kia, gác lên người mình.

Vừa nghe thấy hần muốn đích thân động thủ, sắc mặt Kim Kim nhanh biến đổi.

Mắt cá chân của nàng chỉ cần chạm nhẹ một chút liền đau giống như bị dao cắt, nếu để bàn tay to kia của hần vừa bóp vừa xoa nàng chỉ sợ đau đến chết đi sống lại!

“A, khôn, không cần, người đừng chạm vào, cứ để vậy đi nó sẽ tự khỏi, á...” Mắt cá chân đau đớn một trận, nàng kêu á một tiếng, mười đầu ngón tay trắng muốt bám chặt vào nệm gấm.

“Kim nhi, nếu cứ để như vậy vết thương sẽ không khỏi hẳn.” Hần mỉm cười nhìn nàng phát hiện được đáng sợ đau của nàng, quả thật giống trẻ con: “Nàng chịu đựng một chút, ta sẽ nhẹ nhàng.”

“Không cần, cho dù phải xoa bóp người hãy để đại phu hay Giáp Ất Bính Đình các nàng đến xoa, người đừng tay...á...” Kim Kim liên thanh kêu thảm thiết, trên trán toát ra ít mồ hôi.

Nhẹ nhàng? Cái này mà gọi là nhẹ nhàng? Vậy nếu hần hết sức bóp thì chân nàng đã đứt từ lâu rồi!

Hai mắt nàng rưng rưng nước mắt, ai oán trừng mắt nhìn hần, sau một lúc lại phát hiện, chỗ mắt cá chân hơi lạnh lạnh, giảm bớt đi phần nào đau đớn.

Cúi đầu nhìn vết thương chỉ thấy Nghiêm Diệu Ngọc đổ ra từ trong bình thuốc chút cao thuốc có mùi hương tự nhiên nhẹ nhẹ, đôi tay ôm gọn chân ngọc của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng.

Bàn chân mềm mại hơi ửng hồng, ngón chân trắng mịn như tuyết khiến người ta nhìn thấy không nhịn được muốn cắn một cái.

“Nàng chịu đựng một chút, mới đầu sẽ đau một ít, đợi chút nữa sẽ đỡ hơn.” Hần nhẹ nhàng nói, ngón tay thô ráp đặt trên mắt cá chân sưng đỏ nhẹ nhàng xoa bóp.

Lại một trận đau nhức.

“A!” Nàng cắn môi đỏ mọng, nước mắt lại tràn ra: “Đáng ghét, Nghiêm Diệu Ngọc, ngươi nhất định là cố ý!”

“Cố ý/ Sao lại nói như vậy?” Hần nhíu đôi mày rậm, ấn nhẹ theo kinh mạch của nàng, xoa thuốc lên vết thương, đáng vẻ cẩn thận tựa như đang nâng niu bảo vật.

“Đừng có chối, ngươi...á!” Nàng rút lại một chút, bàn tay nhỏ bé càng thu nhanh hơn, đợi cho cơn đau dần qua đi mới có thể mở miệng nói chuyện: “Chắc hẳn ngươi tức ta lúc trước không chịu gả cho ngươi nên mới thừa dịp này báo thù.”

Huh u, tên nam nhân đáng ghét này, dù cho lúc trước nàng có chịu gả hay không thì vẫn bị hắn cướp về đây thôi, mặt mũi lúc này dù là trong hay ngoài chốn cũng bị hắn chiếm hết lượt.

Nghiêm Diệu Ngọc cong môi cười, trong đôi mắt đen tủa chút nhiệt khí.

“Kim nhi, ta đúng là giận nàng.” Hần hào phóng thừa nhận, hai mắt nhìn nàng chằm chằm, nhiệt độ trong mắt lại dâng cao vài phần: “Chính là, nếu ta muốn báo thù thì có biện pháp còn tốt hơn nhiều.”

Đôi mắt thâm sâu kia gọi lại kí ức trong Kim Kim, nàng vốn còn muốn tiếp tục lên án hắn lòng dạ hẹp hòi nhưng bất gặp ánh mắt nóng rực kia của hắn khiến nàng nhất thời đỏ mặt, lời đã ra đến miệng nhưng không nói lên lời.

Hắn cũng không nói ra chuẩn bị dùng phương thức gì để trừng phạt nàng từ hôn, nhưng ánh mắt không kiêng nể gì kia, lửa nóng như thể đã sớm thiêu đốt nàng, đang bùng bùng hôn nàng, yêu nàng...

Đang miên man suy nghĩ trong đầu, chỗ đau mắt cá chân cũng đỡ hơn, nàng cắn môi đỏ mọng, nhận thấy hai tay của hắn vẫn tiếp tục ấn nhẹ khiến bàn chân trở nên mỏi mệt, dần dần truyền đến một trận ngứa ngáy nói không nên lời.

Mỗi khi lòng bàn tay của hắn xoa nhẹ lên gan bàn chân mềm mịn thường mang đến một loại cảm giác kì dị.

Thân thể của nàng khẽ run rẩy, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt hơn, lúc này không phải chống đỡ lại đau đớn mà kháng cự sự mềm yếu run rẩy.

Đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ bật lên một tiếng rên rỉ.

“Còn đau không?” Nghiêm Diệu Ngọc đột nhiên lên tiếng, lộ ra ý tươi cười.

Hắn nhưng nhớ cỡ nào tiếng kêu mềm mại mê người này, mấy ngày ở trên thuyền kia, khi dục vọng của hắn chôn sâu nơi chỗ non mềm của nàng, khi chạm khi mạnh mẽ tiến lên, đôi môi nữ nhân bé nhỏ này cũng sẽ bật lên thanh âm mê người như vậy.

Kim Kim cắn môi dưới, hai má nóng hồng không ngờ bản thân lại có thể rên rỉ như vậy.

“Tốt hơn rồi.” Nàng mạnh mẽ tự trấn định, cố gắng giả bộ như không có việc gì, giọng nói đã có hơi run run.

Môi hắn lại hơi cong lên, cũng không nói gì làm nàng thêm túng quẫn, tiếp tục xoa đôi chân trắng mềm trong tay.

“Công tử nhà giàu sao có thể làm loại việc như thế này?” Nàng mở miệng hỏi muốn dời lực chú ý đi miễn cho lại tiếp tục phát ra cái loại rên rỉ xấu hổ này.

“Chỉ là xoa bóp lưu thông khí huyết, không phải việc gì khó khăn, những người có võ công đều có thể làm được.” Nghiêm Diệu Ngọc nhún vai.

Có thể, nhưng cũng không nhất định phải làm.

Nam nhân nào cũng có thể nhưng mấy ai nguyện ý động thủ, huống chi là công tử nhà phú quý lại xoa bóp vết thương ột nữ nhân. Nhìn thủ pháp thuần thực của hắn, đáy lòng nàng hừng hực bùng lên lửa ghen tuông, mặt mày thoáng chốc đã nhảu nhộ hậm hực.

“Người cũng từng vì nữ nhân mà làm như vậy?” Nàng liền thốt lên hỏi.

“Chưa từng.” Hắn nhíu mày rậm, trong mắt đầy ý cười: “Nàng đang ghen sao?”

“Ai ghen?” Kim Kim thẹn quá hóa giận, nâng chân phải không bị thương lên đá vào đầu vai hắn: “Ta là lo lắng, nếu người vụng trộm bao dưỡng tiểu cô nương mười lăm tuổi như hoa như ngọc, đến lúc đó vào tai người ngoài sẽ đàm tiếu ta không biết dạy chồng, hỏng hết thanh danh của ta.”

“Nói như vậy, nàng thừa nhận là thê tử của ta?”

“Ta có thể không thừa nhận sao?” Nàng hỏi lại, lườm hắn một cái.

Kim Kim tuy rằng xúc động nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn. Trong thời gian trang điểm ngắn ngủi, nàng suy nghĩ lại tình cảnh hiện tại, cuối cùng mới không tình nguyện thừa nhận, bản thân mình cùng Nghiêm Diệu Ngọc trong lúc đó đã nhất định cột lại cùng một chỗ.

Cho dù có tức giận nữa, nếu không cam tâm nàng cũng đã cùng hắn bá thiên địa, người trong toàn thành đều đã biết nàng đã gả vào Nghiêm gia. Bây giờ cho dù có lấy dao chém hắn nàng cũng vẫn là quả phụ của Nghiêm gia, thân phận này có muốn đá đi cũng không nổi.

Lại nói chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết người này nói chuyện hôn nhân là không thể đùa, Nghiêm Diệu Ngọc cũng tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không để nàng rời đi.

Nam nhân này, một khi đã hạ quyết tâm thì tuyệt đối không sửa đổi, nếu nàng thật sự làm nương tử bỏ trốn thì bất luận trốn ở đâu thì kết cục chắc chắn cũng bị hắn rêu rao khắp nơi khiêng trở về.

Có điều thừa nhận cuộc hôn nhân này cũng không có nghĩa là nàng sẽ đơn giản bỏ qua như vậy. Cả đời nàng chưa từng làm thâm thụt đi bất cứ khoản tiền buôn bán nào, nếu cuộc hôn nhân đã thành, như vậy nàng nhất định sẽ tìm cơ hội kiếm lợi nhuận đòi lại từ hắn.

Gan bàn chân truyền đến từng đợt tê dại làm kéo lại lực chú ý của Kim Kim nhưng cũng khiến xương cốt toàn thân nàng mềm nhũn ra thiếu chút nữa nằm ngã ra trên giường.

“Kim nhi, trải qua ngày hôm qua, mọi người trong thành đều hiểu được tâm ý ta muốn lấy nàng làm vợ kiên định đến nhường nào.” Một trận bức hôn ác bá bị hắn nói ngược lại thành hành vi si tình kinh thiên động địa. “Nàng để ta chờ mười năm, còn khiến ta lấy nàng vất vả như vậy, nay cuối cùng tâm nguyện cũng được báo đáp, ta thương nàng còn không kể hết làm sao có thể đánh đáng vào nữ tử khác.”

Đôi mắt trong suốt của Kim Kim nhìn vào khuôn mặt anh tuấn trước mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc được hơn suy tư trong chốc lát.

Nàng có thể phán đoán chuẩn xác lợi nhuận của một vụ buôn bán nhưng không tài nào phán đoán được lời nói lý của hắn có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả.

Chính là một khi bị rấn cắn thì mười năm cũng chưa quên, mà nàng ước chừng bị Nghiêm Diệu Ngọc lừa mười năm, sự tin tưởng đối với hắn đã sớm cạn kiệt. Cho dù bây giờ hắn dùng ánh mắt chân thành nhất nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào nàng nhưng nỗi hoài nghi vẫn cứ luẩn quẩn trong lòng nàng.

“Lời nói của người căn bản không đáng tin.” Trải qua suy nghĩ nàng vẫn quyết định không tin hắn, chân phải trắng nõn lại đá liên tục xuống đầu vai hắn, mắt lườm ác liệt. (Tư thế so :sexy: ạ, 1 chân gác đùi, 1 chân gác vai)

Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một cái, tay bắt lấy chân nhỏ của nàng, tiến người áp nàng xuống giường.

“Vậy ta phải chứng minh thế nào nàng mới tin ta?” Hấn nhẹ giọng hỏi, nhẹ nhàng hôn tai nàng, thân hình cường tráng dán chặt xuống người nàng.

Hơi thở ấm áp kia, nụ hôn ngọt ngào, đều làm ắt nàng đỏ ửng lên, tựa như không thể chống đỡ, một nỗi xấu hổ đột nhiên trào dâng khiến mặt càng đỏ hơn.

Nàng không tự nhiên tránh né lại phát hiện dự vọng của hấn cách mấy lớp quần áo trong lúc đó đã ép chặt vào hai chân nàng, chỗ kia của hấn đã bái phỏng chỗ non mềm nhất của nàng.

“Không cần đề nặng ta, người...người...đứng lên...” Nàng vừa thẹn vừa cuống, bàn tay bé nhỏ đặt lên ngực hấn dùng sức muốn đẩy ra.

“Vì sao? Ta đề nàng bị thương sao?” Hấn giả bộ khó hiểu, dùng hai tay chống thân mình tránh không đề đầu nàng nhưng vẫn dán vào người nàng: “Như vậy, như vậy được chưa?” Hấn hơi động người, ánh mắt trở nên thâm sâu, cứng ngắt nóng rực ở chỗ non mềm nhất của nàng khẽ ra sức.

“A!” Hơi nóng lan tỏa khiến nàng khẽ kêu một tiếng, chấn động toàn thân.

“Làm sao vậy? Hửm?” Nghiêm Diệu Ngọc nhíu mày, biết rõ còn cố hỏi.

Mặt Kim Kim càng hồng, cắn môi không nói lời nào, hoàn toàn chắc chắn hấn nhất định là cố ý!

Nàng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, thử giãy dụa, ngược lại càng làm cho tình huống càng trở nên tệ hơn, nơi riêng tư mềm mại nhất bị dự vọng to lớn của hấn bức nóng, dù cho hai người vẫn quần áo chỉnh tề nhưng với hành vi tự tung tự tác của hấn lại như đang làm chuyện tà ác nhất với nàng.

Nghiêm Diệu Ngọc hôn nhẹ tai nàng, vừa lòng nhìn nàng khẽ run rẩy, đôi tay to kia lặng lẽ chuyển đến thắt lưng mảnh khảnh của nàng, kéo sát thân mình mềm mại của nàng lại.

“Kim nhi, cho ta hôn một cái ta liền đứng lên.” Hấn nhỏ nhẹ dỗ dành, đôi môi chạy đến làn môi đỏ mọng của nàng giống như lông vũ phe phẩy liếm nàng, dụ dỗ nàng dâng hiến nụ hôn ngọt lịm.

Nói dối! Lần trước hấn nói như vậy nàng đã bị hấn ăn sạch!

Kinh nghiệm lần trước khiến cho nàng không ngốc đến mức lại ngoan ngoãn hiến hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khi hấn thở dốc cùng hôn xuống đến nàng nghiêng mặt đi, tránh né không cho hấn thực hiện.

Truy đuổi giằng co trong chốc lát, Nghiêm Diệu Ngọc cực kì kiên nhẫn, nhân nhả thông thả đùa nàng, hai tay sờ loạn khắp nơi khiến hấn càng khát vọng tư vị nhuyển ngọc ôn hương, từng lúc từng lúc dụ hoặc khiến toàn thân nàng mềm nhũn.

Cuối cùng khi hấn há mồm biến nàng thành món đồ ngon trên bàn chuẩn bị ăn, nàng cũng không chịu nổi, đôi môi đỏ mọng vốn mím chặt cũng phải bật lên tiếng rên khẽ.

Nghiêm Diệu Ngọc nắm chắc cơ hội hôn lên đôi môi của nàng, lửa nóng từ lưỡi áp đảo trong miệng nàng, ý đồ dây dưa, hai tay cũng cởi bỏ vạt áo của nàng, làm cản hưởng dụng thân mình mềm mại của nàng- nam nhân này quả nhiên vẫn nói dối.

Gió xuân se lạnh, cảnh mai động tuyết.

Đầu xuân lạnh giá thấu xương khiến toàn thân rét run, đi từ thư phòng qua hành lang gấp khúc trong đình viện, nhiều đóa mai trắng nở rộ, nhiều cành hoa vẫn chưa tan tuyết ánh lên tia sáng.

Một dáng người yêu kiều mặc áo lông cừu ấm áp bước đến ngắm mai, bốn tiểu nha hoàn tròn tròn đi theo sau. Nhóm nô bộc nhìn thấy nàng đều dừng bước cung kính cúi người hành lễ.

“Thiếu phu nhân.”

Kim Kim lạnh nhạt gật đầu, không ngừng bước chân đi tới thư phòng phía rừng bia.

Ngày gả vào Nghiêm phủ nàng không cảm thấy khó khăn như vậy. Tuy là bị buộc gả cho Nghiêm Diệu Ngọc, nhưng mấy ngày qua, nàng lại phát hiện chính mình cũng quen dần với cuộc sống như vậy.

Nàng không thể xác định là vì bản thân nhanh giỏi thích ứng là trong lòng đã sớm mơ hồ biết được sẽ có ngày cùng nam nhân này phát triển đến bước đường như vậy.

Nghiêm Diệu Ngọc đối với nàng vô cùng tốt, thỉnh thoảng hỏi han ân cần, thương nàng, chiều nàng, còn làm theo lời đại phu dặn hàng đêm đều vì nàng mà xoa bóp chân bị thương. Chỉ là, hấn sẵn sóc như vậy tuyệt nhiên không có ý tốt, sau khi xong việc, đôi bàn tay to kia sẽ bắt đầu làm việc xấu xa với nàng...

Nhớ lại hoan ái lúc tối khiến cho Kim Kim không nhìn được mặt ửng đỏ khẽ cười, dừng bước trên hành lang dài, kín đáo hít sâu, sau khi bình ổn trong lòng mới tiếp tục bước đi.

Tuy rằng nàng đã gả vào Nghiêm gia nhưng hai vị cao đường* trong nhà ở xa, Húc Nhật lại không có chút khả năng kinh thương, việc làm ăn này không thể trở nên thêm được nữa. Tiền thúc vì cẩn thận nên mỗi ngày đều mang sổ sách lại đây, vẫn như lệ cũ mời nàng phê duyệt việc buôn bán.

Mấy ngày nay, quân sự hai phủ ở các nơi đều gom tại Nghiêm phủ báo cáo thu chi, thương thảo công việc, Nghiêm Diệu Ngọc vẫn xử lý trong thư phòng nhưng vẫn ra mặt dặn tổng quản chuẩn bị cho nàng một căn phòng sạch sẽ rộng lớn thuận tiện nghị sự.

Nhiều người ra vào, thư từ nhăm lẩn đưa tới đương nhiên cũng tăng theo. Buổi sáng hôm nay,ột phong thư của Nghiêm gia bị đưa sai đến bàn nàng.

Vốn dĩ phong thư đưa nhầm này để hạ nhân đưa lại cũng được nhưng thấy Nghiêm Diệu Ngọc sai người đưa cháo ngọt tới, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, thật ra cũng vì nhớ tới vết thương trên lưng hấn.

Thân thể hấn tráng kiện, phục hồi cực nhanh, trong một thời gian ngắn đã hoạt động được tự nhiên, nếu không phải mỗi đêm khi tràn trề hoan ái nàng nhìn thấy dấu tích vết thương dữ tợn trên lưng hấn, nàng chắc cũng hoài nghi hình ảnh hấn nằm trong vũng máu vô cùng đáng sợ chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Tuy là vết đao chém đã sớm khép miệng nhưng nói cho cùng vết thương đó cũng quá nặng, nếu không cẩn thận điều dưỡng thuốc thang, thương tích lâu ngày, khí huyết nhất hư, vẫn là có hại với cơ thể.

Lược bỏ suy tư, Kim Kim liền phân phó Giáp Ất Bính Đình chuẩn bị đồ ngọt và thuốc, tính cả phong thư kia tự mình đưa đến thư phòng Nghiêm Diệu Ngọc.

Bước vào cổng viện thư phòng, đập vào mắt là tòa rừng bia.

Kim Kim đi xuyên qua rừng bia vào thư phòng không thấy bóng dáng Nghiêm Diệu Ngọc đâu nhưng liếc mắt một cái liền thấy mấy giấy tờ công văn vẫn ở trên bàn.

“A thiếu chủ không có ở đây rồi.” Giáp nhi bưng đồ ngọt, cái đầu nhỏ lắc lư ngây ngốc nói.

Ất nhi chạy bình bịch đến phòng trong xem, lại bình bịch chạy lại: “Cũng không có ở phòng trong!”

“Có lẽ đã đi ra ngoài rồi chẳng?” Bính nhi nháy nháy mắt.

“Vậy, thiếu phu nhân, chúng ta có nên về trước không a?” Đình nhi hỏi.

Hấn không ở đây.

Kim Kim đi đến chỗ bàn sách, bàn tay nhỏ bé chạm vào mặt bàn, đôi mắt phượng nhìn chăm chăm vào mấy quyển sách kia, tay nàng bắt đầu ngứa ngáy, rất muốn lật ra xem...

Nàng vẫn nhớ rõ mấy tháng trước, Nghiêm gia bại bởi việc buôn bán lục bút kia của nàng, lúc đó nàng quá thuận lợi thắng thế, cảm giác chiến thắng tràn ngập khắp trong đầu, nhưng khi tỉnh táo lại nàng mơ hồ cảm thấy có gì đó kỳ quái, có lẽ những quyển sách trước mắt có thể giải đáp thắc mắc trong lòng nàng.

Lại nói sổ sách này bày ra trước mắt nàng, cơ hội ngàn năm có một, không xem thì quả thật là đáng tiếc...

“Đạ, thiếu phu nhân?” Thấy nàng không nhúc nhích đứng im trước bàn, vẻ mặt khát khao nhìn chòng sách, Đình nhi đánh tiếng hỏi han.

Kim Kim trấn định mỉm cười, nhẹ nhàng phất tay áo.

“Có lẽ hấn tạm thời rời đi, lát nữa sẽ lập tức trở lại. ta ở đây chờ, các người để những thứ này lại, trước lui xuống hết đi!” Nàng ở nán sách giao phó, tầm mắt vẫn dán chặt vào chồng sách.

Bốn tỷ muội bánh bao ngoan ngoãn gật đầu, đặt chén thuốc cùng đồ ngọt rồi đi ra ngoài.

Sau khi xác định bốn bề vắng lặng, Kim Kim mới động thủ lật xem sổ sách của Nghiêm Diệu Ngọc. Nàng lật từng tờ từng tờ một, đặc biệt cẩn thận xem xét, không bỏ sót bất kì chi tiết nào, nhất là việc buôn bán lục xuân kia, nàng lại còn xem đi xem lại phần ghi chép đó đến vài lần.

Lúc trước một khi Nghiêm gia cùng nàng giao đấu liền binh bại như núi đổ, nhưng nàng xem những gì ghi chép lại trong đồng sách này, nhìn phần ghi chi tiêu lại vô cùng kì lạ.

Thậm chí ngay cả khi đã xác định việc buôn bán thất bại, trong sách vẫn như cũ có ghi chép phần chi tiêu, nàng lại nhìn kĩ xuống tiếp phát hiện ra mục chi tiêu này đều là phí tổn mua hàng hóa.

Điều này sao có thể? Rõ ràng đều bị nàng cướp đoạt toàn bộ không có khả năng còn thừa, Nghiêm gia vốn không thể mua được hàng hóa.

Như vậy, khoản tiền trước đã chạy đi đâu?

Kim Kim nhíu mày, càng xem càng nghi ngờ, tay lại tiếp tục lật sách thì một bàn tay to xuất hiện từ phía sau nàng, chặn tay nàng lại ngăn không cho lật sách tiếp.

“Kim nhi, nàng như vậy là không được nha!” giọng nói trầm thấp dịu dàng của Nghiêm Diệu Ngọc nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng.

Không xong, bị lộ!

Kim Kim vội vàng quay lại thì thấy hắc hắc – không biết từ lúc nào đã sớm đứng phía sau nàng.

“Người vừa đi đâu đấy?” Nàng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, trên mặt không khỏi nóng bừng.

“Chỗ nàng.” Đôi mắt đen của hắc hắc u ám, làn môi hơi nhếch, tay khẽ vuốt má nàng: “Ta nhớ nàng nên vừa xong việc liền đến tìm nàng, không ngờ nàng lại đến đây. Sao vậy? Nàng cũng nhớ ta?”

Đôi mắt thâm u dừng lại trên trang sách lật dở, hắc hắc gấp sách, trong mắt chợt lóe sáng rồi tắt ngấm, khi nàng quay người lại hắc hắc đã khôi phục nụ cười tao nhã kia.

Nàng không phát hiện hắc hắc đột nhiên thay đổi cảm xúc, lấy bức thư từ trong tay áo ra: “Ta chỉ đem thư đến trả lại cho người thôi. Đây là thư của người, đưa nhầm đến chỗ ta.” Nàng đánh một chưởng đập vào ngực hắc hắc, thuận thế đẩy tay hắc hắc ra.

“Phải không? Giáp Ất Bính Đinh còn nói nàng lo lắng cho vết thương của ta nên đặc biệt mang chén thuốc đến bồi bổ.” Hắc hắc đặt thư lại lên bàn, đôi mắt đen khóa chặt trên người nàng.

Kim Kim lườm hắc hắc một cái, bưng chén thuốc lên, tiêu sái bước đến.

“Đúng vậy, là ta lo lắng, ta cũng không mong vừa mới gả đến đây lại trở thành quả phụ.” Cho dù là thật sự quan tâm hắc hắc nàng vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận, lời nói ra đều châm chọc mỉa mai.

Nghiêm Diệu Ngọc yên lặng ngắm nàng, môi hắc hắc cười cười, ánh mắt lại cực kì khó đoán như là đang cực lực áp chế cảm xúc gì đó.

Nàng cúi mặt, cầm chiếc thìa lạnh băng, múc một muỗng thuốc: “Đây là một chút bổ trung ích khí, cường kiện cốt nhục được, ta tự mình điều phối, không nên thêm mật đường sẽ làm hỏng tác dụng của thuốc.”

“Kim nhi, nàng biết rõ loại thuốc này nếu không thêm mật đường thì đắng không nuốt nổi.”

“Phải không?” Về mặt nàng vô tội, hai mắt chớp chớp: “Hay là người không muốn uống, định phí hoài một phen tâm ý của ta?”

Nghiêm Diệu Ngọc híp mắt sau một lúc mới chậm rãi mở miệng: “Tấm lòng của nương tử ta sao có thể cự tuyệt?”

Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, trong mắt lại mang theo ý cười, bàn tay nhỏ bé cầm chén thuốc bắt đầu đút cho hắc hắc, phá lệ hầu hạ chu đáo, muốn chắc chắn chén thuốc cực đắng này, không giọt nào thoát ra khỏi miệng hắc hắc.

Hắc hắc cũng không hé răng mà thật sự uống cạn chén thuốc trong tay nàng.

Đôi nàng dừng tay, bắt thuốc cũng hết, hần mới mở miệng xác nhận

“Hết rồi ư?”

“Ừ.” Nàng bởi vì được chinh hần mà tâm tình sung sướng, nhẹ nhàng xoay người buông bát xuống.

“Như vậy, ta có thể ăn đồ ngọt cho đỡ đắng không?” Nghiên Diệu Ngọc hỏi.

“Đương nhiên.” Kim Kim không hề phòng bị, bưng điểm tâm đến, ai ngờ hần vươn tay không đỡ lấy điểm tâm trong tay nàng mà kéo nàng sà vào lòng mình.

Đôi môi vừa mới uống hết một bát thuốc đắng kia cường bạo hôn lên đôi môi hồng ướm mọng ngọt ngào nhỏ nhắn...

“A!” Cái đắng dần lan ra trong miệng, bắt chập điểm tâm rơi xuống, nàng kinh hoàng dùng tay đẩy hần ra nhưng thế nào cũng không được.

Trời ạ, đắng quá, đắng quá, đắng quá...

“Ưm ưm ưm ưm ưm!” Kim Kim nắm tay ra quyền đánh mạnh vào vai hần, đầu lưỡi tiếp nhận cái đắng lan ra khắp nơi khiến cho nước mắt nàng bắt đầu chuẩn bị tuôn rơi.

Một lúc lâu sau, Nghiên Diệu Ngọc tận tình tàn sát bữa bãi ngẩng đầu, mỉm cười vừa lòng với nàng.

Thật đáng ghét, nam nhân này không biết mệt là gì, tưởng ngoan ngoãn ‘đi vào khuôn khổ’, uống xong chén thuốc kia lại nghĩ ra cái ý đồ xấu xa, muốn cùng nàng ‘đồng cam cộng khổ’.

“Kim nhi, cảm ơn đồ ngọt của nàng.” Nghiên Diệu Ngọc chống cằm, khóe môi tươi cười đầy tà ý.

“Người, người...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì đắng mà nhăn nhó, há mồm thè lưỡi, nước mắt rơm rớm ngay cả muốn nói cũng không nên lời.

“Còn đắng không? Có muốn ta hôn lần nữa không? Để ta giúp vị đắng ít nhiều tan đi.” Hần tươi cười đáng ghét đưa ra đề nghị.

Kim Kim sao còn có thể để ý đến hần, vị đắng liên tục hành hạ cái lưỡi của nàng, hai tay nàng ôm chặt cái miệng nhỏ nhắn, chạy một vòng trong phòng, lại phát hiện trong này vốn không có trà, chỉ có thể rừng rưng nước mắt, không buồn quay đầu lại vội vã ra cửa tìm nước uống.

“Nương tử, đi thông thả nha!”

Từ trong thư phòng truyền ra lời dặn dò quan tâm của hần, thuận tiện còn cao giọng cười một tràng khiến nàng bốc lửa giận ngàn ngút.

Buổi trưa cùng ngày, một chiếc xe ngựa đỗ lại trước cửa lớn Nghiêm phủ.

Thứ nữ Tiền gia nay là thiếu phu nhân của Nam Cung gia – Ngân Ngân chậm rãi xuống xe, được gia nô Nghiêm gia dẫn đường đi đến phòng nghị sự của Kim Kim.

Chân nàng đạp cửa phòng, tay nhỏ bé che môi đỏ mọng ngáp trước một cái rồi mới mở miệng.

“Đại tỷ, tỷ tìm ta?” Ngân Ngân hỏi, đôi mắt buồn ngủ mờ sương, giống như mắt ngủ lâu năm vậy.

Kim Kim ngẩng đầu lên từ sổ sách nhìn nàng một cái.

“Còn tưởng không đến, muội thế nhưng lại tự đi bằng hai chân đến nữa chứ, Nam Cung Viễn đâu?” Nàng hạ bút chu sa xuống, kinh ngạc vì không nhìn thấy muội phu.

Ngân Ngân thích ngủ, mà trượng phu đối với nàng yêu thương, cưng chiều, tùy ý nàng ‘coi chồng như chân mình’, muốn đi đến đâu liền ôm đến đó, tình cảm hai vợ chồng lúc nào cũng thấm thiết nồng nàn.

“Hần còn có việc khác.” Ngân Ngân thì thào, nhìn quanh bốn phía, theo thói quen tìm kiếm ghế quý phi, tự phát hiện tự động đi đến, ôm lấy gối mềm tìm được vị trí lí tưởng nhất cho việc ngủ. “Đại tỷ vì sao bỗng nhiên muốn muội đến đây? Lại có việc gì gấp sao?” Nàng vừa hỏi vừa nhắm nghiền mắt lại.

Kim Kim an tĩnh lại, nâng chén trà thơm nhấp một ngụm, trầm tư trong chốc lát, sau một lúc lâu mới mở miệng.

“Ta có chút việc muốn muối đi tìm hiểu.”

“Ừm-a, chuyện gì?” Ngân Ngân đang chuẩn bị chìm vào mộng đẹp lại mờ mịt mở mắt ra.

“Muội còn nhớ rõ thu đông năm trước, chuyện Nghiêm gia thua chúng ta vụ làm ăn lục bát không?”

Kim Kim nhiều năm qua chấp chưởng việc buôn bán của Tiền ra, Ngân Ngân là trợ thủ đắc lực của nàng, chuyên phụ trách thông tin, vợ vét các loại tình báo, trong bộ óc nhỏ kia chứa đầy tư liệu thương nhân, hai tỷ muội bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, cho dù đều đã xuất giá nhưng đối với việc buôn bán nhà mẹ đẻ vẫn không hề xem nhẹ.

“Vâng, nhớ rõ.” Ngân Ngân vẫn ngái ngủ gật đầu.

“Mấy ngày trước, ta đến phòng Nghiêm Diệu Ngọc, phát hiện sổ sách rất có vấn đề, những khoản thu chi, hạng mục không rõ ràng, tất cả đều cùng từ một người mà ra.”

Đôi mắt của Ngân Ngân cuối cùng cũng mở to hoàn toàn.

“Mấy tháng qua đều có người nghị luận nói tài vụ của Nghiêm gia có vấn đề.” Ngân Ngân dừng một chút, biết tính nghiêm trọng của sự việc. “Đại tỷ cảm thấy có người âm thầm giở trò quỷ?”

“Đúng.” Kim Kim nâng chén trà nóng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt cái chén: “Ta nghĩ là Nghiêm Diệu Ngọc đã quá mức tin tưởng kẻ kia mới có thể không biết có khuất tất bên trong.”

“Trong lòng đại tỷ có hoài nghi kẻ nào không?”

“Lưu Quảng.”

“Lưu Quảng? Không thể nào? Hắn không phải theo Nghiêm đại ca hơn mười năm rồi sao?”

“Sự việc đều qua tay hắn, cho dù không phải hắn giở trò quỷ thì cũng là người của hắn.” Kim Kim đặt nhẹ cái chén xuống, nhướn mày nhìn muội muội: “Muội đi điều tra ghi chép của vài vụ buôn bán, còn có bối cảnh của Lưu Quảng cùng thủ hạ hắn, ta muốn biết ngân lượng đi về nơi nào, cho dù là một đồng bạc cũng phải điều tra ra nó về tay ai.”

“Đã biết.” Ngân Ngân gật đầu, loại chuyện điều tra tình báo này đối với nàng mà nói là chuyện thường. “Có điều muội cần chút thời gian.”

“Bao lâu?” Kim Kim lại nâng chén, muốn biết thời gian chính xác, dù sao dựa theo tốc độ giở trò quỷ của người kia, cho dù tiền tài Nghiêm gia nhiều chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu.

“Khoảng một tháng.” Ngân Ngân nói xong liền bước xuống giường đi ra ngoài, chỉ là, đi được vài bước nàng quay đầu lại.

“Làm sao vậy?” Kim Kim nhíu mày.

“Không.” Ngân Ngân thoáng nghiêng đầu, đánh giá nữ tử ngồi ngay ngắn sau án thư. “Muội chỉ thấy hóa ra đại tỷ cũng lo lắng cho Nghiêm đại ca ư?”

“Ai lo lắng cho hắn?” Nàng có hơi không tự nhiên phản bác lại: “Ta cùng hắn đã đấu với nhau hơn mười năm, cho dù hắn có thật sục đổ cũng phải sục đổ trong tay ta.”

À, đã lập ra đình rồi mà vẫn cứng mồm cứng miệng được như vậy.

Ngân Ngân khẽ cười thành tiếng, mím đôi môi đỏ mọng không dám cãi lại, nàng cúi người chào vội vàng nâng váy thoát ly hiện trường, chỉ sợ bản thân nếu nói thêm gì nữa, đại tỷ sẽ thẹn quá hóa giận, sợ trường chính là dùng lý trà nóng kia ném vào nàng.

Thê tử hắn bận việc xoay như chong chóng.

Liên tục vài ngày, Kim Kim làm việc từ sáng đến đêm, sau khi về phòng mệt đến mức vừa nằm đã ngủ. Cho dù là ban ngày khi Nghiêm Diệu Ngọc ngẫu nhiên đi đến phòng tìm nàng, nàng không phải đang phân phó công việc thì cũng cùng Tiền thúc nghị sự.

Lần duy nhất có cơ hội nhìn thấy một mình nàng là khi nàng lén lút tiến thư phòng xem trộm sổ sách của hắn

Nghiêm Diệu Ngọc đứng ở ngoài cửa sổ, trầm ngâm không nói, đôi mắt sâu thẳm tiến vào thư phòng nơi thê tử đang vội vàng lật xem sổ sách, hai tay vô thức nắm chặt thành quyền, cố gắng nén cảm xúc nhưng không khỏi có chút bộc phát.

Hắn lặng lẽ bước vào thư phòng, lặng lẽ bước đến phía sau nàng, đôi tay ấm áp ôm lên vòng eo nhỏ của nàng, ôm chặt nàng vào lòng mình.

“A!” Nàng nhất thời kinh hãi theo bản năng chống cự lại, thân thể mềm mại tránh né, song chuông đã gần đánh đến ngực hắn.

“Sao vậy, muốn mưu sát chồng ư?” Hắn nhếch khóe miệng nhưng trong mắt không hề có ý cười, thậm chí hơi tối sầm lại.

“Sao người đột nhiên xông vào?” Ánh mắt như vậy khiến cho tim nàng đập mạnh thêm một nhịp, thấp thỏm bất an quay mặt đi.

“Kim nhi, nàng quên rồi sao, đây là thư phòng của ta, nàng mới là xâm nhập bất hợp pháp.” Hắn dịu dàng nói, nắm lấy đôi tay nhỏ đang cực lực muốn cất giấu cuốn sách: “Đây là cái gì?”

“Ừm, cái này, ta vừa mới nhìn thấy nên thuận tiện mở ra xem...” Nàng nói như thể không có việc gì, hết sức che giấu tầm mắt của hắn.

Tuy rằng nhìn ra vấn đề trong sổ sách nhưng trước khi nắm giữ được chứng cứ, nàng tạm thời chưa muốn để cho Nghiêm Diệu Ngọc biết. Chuyện này dù sao không thể không liên quan đến trợ thủ đắc lực dưới tay hắn, nàng càng cẩn thận mới có thể nắm chắc được nhược điểm của hai tên nội gián kia.

Hai mắt hắn nhíu lại, ngoài miệng vẫn mỉm cười như cũ nhưng trong đôi mắt đen kia lại lạnh thấu hàn quang: “Chuyện này, nàng còn hứng thú với đám sổ sách này hơn cả trượng phu mình đấy!”

Hắn đang tức giận?

Kim Kim kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn sổ sách trong tay rồi lại nhìn lại Nghiêm Diệu Ngọc.

Kì quái, không phải hắn bình tĩnh hơn người hay sao, dù cho nàng châm chọc hay gài bẫy thế nào hắn vẫn bình tĩnh chống trả lại. Giờ nàng chỉ hơi chú ý đến đồng sổ sách này đã khiến hắn hơi tức giận. Chẳng lẽ trong đồng sổ sách này có bí mật gì đó không thể để nàng biết?

Nàng vừa suy đoán vừa đem quyển sách đặt trước ngực hắn, che khoảng cách giữa hai người trong lúc đó

“Không xem thì không xem, trả lại người là được chứ gì.” Sau khi vật về với chủ, nàng xoay người muốn đi.

Giày thêu vừa nhấc vài bước lưng nàng lại cứng ngắc lại, bị kéo về, toàn bộ lưng dán lên lồng ngực hắn.

“Nàng muốn đi đâu?” Nghiêm Diệu Ngọc cúi đầu, ghé sát bên tai nàng hỏi.

“Nếu không cho ta xem sổ sách, ta ở lại đây với người làm cái gì?” Nàng thản nhiên nói, bị nhiệt độ nam tính của cơ thể phía sau khiến toàn thân không được tự nhiên, vội vã muốn vùng ra.

Câu trả lời của nàng khiến hắn nhíu mày lại.

“Phải không? Không có sổ sách, nàng muốn đi sao?” Từ lời nói của hắn có thể nhận ra vì hoàn toàn bị coi thường nên có hơi hờn giận. Xem ra, trong mắt nàng, trượng phu này chính là vật phẩm dưới quyền sổ sách.

“Nếu không người còn có chuyện gì muốn giữ ta lại?” Kim Kim hỏi lại, mắt phượng trong trẻo nhìn lại hắn.

“Chuyện cần giữ nàng lại rất lớn.” Nghiêm Diệu Ngọc đột nhiên nhếch môi khiến tim nàng đập mạnh. Hắn trước tiên ném sách qua một bên, nắm cánh tay của nàng, xoay người đi vào phòng trong.

Bên trong thư phòng là một gian phòng sạch sẽ, có bàn giường đơn giản, trước nay hắn kiểm tra sổ sách đến đêm khuya, có khi sẽ ngủ lại nơi này, tuy rằng chẳng mấy khi dùng đến nhưng vẫn được quét dọn sạch sẽ.

Kim Kim hồ nghi nhìn trái ngó phải, trong lòng càng lúc càng không yên: “Người đưa ta tiến vào phòng trong làm gì?”

Hắn khóa cửa lại, xoay người đối mặt với nàng, tầm mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt càng thêm sâu hơn: “Thử không cần đến sổ sách mà đem nàng ở lại trong thư phòng.”

Ánh mắt như vậy khiến nàng đột nhiên bừng tỉnh, mặt nhất thời trở nên nóng bừng.

Nàng đã quá mức quen thuộc ánh mắt như vậy, hiểu được giờ phút này hắn muốn làm gì. Chỉ là bây giờ là ban ngày ban mặt, trong đại sảnh còn có các thương nhân chờ gặp hắn, trong thư phòng còn có sổ sách Tiền gia chờ nàng phê duyệt, bọn họ vốn dĩ không có thời gian...

“Không cần nói đùa, giờ là ban ngày, ta còn có chuyện cần xử lý, không có thời gian cùng người ở trong...” Nói chưa dứt lời Nghiêm Diệu Ngọc đã áp nàng đến sát tường, thân hình cao lớn truyền đến sức lực cường hãn khiến nàng không khỏi run rẩy.

“Ta biết.” Nghiêm Diệu Ngọc cắn cánh môi nàng, dục vọng nóng rực cách quần áo áp vào nơi mềm mại của nàng: “Nhưng mà bây giờ ta muốn nàng.”

Sự coi thường của Kim Kim làm cho sự phẫn nộ trong lòng hắn lên men, mà sự phẫn nộ này càng thúc dục hắn muốn nàng, khát vọng bức thiết của hắn làm lửa nóng kích tình, khiến nàng đặt hết đám sổ sách kia ra sau lưng, để trong mắt nàng chỉ có hắn, trong lòng chỉ được nghĩ về hắn

“Người...” Kim Kim thở dốc kinh ngạc, mắt liếc nhìn phía cửa cân nhắc khoảng cách, đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra, nhanh chóng chạy về phía cửa muốn chạy trốn ra ngoài

Ngón tay của nàng còn chưa chạm được đến then cửa, cả người đã bị ôm ngang chặn lại.

“Nàng muốn đi thế nào đây?” Giọng nói hắn cùng nhiệt độ nóng rực phả vào trong tai nàng, hắn ôm nàng dựa vào góc tường.

Trên chiếc bàn bằng đá cao đặt một chậu tùng nhỏ, Nghiêm Diệu Ngọc gạt chậu tùng, đặt Kim Kim ngồi lên khiến cho nàng chỉ có thể bắt lực ngồi im.

Chiếc thạch bàn truyền đến cảm giác mát lạnh xuyên qua quần áo, mà khí lực nam tính ép chặt trên người lại nóng rực như lửa, nàng không thể trốn thoát, thân mình chỗ nóng chỗ lạnh thật khiến người ta muốn điên cuồng.

Thân hình hắn càng nhanh ép tới, trong lúc xâm nhập vào trong hai chân nàng lại càng áp sát chỗ non mềm kia, chân nhỏ thon dài của nàng chỉ có thể bị hắn kéo lên bên hông.

Kim Kim không biết làm sao chỉ trừng lớn ánh mắt, đôi môi đỏ mọng bắt lực than nhẹ.

Tên này, ở chỗ này, ngay tại đây hắn định tại chiếc bàn đá ấy tương cùng với nàng...

Động tác Nghiêm Diệu Ngọc mạnh bạo tuy rằng không đến mức làm đau nàng nhưng sự điên cuồng khiến nàng không thể hô hấp. Quần áo trên người nàng dưới bàn tay to lớn của hắn dễ dàng bị xé thành mảnh nhỏ.

Nàng phát hiện cảm xúc kì dị của hắn, trong lòng càng hoảng, cho dù bị cởi trần trụi nhưng vẫn không ngừng giãy giụa.

“Nghiêm Diệu Ngọc, người...” Thân hình nõn nà của nàng trần như nhộng, còn hắn quần áo chỉnh tề, tình trạng này khiến nàng xấu hổ đến mức đỏ ửng toàn thân.

Đột nhiên hắn nắm lấy mắt cá chân của nàng, bả vai cường tráng ngăn trở khiến hai chân nàng không thể khép lại.

Tiếp đó dưới cái nhìn kinh hãi vô cùng thẹn thùng của nàng, hắn cúi xuống thấp dùng môi duyên hóa hoa của nàng ướt át.

Kích cuồng mất hồn như là lửa cháy lan giữa đồng cỏ khô theo từng chỗ hắt hân đến. Nàng dùng sức lắc đầu muốn kháng cự lại loại cảm giác này lại bị cử chỉ tà ác của hắn khiến cho run run liên tiếp.

Xác định nàng đã đủ ướt át, Nghiêm Diệu Ngọc mới chậm rãi đứng dậy, cởi y phục phóng thích dục vọng nam tính vì nàng mà nóng rực đau đớn.

“Cúi đầu.” Hắn khàn khàn ra lệnh.

“Không...” Nàng nhắm mắt run run, phát hiện ra hắn thật lớn, uy hiếp để chỗ ẩm áp kia của nàng.

“Kim nhi, ta muốn nàng nhìn.” Hắn không hề mê hoặc dụ dỗ mà thúc giục mãnh liệt bức thiết.

Hết thấy những gì Nghiêm Diệu Ngọc trêu chọc trên người nàng đều khiến nàng không thể chống đỡ lại, nàng căng cứng người, sợ hãi nhìn xuống, nhìn đến cảnh trước mắt dường như khiến nàng muốn ngất.

Tuyết trắng của nàng cùng ngăm đen của hắn như thể phiến tình rung động nhất nhưng cũng phóng đảng kinh thế hãi tục vô cùng. Nàng then thùng rên rỉ, nhìn hắn cường hãn tiến từng chút từng chút một vào nàng.

Tư thế như vậy làm cho hắn thật lớn, hoa kính của nàng dường như không thể nhận hết được toàn bộ hắn.

Trong đôi mắt của Nghiêm Diệu Ngọc như hừng hực lửa cháy, xem ra có vẻ cuồng dã hơn lúc bình thường, hai tay giữ lấy cái mông nhỏ phần hồng của nàng, mãnh lực đẩy một cái tiến vào chỗ sâu nhất trong nàng.

“Á.” Nàng ngẩng đầu kêu một tiếng, hai tay đặt lên bả vai cường tráng của hắn, vật nóng rực kia không làm đau nàng nhưng lại phá tan những cực hạn trong nàng.

Hắn cắn đôi môi đỏ mọng của nàng, nuốt yêu kiều của nàng, mãnh liệt lúc lên lúc xuống, dùng kích tình cuồng loạn thôi thúc non mềm của nàng.”

“A, ưm...” Kim Kim ngồi trên chiếc bàn thờ dốc liên tục hòa theo những động tác gần như đến điên cuồng của hắn, đùi ngọc thon dài tự giác quăn lên trên thắt lưng hắn.

Đôi tay như ngọc lúc nhanh lúc chậm cào loạn trên quần áo Nghiêm Diệu Ngọc khiến để lại những mảnh nhàu nhĩ hỗn loạn như muốn phát tiết ý loạn tình mê trong cơ thể.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, thân thể vốn đang mềm nhũn của nàng lập tức trở nên cứng ngắt, khẩn trương dựa vào người nam nhân.

“Thiếu phu nhân, người có ở trong này không?” Giáp nhi đứng ở ngoài cửa hỏi.

“Thiếu phu nhân, thiếu chủ không biết đã đi đâu rồi, bọn em tìm khắp xung quanh nhưng vẫn không thấy!” Ất nhi nói

“Đúng vậy đúng vậy, cha nói ngày ấy đang trả lời thư trong trai phòng mà.” Bính nhi ngơ ngác nhìn quanh thư phòng

“Nhưng bọn em không thấy ngài ấy đâu, thiếu phu nhân, người có thấy thiếu chủ không?” Đinh nhi hỏi.

Nàng đâu phải chỉ nhìn thấy hắn, thậm chí còn đang bị hắn ức hiếp đây.

“Người...a.... buông, buông ra...” Kim Kim thở hổn hển, bối rối giãy nhẹ, Nghiêm Diệu Ngọc không muốn buông tha nàng hai tay giữ càng chặt.

Ngoài cửa lại truyền đến giọng nói.

“Thiếu phu nhân có ở bên trong không nhỉ?”

“Có mà, chúng ta chẳng phải vừa mới nghe thấy có tiếng gì đó bên trong mà.”

Kim Kim vì hoảng hốt mà không chú ý, hắn lại càng nhanh hơn, càng mãnh liệt tiến vào nàng khiến nàng phải bật lên những tiếng rên rỉ mê người.

“A...ưm...” Đôi mày liễu của nàng giương lên, thân thể dưới sự xâm chiếm của hắn không ngừng run run.

Giáp Ất Bính Đình căn bản không biết nàng đang trải qua chuyện gì, nghe thấy tiếng kêu nhẹ mơ hồ còn tưởng rằng nàng đang nói chuyện.

“Xem ra thiếu phu nhân đúng là ở trong này rồi.”

“A, thiếu phu nhân, người vừa nói gì ạ? Bọn em không nghe rõ lắm.”

Mái tóc đen của Kim Kim tán loạn, da thịt đỏ bừng, nàng sợ bản thân lại phát ra thanh âm gì đó nên đành cắn vạt áo hắt, nhin xuống âm thanh uyển chuyển yêu kiều trong miệng, đôi mắt trong suốt rơm rớm nhìn hắt đầy ai oán.

Hắn mạnh mẽ xâm chiếm nàng, mồ hôi rịn khắp trên trán, rơi xuống cần cổ của nàng.

Tích lũy đến cực hạn cuồng loạn vui sướng, kéo nàng vào bên trong lốc xoáy, thần trí nàng càng lúc càng mê man, toàn bộ thế giới đều bị hắn chiếm đoạt, thậm chí quên mất ngoài cửa còn có người chỉ có thể toàn tâm toàn ý cùng hắn chìm trong thế giới sa ngã mất hồn...

Sau một canh giờ cửa bên trong thư phòng cuối cùng cũng mở.

Giáp Ất Bính Đình đang dựa vào ghế ngủ gà ngủ gật nghe thấy tiếng cửa mở ra lập tức nhảy dựng lên.

“Thiếu phu nhân, người cuối cùng cũng đã mở cửa a, bọn em...”

A, không phải thiếu phu nhân mà lại là thiếu chủ!

Giáp Ất Bính Đình đồng thời ngẩn ngơ, bốn tỷ muội lộ ra biểu hiện ngây dại giống nhau như đúc, hai mắt đăm đăm nhìn Nghiêm Diệu Ngọc đang trần trụi cả nửa thân trên.

“À, thiếu chủ, ngài ở bên trong ư?”

“Bọn em lại tưởng thiếu phu nhân nói...”

“Vậy thiếu phu nhân chạy đi đâu rồi?”

“Đúng vậy.”

Nghiêm Diệu Ngọc nâng tay ngăn lại nhóm tiểu nhan hoàn đang bàn luận kia: “Nàng ngủ bên trong, đừng làm ồn đến nàng.” Hắn dặn dò ngắn gọn: “Một lúc nữa các người mang nước ấm đến rửa mặt chải đầu cho nàng, ngoài ra đến phòng nàng lấy bộ xiêm y khác đến đây.”

Bốn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười vỡ lẽ, đôi mắt ái muội giương mày, cười trộm chuồn ra đi chuẩn bị.

Nghiêm Diệu Ngọc vào phòng trong, thấy Kim Kim còn đang ngủ yên thì kéo chăn lên cho nàng, khẽ hôn lên khuôn mặt chưa hết đỏ bừng của nàng rồi mới nhớ tới thư phòng.

Trong thư phòng trống rỗng, một quyển sách tro rơi nằm trên mặt đất.

Hắn đi tới xoay người nhặt quyển sách lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười châm chọc.

Haiz, ai có thể lường trước được, đường đường là thiếu chủ Nghiêm gia lại lưu lạc đến một ngày phải ghen tuông với một quyển sách.

Cốc cốc!

“Đèn dầu, củi lửa, cẩn thận vật dễ cháy.”

Ánh trăng đã lên cao quá đầu, phu canh mang theo la báo nhắc nhở đi qua đường lớn Huyền Vũ, to giọng nhắc nhở mọi người sau đó chậm rãi đi xa.

Màn đêm đen khôi phục lại sự yên tĩnh.

Phút chốc một cái bóng đen đi ra từ góc đường, vội vàng đi qua đường thành tây đi tới thành đông.

Nhìn kĩ là một nam tử gầy yếu áo xanh, khi hắn bước đi thảnh thơi lại quay đầu thám thính như là sợ bị người theo dõi, mấy lần quay đầu lại không thấy có ai mới thở nhẹ ra bước nhanh trên đường lớn.

Hắn nhanh chóng tiến vào một cái ngõ, quẹo trái rẽ phải, nháy mắt liền biến mất trên đường.

Chính là nhìn về phía sau nhưng lại không ngẩng đầu lên.

Theo sau lưng nam tử áo xanh lén lút là một bóng người khác chạy trên mái nhà, cũng không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm nam tử áo xanh đang chui loạn trong ngõ ngách.

Mắt thấy mục tiêu lại chuyển đến một cái ngõ nhỏ khác, nam nhân trên nóc nhà lại điểm mũi chân phi thân đi theo sau, sau đó lại âm thầm quan sát.

Cứ như vậy nam tử áo xanh vẫn không biết mình đã sớm bị theo dõi.

Sau một lúc lâu hắn đi tới một căn nhà, nhìn trái nhìn phải xác định không có người mới gõ cửa theo một tiết tấu nhất định.

Cửa gỗ mở hắn lên người đi vào.

Nam nhân ở phía trên thấy vậy, mày kiếm khê nhếch, nhẹ bay qua tường viện, dừng lại ở một gốc cây đại thụ trong đại viện ẩn thân.

Ánh sáng đèn dầu bên trong nhỏ như hạt đậu, ánh sáng u ám lay động theo gió đêm, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ.

Nam tử áo xanh ngồi xuống, một gã thiếu niên tuấn mỹ lập tức rót trà mời.

Hắn thở hổn hển một lúc mới thấp giọng mở mồm: “Hiện tại đến cùng là tình huống như nào vậy? Không phải người đã nói trước khi ở Giang Nam có thể thu phục sao? Làm sao lại lui đến tận bây giờ, đã không thu phục được, ngược lại càng thêm náo loạn?”

“Ta cũng tưởng lúc trước có thể bức nàng ta buông tay chịu trói, ai ngờ đâu...” Nam nhân ngồi ở bên cửa sổ nói với giọng đầy bất đắc dĩ.

Thiếu niên tuấn mỹ rót trà, hắc hắc cười gượng, cướp lời nói: “Không có cách nào cả, đây cũng phải nói là trời không biết nổi sóng gió lúc nào, người có sớm tối họa phúc...”

“Người tính không bằng trời tính.” Nam tử áo xanh thở dài một tiếng: “Bình thường bắt người học người không chịu, cả ngày chỉ biết nói hươu nói vượn.”

Nam nhân ẩn thân trên cây, nghe đoạn đối thoại trong phòng mà khê nhếch khóe môi, bỗng đứng một luồng sát khí đánh đến từ sau lưng.

Hắn mạnh mẽ quay lại đối chưởng với đối phương, đại đao kia liên tiếp tung chiêu nhưng không đụng được đến một góc áo hắn, hắn né tránh vào nhà, đối phương cũng không bỏ cuộc đuổi theo vào.

Ánh đại đao lóe lên.

Hắn dùng chân đá cái ghế lên về phía người kia, cái ghế bay giữa không trung bị đại đao chém đôi thành hai nửa, đại đao vẫn hướng hắn đánh tới...

“Dừng tay” Nam tử áo xanh chạy vội về phía hắn, kinh hô một tiếng: “Hắn là trưởng phu của ta!”

Đại đao vừa giương lên mà nói dừng là dừng.

Hắn lúc này mới thấy rõ bộ dạng người cầm đao cũng những người trong phòng.

Nam nhân cầm đao vẻ mặt nghiêm khắc, hắn không biết là ai, nhưng giờ phút này với người ôm trong lòng kia cùng nam nhân tuấn mỹ châm trà, hắn lại vô cùng quen thuộc.

“Sao chàng lại chạy đến đây?” Nam nhân áo xanh trong lòng ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, hờn dỗi mở miệng.

“Đi theo nàng tới.” Nhìn tướng mạo giả nam trang nhã nhặn, đôi tay lớn của Nam Cung ôm chặt eo nhỏ của thê tử, mày kiếm giương lên, thần nhiên mở miệng: “Nàng nửa đêm nửa hôm lén lút giả trang như vậy xuất môn, ta muốn đi theo nhìn xem đến cùng là chuyện trọng đại gì khiến nàng có thể buông tha chiếc giường trong nhà.”

“Tỷ phu, huynh cho là nhị tỷ ta đi trộm nam nhân sao?” Húc Nhật tiến đến cười đầy tinh quái.

Nam Cung Viễn khẽ nhìn hắc một cái mỉm cười.

“Trộm nam nhân rất phí sức, nàng không làm được đâu.” Hắc rất hiểu Ngân Ngân, muốn nàng trộm nam nhân nàng thà nằm nhà ngủ còn hơn.

Húc Nhật ngẩn ngơ, ngẫm lại cũng đúng, với tính cách lười biếng của Nhị tỷ nhà này, nếu không có đại tỷ kích động nàng chỉ sợ lúc này đã ngon giấc trên giường từ bao giờ rồi không biết.

Nam nhân lúc đầu ngồi bên cửa sổ giờ đứng đối diện với Nam Cung Viễn, trên khuôn mặt tuần tú mang theo nụ cười ấm áp, chính là Nghiêm Diệu Ngọc phú khả địch quốc mấy ngày nay bị đồn đại là mắc nợ chồng chất.

Nam Cung Viễn nhìn những người bên trong, dễ dàng đoán ra mục đích nửa đêm hội họp của những người này, hắc nhìn Nghiêm Diệu Ngọc, khóe môi nhếch lên.

“Cho nên, tất cả chuyện này do người bày ra?” Hắc lời ít ý nhiều, hàm ý lại vô cùng sâu xa.

Nghiêm Diệu Ngọc nghe ra hàm ý trong lời hắc, mỉm cười ngồi xuống ghế dựa: “Đúng vậy.”

“Nghiêm gia cũng không mắc nợ?”

“Đương nhiên không.” Nghiêm Diệu Ngọc cười cười, bàn tay to gơ ra: “Mời ngồi.”

Nam Cung Viễn ôm thê tử ngồi xuống, đôi mắt đen lại nhìn nam tử cầm đao bên kia mặt không chút biến đổi.

“Vị này nói vậy chính là người làm thiếu hụt ngân lượng Nghiêm gia, nay hành tung không rõ ràng Cảnh Võ?”

Nghiêm Diệu Ngọc gật đầu, liếc mắt một cái về phía Ngân Ngân: “Ngân nhi, không ngờ muội lại được gả ột nam nhân lợi hại như vậy.”

“Muội biết.” Nàng nhún vai dựa vào người Nam Cung Viễn, hắt xì một cái.

Nếu đã bị phát giác, trương phu vừa đến như thể cũng không còn chuyện của nàng, biết tất cả sẽ có hắc xử lý, điều này khiến cho con sâu mê ngủ trong nàng lại phát tác.

9. Chương 9

Nam Cung thấy nàng đã buồn ngủ, ôm nàng vào vào trong ngực, khóe miệng cong lên.

“Nàng vẫn còn tức nhị tỷ nàng sao?”

“Đâu dư hơi mà dỗi lâu, chỉ luôn thấy không thoải mái thôi.” Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lúc trước, vì để Ngân Ngân ở lại bên cạnh, hắc đã cùng hợp mưu với Kim Kim, sau khi âm mưu thành công, sự thật cũng được nói rõ ràng, nhưng cũng đủ khiến Ngân Ngân tức giận. Sau hắc hết mực giải thích, miễn cưỡng nhận được sự tha thứ, về phần Kim Kim lại nhanh chóng rời đi, căn bản đã quên nói một tiếng xin lỗi với muội muội nhà mình.

Xem ra, Ngân Ngân rất để ý chuyện này rồi!

Mắt thấy ngay cả Húc Nhật cũng hòa theo, Nam Cung Viễn không nhịn được hỏi: “Ngân Ngân muốn xả giận, vậy còn đệ?”

Húc Nhật gượng cười hai tiếng.

“Tỷ phu, tiên hạ thủ vi cường (gia tay trước sẽ có lợi thế), đệ cũng vì bản thân mà suy nghĩ mà thôi, huynh cứ nói đi?”

Tiền Kim Kim tự tung tự tác, làm xằng làm bậy nhiều lắm, nhóm đệ muội lại nghe lời, cũng không có khả năng cả đời đều bị nàng giam nát dưới mũi giày.

Còn nữa, Ngân Ngân thông minh hơn người, tuyệt đối đủ sức để đối phó với Kim Kim. Nàng chỉ là lười, lười nhúng tay, lười cãi lại, cộng thêm một chút tức giận mà không dám nói gì.

Tuy nhiên, giận mà không dám nói không đại biểu cho việc nhẫn nhục chịu đựng, không tìm cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Cho nên, khi Nghiêm Diệu Ngọc tới tìm nàng muốn nàng tham dự quỹ kế này, cùng giảng dạy Kim Kim, nàng chỉ lo lắng không thể đáp ứng ngay lập tức thôi. Trong kế hoạch mùa xuân kia, cũng xuất phát từ việc nàng làm nội ứng, đem hành tung của Kim Kim cùng với chuyện nàng muốn tiến xuống phía nam buôn muội, tất cả đều tiết lộ cho Nghiêm Diệu Ngọc.

Thậm chí Cảnh Võ thống lĩnh đám hắc y nhân, có thể nhanh chóng theo đường kênh đào biến mất cũng là dựa vào mối duyên quan hệ của Ngân Ngân an bài.

Hừ, nàng cho dù mạo hiểm việc sau khi sự thật bị lộ sẽ bị thiên đạo vạn quả, nguy hiểm cận kề cũng phải khiến cho đại tỷ gặp báo ứng, biết việc bị lừa dối khổ biết bao nhiêu!

Nam Cung Viễn cười nhìn thê tử trong lòng, sau đó giương mắt nhìn Nghiêm Diệu Ngọc.

“Chẳng qua chỉ là cưới vợ, có tất yếu phải giống trống khua chiêng, kéo tất cả mọi người xuống nước như vậy sao?”

“Ai, tính tình của đại tỷ a, huynh cũng không phải không hiểu.” Húc Nhật xem miệng, “Khi ở phía nam, nếu không phải Nghiêm đại ca sớm đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, lại dùng khổ nhục kế, đem gạo nấu thành cơm, chỉ sợ bây giờ nàng còn không muốn gả đâu!” Hắc lặc đầu thật mạnh.

Nam Cung Viễn sửng sốt.

“Một đao trên lưng người là giả sao?”

“Thật sự, Cảnh Võ chém.” Ngân Ngân nhìn Cảnh Võ, cười hỏi, “Người cùng hắc có cừu oán gì sao?”

“Không có.” Cảnh Võ lạnh lùng trả lời, miệng nói không có, nhưng biểu tình trên mặt lại chẳng hề giống vậy chút nào.

Ngân Ngân lui vào trong lòng trượng phu, lại nhin không được mở miệng hỏi: “Tỷ phu, người rốt cuộc làm chuyện gì có lỗi với người ta rồi?”

“Cứu mẫu thân hắc một mạng có tính không?” Nghiêm Diệu Ngọc cười khổ.

Thật ra đâu có gì, không cần chém nặng tay như vậy, ai ngờ một đao kia của Cảnh Võ tuy là chuẩn xác không trúng điểm chí mạng, vẫn là chém vào nơi nhiều máu nhiều thịt. Hắc nếu không phải né tránh kịp lúc, chỉ sợ thực sự sẽ bị chém thành hai đoạn, đến lúc đó đừng nói tới chuyện cưới Kim Kim, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không còn.

Nam Cung Viễn đột nhiên mở miệng, “Là cảnh gia ở Tứ Xuyên sao?”

“Chàng biết sao?” Ngân Ngân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn trượng phu.

Cảnh gia ở Tứ Xuyên tuy là thương gia vọng tộc lại luôn luôn làm mọi việc trong thâm lặng, ngay cả nàng sau này mới biết tới, người tên Cảnh Võ thế nhưng cũng rất không bình thường.

“Nghe qua thôi.” Nam Cung Viễn hơi ngẩng đầu. Nam Cung gia là thủ phủ Giang Nam, hắc lại là con trai độc nhất, đối với bối cảnh của thương gia trong thiên hạ đương nhiên cũng biết đôi chút.

Cảnh gia ở Tứ Xuyên mặt dù làm việc thâm lặng lại trọng tình trọng nghĩa, có ân tât báo. Chắc hẳn vì Nghiêm Diệu Ngọc từng có ân với chủ mẫu (người phụ nữ đứng đầu gia đình, ở đây chỉ mẹ của Cảnh Võ), mới có thể khiến Cảnh Võ theo bên cạnh Nghiêm Diệu Ngọc.

Cảnh Võ không chút thay đổi sắc mặt, đối với tầm mắt của hắc cũng không hề né tránh.

Húc Nhật không thể chịu nổi nữa, kéo chiếc ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Diệu Ngọc. “Ai, lại nói, đối với tính tình như vậy của đại tỷ, huynh cần phải chịu trách nhiệm lớn nhất.” Hắc nếu từ nhỏ bị khi dễ tới lớn, khẳng định cũng sẽ giống như đại tỷ mà thôi.

“Yên tâm, ta sẽ phụ trách.” Nghiêm Diệu Ngọc nhẹ nhàng cười. Nam nhân khác muốn phụ trách, hẳn còn không chịu đâu!

Hắn rất hiểu Kim Kim, nếu theo trình tự bình thường, quy củ tới cửa cầu hôn, nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, sẽ cho rằng mình lại trêu trọc nàng, lập tức kêu người cầm gạch ném, trước mặt mọi người đuổi hắn đi.

Cho nên, hắn phải tốn hao sức lực, bày ra mưu kế dụ nàng xuống phía nam, lại mạo hiểm dùng khổ nhục kế, thừa dịp nàng mềm lòng, nắm chắc cơ hội đặt nàng lên giường. (haiz, a đều thật nhá)

Ai biết Kim Kim vẫn cố ý không gả đi, cùng hắn chơi trò chơi ném tú cầu kén rể. Hắn tức giận thật nhiều nhưng cũng biết rằng cho dù dùng kế đoạt được tú cầu, tiểu nữ nhân kia cũng tuyệt đối không phục. Bằng dày ba thước, khúc mắc giữa bọn họ nhiều như vậy, đã hình thành trên thương trường thì cũng nên kết thúc tại thương trường.

Hắn lại thiết lập cái bẫy khác, đánh cuộc cả thương dự (danh dự thương nghiệp) của Nghiêm gia, ép nàng nhìn thẳng vào tình ý của nàng với nàng, toàn bộ kế hoạch mới có thể lại đâm lên vết xe đổ, khiến cho quả cầu tuyết càng lăn càng to. (ý chỉ việc tích thù hận của a c, càng tích càng nhiều, tựa như cầu tuyết càng lăn thì càng to)

Vì ôm mỹ nhân về, Nghiêm Diệu Ngọc có thể nói là không từ thủ đoạn.

“Người không sợ hay sao, chỉ vì một âm mưu với Kim Kim mà ảnh hưởng tới Nghiêm gia?” Nam Cung Viễn hỏi, nhìn ra nam nhân này có bao nhiêu mạo hiểm có bao nhiêu kinh động, chỉ cần làm quá một chút cũng sẽ có thể từ giả thành thật, bồi táng cơ nghiệp trăm năm của Nghiêm gia.

“Vị nàng, đáng giá.” Nghiêm Diệu Ngọc cười nhẹ.

Húc Nhật cười gượng hai tiếng, “Này, tỷ phu, dũng khí của huynh cũng thật lớn. Tuy nhiên, đệ lại sợ bị đại tỷ biết chết đi được, việc này đệ cũng có phần tham dự.” Nếu sự việc bại lộ, hẳn không thể không bị lột da á!

Cho nên, mọi người vẫn nên nhanh chóng đem mọi chuyện xử lý xong xuôi, để cho chân hắn có thể nhẹ nhàng nói gót Ngân Ngân tới Giang Nam tị nạn mới đúng.

Nam Cung Viễn cúi đầu, thấy thê tử đã nửa tỉnh nửa mê, đành phải thay phải thay nàng mở miệng hỏi.

“Như vậy, nước cờ cuối cùng ngươi tính đi thế nào?”

Nghiêm Diệu Ngọc khẽ nhếch khóe miệng, không trả lời, chỉ đối với hắn nở nụ cười thần bí.

Nam Cung thấy vậy, trong lòng đã hiểu, âm thầm thở dài.

Xem ra, hắn cũng phải bị kéo xuống nước.

“Đại cô nương, đại cô nương, không tốt....”

Vừa qua giờ mẹo, một tiểu nha hoàn thần sắc hoảng loạn vội vàng chạy vào Trần Châu các, dọc theo đường đi kêu to gọi nhỏ, hoàn toàn đã quên mất quy củ thường ngày.

Kim Kim đau đầu từ trên giường ngồi dậy, xốc lên sa trường trước giường, sắc mặt cực kỳ kém nhìn nha hoàn đang thở hổn hển. “Mới sớm tinh mơ, người ồn ào cái gì?”

“Ngoài cửa, ngoài cửa...” Nha hoàn thở hổn hển hít hai ngụm không khí, đôi mắt tròn tròn tròng tròng, “Bên ngoài đang truyền tai nhau, nói là Nghiêm gia bị suy sụp, sáng sớm chủ nợ đã tới nhà chúng ta bức nợ. Bọn họ nói, đại cô nương là thê tử của Nghiêm Diệu Ngọc, phải thay... cô gia trả nợ...” Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ. (ta để nguyên suy sụp vì chắc thời này chưa có từ phá sản)

Suy sụp?

Sắc mặt Kim Kim trắng bệch, lập tức xuống giường, vội vàng mặc thêm áo khoác, sau đó tiến thẳng tới Mã Nãi viên.

Lòng nàng nóng như lửa đốt chạy vọt vào, cũng không quản phu thê người ta đã rời giường hay chưa, trực tiếp xông vào phòng ngủ, vén màn lên.

“Ngân Ngân, đừng ngủ nữa, mau dậy đi! Dậy!”

Nam Cung Viễn gần như tỉnh ngay lập tức, Ngân Ngân lại lẩm bẩm một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, vẫn đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng trượng phu, đối với tiếng gọi của đại tỷ ngoảnh mặt làm ngơ.

“Đại tỷ, sớm như vậy đã tới tìm Ngân Ngân có việc gì?” Nam Cung thấy khách không mời mà đến đứng trước giường, vẻ mặt vẫn tự nhiên mở miệng.

“Ta có việc muốn hỏi muội ấy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Kim không hề có chút huyết sắc nào, trong mắt đều là lo lắng.

Thấy vẻ mặt nàng không đúng, Nam Cung viễn nhíu mày, rất thức thời mà vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử, “Ngân Ngân, dậy thôi.”

“Không cần... để cho ta ngủ thêm chút... một chút nữa thôi là được...” Ngân Ngân không chịu tỉnh lại, ôm trượng phu thì ào.

“Nàng thức dậy chút đi, đợi lát lại ngủ tiếp, đại tỷ có việc gấp tìm muội.” Nam Cung Viễn cực kỳ kiên nhẫn khuyên bảo, đã muốn tạo thành thói quen mỗi ngày rời giường.

“Đại tỷ?” Sương mù giăng đầy mắt, thật vất vả mới mở ra được một chút. Nam Cung Viễn đỡ nàng xoay người, đem chiếc đầu nhỏ kia nhìn về phía bên giường.

Chợt nhìn thấy Kim Kim đứng bên giường, Ngân Ngân vẫn còn mờ mịt.

“Ta có chuyện muốn hỏi muội, thay xiêm y đi, lập tức tới phòng khách, nhanh một chút.” Kim Kim vội vàng bỏ lại câu này, xoay người bước ra ngoài.

Sau hồi lâu, Ngân Ngân mới chậm rãi tiêu sái bước ra, cái miệng nhỏ nhắn ngáp liên tục, đối với sự ôm ấp của trượng phu luyến tiếc không rời.

Đang ở trong phong khách đi qua đi lại, Kim Kim vừa thấy nàng đi ra, lập tức vội hỏi.

“Ta hỏi muội, bên ngoài đang đồn Nghiêm gia suy sụp, đây là làm sao?”

“À, chuyện đó à, muội tối hôm qua mới biết. Tỷ phu... À, không đúng, là họ Nghiêm, hắn đem tiền mặt trả hết, ngàn vàng cũng bay biến, suy sụp cũng là lẽ đương nhiên thôi!” Ngân Ngân ngồi xuống bên cạnh bàn, ngáp liên tục, mắt mi mị mị bổ sung thêm một câu. “Nghe nói đêm qua, gia nhân của Cảnh gia ở Tứ Xuyên đã tiến vào ở đại trạch Nghiêm gia.”

Cái gì? Hắn thế nhưng cả đại trạch cũng phải mang ra bồi thường?

Trong lòng Kim Kim trứu nặng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. “Vậy những người khác thì sao?”

“Ai?” Ngân Ngân giả ngu.

Kim Kim gấp tới mức nắm tay thành quyền, lo lắng đậm chân. “Đương nhiên là Nghiêm Diệu Ngọc rồi! Trừ bỏ hắn thì còn có thể là ai?”

“A, ra vậy!” Thấy đại tỷ đã phát điên, Ngân Ngân vội vàng lấy tay vỗ vỗ mặt, làm cho bản thân thanh tỉnh một chút. “Tỷ hỏi hắn sao? Hắn vào chạng vạng hôm qua đã rời kinh thành, về phân hiện tại người đang ở đâu, muội cũng không biết, hắn là... hắn là...” Nàng nghiêng đầu, ngừng lại.

Không xong, trong đầu nàng có một đồng sâu gây mê chạy loạn lung tung, nhất thời không nhớ được từ này phải nói thế nào.

“Không rõ tung tích.” Nam Cung Viễn từ trong phòng đi ra, thay nàng nói nốt.

“A, đúng rồi, chính là như vậy.” Ngân Ngân ra vẻ giật mình, mỉm cười nhìn Kim Kim, khoái trá báo cáo, “Hắn hiện tại không rõ tung tích.”

“Không rõ tung tích?” Kim Kim thì thò lặp lại, thân mình nhỏ nhắn hơi hơi run rẩy, xem ra sắp sụp đổ rồi.

Nghiêm Diệu Ngọc không rõ tung tích? Rồi khỏi kinh thành?

Nam Cung Viễn đỡ lấy nàng, để nàng ngồi xuống, còn thay nàng rót chén trà.

Kim Kim mờ mịt cầm chén trà, hai tay run nhẹ nhẹ, mờ mịt ngồi trên ghế.

“Đại tỷ, tỷ có khỏe không? Uống ngụm trà trước đi, bình tĩnh lại.” Ngân Ngân ân cần nói.

Nàng uống hai ngụm trà, tâm thần mới hơi ổn định lại, sắc mặt lại vẫn tái nhợt như cũ. “Chuyện hắc ròi kinh sao muội không nói ta biết?” Nàng nắm chén, khàn giọng chất vấn.

“Nhưng mà, đại tỷ, lúc trước không phải chính tỷ đã nói, cho dù hắc đi làm khát cái (ăn mày) cũng không liên qua tới tỷ sao?” Ngân Ngân mang vẻ mặt vô tội, nói hùng hồn đầy lí lẽ. “Chính là đại tỷ đã nói trước, cho nên Nghiêm Diệu Ngọc sau khi ra khỏi thành, muội mới không để người ta tiếp tục theo dõi mà.”

“Muội...” Kim Kim rơi vào chán nản, thật không biết nên mắng nàng biết mà không báo, hay là nên tức bản thân mạnh miệng.

Đúng lúc này, Tiền thúc đột nhiên chạy vội vào.

“Đại cô nương!” Hắc vừa đi Trần Châu các, lại không thấy ai, biết Kim Kim đang ở chỗ Ngân Ngân, mới lập tức chạy vòng qua đây.

“Chuyện gì?” Kim Kim cắn môi, trong lòng dấy lên một tia hy vọng, vội vàng hỏi. “Có tin tức của hắc?”

“Tin tức? Tin tức của ai?” Tiền thúc mờ mịt hỏi.

Ngân Ngân mỉm cười. “Tiền thúc, không có gì. Thúc có chuyện thì nói đi!”

“Dạ.” Tiền thúc gật đầu, lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Kim Kim, rất sợ nàng giống như hôm qua ngất xỉu. “Người tới trước cửa đòi nợ ngày càng nhiều hơn, nếu không xử lý, chỉ sợ xảy ra hỗn loạn. Đại cô nương, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Đáng chết!

Kim Kim nắm chặt tay, áp chế hoảng hốt trong lòng. “lấy ngân lượng ra, trả cho bọn hắc, để bọn hắc về trước.”

“Dạ, ta lập tức...”

“Đợi chút!” Ngân Ngân đột nhiên mở miệng, gọi lại Tiền thúc đã muốn bước tới trước cửa. Nàng nhìn Kim Kim, ngọt ngào cười. “Đại tỷ, tỷ hồ đồ sao? Đây là nợ của Nghiêm phủ, như thế nào cũng là chuyện của Nghiêm gia, như thế nào có thể làm tổn thất ngân lượng Tiền gia đâu?”

“Ngân Ngân muội...” Kim Kim tức giận tới mức choáng váng.

“Chuyện của mình thì mình nên tự phụ trách, tuyệt không nên vì lợi ích cá nhân tổn hại gia đình. Việc này, nhưng là chuyện mà đại tỷ dạy chúng muội từ nhỏ.” Ngân Ngân vỗ vỗ ngực, mỉm cười nhìn Kim Kim. “Ngân Ngân cho tới bây giờ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

Kim Kim buông chén trà xuống, trong phút chốc đứng lên muốn mắng người, ai ngờ lại bị một cơn choáng váng khiến ù mịt.

Hai chân nàng mềm nhũn, vội vàng bám lấy cạnh bàn mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Trên trán nàng đổ mồ hôi, bắt đầu cảm thấy không đúng thì lại nghe thấy Ngân Ngân mở miệng nói chuyện.

“Tuy nhiên, đại tỷ, tỷ cũng không cần quá lo lắng, muội đã sớm nghĩ giúp tỷ một biện pháp, có thể giúp tỷ giải quyết món nợ này.”

Biện pháp?

Kim Kim muốn mở miệng, lại nói không lên lời. Nàng vỗ vỗ trán, hai mắt có chút nhập nhòe, mù mịt nhìn cái chén nghiêng đổ trên bàn. Tầm mắt lại nhìn tới phía trước, nàng thấy chén trà của Ngân Ngân vẫn đầy, một ngụm cũng chưa uống.

Trà có vấn đề?!

Nàng giương mắt nhìn Ngân Ngân, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, có mơ cũng không mơ thấy, bản thân nhưng lại bị muối muối lừa.

“Muối... trà này...” Kim Kim dùng hết sức lực cuối cùng, suy yếu mở miệng, nhưng mà nói còn chưa xong, trước mắt nàng đã tối đen, ngất đi.

Nam Cung vươn tay ra, đỡ được Kim Kim đã ngất đi, Tiền thúc bên cạnh đỡ sớm bị dọa choáng váng.

“Đại cô nương! Đây, đây đây đây...” Cô gia không biết từ đâu rơi xuống, đại cô nương ngất xỉu?! Ông trời, hôm nay làm sao vậy?

Ngân Ngân lại vô cùng tự nhiên, không chút khấn trương. “Tiền thúc, bình tĩnh đi, không sao đâu.” Nàng đi tới trước, đem mặt kề sát Kim Kim đã hôn mê, xác định đại tỷ thực sự hôn mê.

“Nhị cô nương, này...”

“Cái gì cũng đừng nói, thúc tới Thiên Hương lâu trước đi, thay ta đặt một cái sân, ta muốn tới tiến hành đại hội đấu giá.”

“Đại hội đấu giá?” Tiền thúc càng choáng váng.

“Đúng vậy. Vì bảo toàn Tiền gia, không để nợ nần Nghiêm gia liên lụy, ta chuẩn bị tiến hành đấu giá, đem lợi nhuận đi gán nợ.”

“Nhị cô nương, như vậy, muốn đấu giá cái gì?”

Ngân Ngân ngọt ngào cười, tay ngọc chỉ thẳng vào Kim Kim đang hôn mê.

“Tỷ ấy.”

Từ trong hôn mê tỉnh lại, Kim Kim chỉ thấy đèn lồng đỏ thắm treo trên cao, phía trước truyền tới thanh âm ồn ào, khiến cho đầu nàng càng thêm đau. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không khỏi phát ra tiếng rên rĩ.

“Tỉnh rồi à?”

Kim Kim hí mắt lại, nhận ra khuôn mặt đang phóng đại trước mắt.

“Ngân Ngân?” Lần đầu tiên nhìn thấy muối muối tham ngữ này tỉnh sớm hơn nàng, nàng có chút không quen.

“Đại tỷ, tỷ khát nước không?” Ngân Ngân cầm chén trà, đưa tới bên môi nàng. “Nào, uống một ngụm trà đi.”

Kim Kim khê uống một ngụm trà, mê mang mở miệng. “Đây là chỗ nào vậy?”

“Thiên Hương lâu.” Ngân Ngân cười thật tươi trả lời.

Bên ngoài lại vang lên tiếng ồn ào, Kim Kim đau đầu nhắm mắt lại. “Bên ngoài sao lại ồn như vậy?”

“À, cái kia hả,” Ngân Ngân thoải mái trả lời. “Bọn muội muốn tiến hành đại hội đấu giá, cho nên không ít người tới mua.”

“Đấu giá?” Kim Kim có chút mờ mịt. “Bán gì?”

“Tỷ chứ gì nữa.” Ngân Ngân mỉm cười, mắt cũng chớp chớp vài cái.

“Ta?!” Kim Kim sững ốt, nháy mắt tỉnh táo lại, lập tức nhớ tới chuyện tốt nàng nào, mắt phượng đột nhiên xuất hiện lửa giận. “Ngân Ngân, muội thật to gan, dám hạ mê dược với ta...”

Nàng cực kỳ muốn đứng dậy mắng người, thể mới biết bản thân nhưng lại bị trói ở trên ghế.

Húc Nhật mới phát xong nhạp san đầu gia ở bên ngoài trở về, vào đến nơi, vừa vặn thấy bộ dạng tức giận sôi sục của Kim Kim.

“Các muội tạo phản? Ngân Ngân, muội sao có thể đối xử với ta như vậy? Ta là tỷ tỷ của muội! Mau thả ta ra!”

Ngân Ngân nháy nháy mắt, vẫn cười.

“Muội là muội muội tỷ, lúc trước tỷ không phải cũng cùng với Nam Cung Viễn hợp tác gạt muội sao?”

“Đó là vì....”

“Không có lý do gì cả.” Tâm tình Ngân Ngân vui sướng. “Tỷ cũng là con dâu Nghiêm gia, nên thay Nghiêm gia trả nợ, chúng ta không thể dùng ngân lượng trong nhà, đành phải khiến đại tỷ chịu ủy khuất rồi!”

“Ngân Ngân, muội....”

“Dùng vải bịt miệng tỷ ấy lại.” Ngân Ngân hạ lệnh.

Húc Nhật nhanh chóng dùng vải bịt miệng nàng lại, còn đứng ở trước mặt nàng, đặc ý cảm thán. “Ai, đại tỷ, không nghĩ tới tỷ cũng có ngày này a, sách xưa nói rất đúng, quả nhiên là chính sách tàn bạo tất sẽ vong. Cổ nhân nói người không chọc ta, ta không chọc người mà.”

“Ô ô ô ô ô....”

Kim Kim tức giận tới mức hai mắt phát hỏa, lại nghe Ngân Ngân cười mở miệng.

“Đại tỷ, tỷ đừng trách muội, muội làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho tỷ. Tỷ kêu to như vậy, thực giống người đàn bà đánh đá, sẽ phá giá thị trường mất.”

“Ô ô ô ô ô....”

Ngân Ngân mang theo nụ cười, vỗ vỗ tay, gọi bọn nha hoàn tới, “Tốt lắm, tốt lắm, mọi người chuẩn bị nhanh một chút, đầu giá sẽ bắt đầu ngay bây giờ, đừng kéo dài thời gian nữa.”

“Ô....”

Kim Kim cố gắng kêu, nhưng cái miệng bị bịt lại bởi miếng vải, không thể phát ra tiếng, hơn nữa bên ngoài ồn ào vô cùng, tiếng hét chói tai cùng mắng chửi của nàng từ đầu tới đuôi đều không có ai nghe thấy.

Tùng tùng tùng!

Ngân Ngân đứng ở trên đài, cầm lấy cái dùi khê gõ gõ, đại sảnh vốn huyên náo, phút chốc liền trở nên im lặng.

“Cảm ơn các vị đại gia đã tới.” Ngân Ngân nói lời khách sáo, mỉm cười nhìn mọi người trong đại sảnh. “cái vị cũng hiểu, đại hội đấu giá này là vì muốn trả nợ nần của Nghiêm gia, cho nên, hy vọng các vị đại gia có thể giơ cao đánh khẽ, ra giá ột chút, để nhà tỷ phu của ta có thể qua cơn nguy khó.”

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, không ai phản ứng.

Ngân Ngân trừng mắt nhìn, cũng không để ý, chỉ cười ngọt ngào, dương tay vỗ nhẹ hai cái, hồng trước phía sau nàng trợt mở ra.

Vài nha hoàn nâng một cái ghế ra, mà bị trói trên ghế, rõ ràng chính là Tiền Kim Kim.

Mọi người phát ra từng trận ồn ào, đến lúc này mới xác thực việc đăng trên tạp báo là thật. Thì ra, Tiền gia thực sự mang Tiền Kim Kim đi đấu giá!

“Tốt lắm, đại tỷ của nhà ta họ Tiền, khuê danh Kim Kim, năm nay hai mươi năm....”

“Khụ khụ, nhị tỷ, lễ mừng năm mới, hai mươi sáu.” Húc Nhật ho nhẹ hai tiếng, ở bên cạnh nhắc nhở.

“Ô....” Kim Kim tức giận giãy dụa trên ghế.

“À, đúng rồi, thêm một năm nữa, tỷ ấy hiện tại đã hai mươi sáu.” Ngân Ngân mỉm cười sửa lại. “Nhưng mà a, đại tỷ nhà ta không những xinh đẹp như hoa, lại có thêm bản lĩnh đây mình, nếu mua nàng về quán

lý gia đình, đảm bảo một năm người sẽ thu lại được vốn, từ nay về sau dựa vào nàng kiếm tiền, cả đời đều không lo ăn mặc.” Nàng dừng một chút. “Có ai muốn hỏi điều gì không?”

Trong cả gian phòng, cả trăm tên phú hộ không ngờ lại lâm vào cảnh vắng vẻ.

“Không có sao?” Ngân Ngân nhú mày. “Như vậy, như vậy mở thầu.”

Vẫn là yên tĩnh.

“Tốt lắm.” Ngân Ngân vỗ tấm mộc bài trong tay, “Hiện tại mở thầu!”

Ai ngờ, mở thầu thì mở thầu, lại vẫn yên tĩnh như cũ.

Mọi người người xem ta ta xem người, chính là không có một ai dám nhấc tay ra giá.

Tuy rằng Nghiêm gia đã sớm được xưng “đóng cửa”, nhưng căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm, hai nhà Kim Tiền đều rất nhiều chuyện kinh người hiếm gặp, trong chuyện này nói không chừng còn có vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều, cho nên bất kỳ chuyện gì liên quan đến hai nhà này, có thể không nhúng tay, tốt nhất đừng nhúng tay!

Mặt khác, bọn họ cũng không phải bị điên, sao có thể rước đại ma nữ mà quản gia? Ai nghĩ ra chuyện như vậy, tự nguyện ăn khổ vào người đâu?

Cho nên, giờ phút này những người ngồi dưới đài, hầu như tất cả đều tới xem kịch mà thôi.

Mắt thấy không có ai đồng ý ra giá, Ngân Ngân thở dài, một tay chống eo, quay đầu nhìn Kim Kim. “Ai, đại tỷ, không nghĩ tới giá thị trường của tỷ kém như vậy đâu.”

Kim Kim trắng mắt nhìn nàng hét lớn một tiếng.

Ngân Ngân hơi nhướn mi, quay đầu nhìn về phía mọi người dưới đài, rõ ràng bắt đầu điểm danh cả đám người.

“Chu thiếu gia, mười năm trước không phải từng tới nhà chúng ta nhắc chuyện cầu thân sao? Ta biết người đối với đại tỷ là có ý, như vậy đi, ta tính lợi cho người chút, năm mươi vạn lượng thì sao?”

“Kia... này...” Chu đại thiếu gia bị điểm danh, vừa thấy ánh mắt sắc bén của Kim Kim trừng qua, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cầm khăn lụa lau mồ hôi, đem bằng hữu đẩy lên chịu chết. “Ta năm ngoái đã cưới vợ, hôm nay chỉ theo Vương công tử tới thôi, Vương công tử đối với đại cô nương rất là có ý, người hỏi hán đi!”

“Này, người...” Vương công tử nghe mặt, sắc mặt như muốn chết.

Ngân Ngân ở trên đài cũng đã mở miệng. “Phải không? Thì ra là người, Vương công tử ra giá năm mươi vạn lượng!”

Vương công tử cả kinh, liếc mình lắc đầu, bị dọa đến nói lắp bắp. “Không có, ta không có...”

“Không có? A, cái người ngồi xổm ở kia là ai ai... đúng rồi, Tần trưởng quỳ, đúng là Tần trưởng quỳ đi, ngài đừng ngồi nữa, ngài muốn đưa ra một cái giá hay không? Ta biết mấy năm qua, người bị đại tỷ nhà ta đoạt sinh ý vô số lần, thua lỗ nhiều lắm, a, sáu vạn lượng nhỉ? Sáu vạn lượng nhiều lắm đấy! Mấy năm nay người mệt mỏi kiếm tiền cũng không phải chỉ kiếm được sáu mươi lượng chứ? Mua về tiện thể triệt đi hậu họa, tuyệt đối là chính xác!”

Bị điểm tên, Tần trưởng quỳ vốn đang ngồi xổm trốn tránh càng nghe lại càng cảm thấy có lý, trong nhất thời thù mới hận cũ nảy lên trong lòng, hán cắn răng, thật sự gật gù, đồng ý sáu mươi vạn này.

“A? Tần trưởng quỳ đồng ý ra sáu mươi vạn lượng!” Ngân Ngân thấy chiêu này hữu dụng, bắt đầu ra tay quạt gió thổi lửa.

“Nào nào nào, còn có ai muốn ra giá? Ta biết mọi người mất năm nay đều bị ức hiếp thật thảm, đến đây đi, mua về, có oán báo oán, không oán thì còn có thể giúp người kiếm tiền...”

Nam Cung Viễn vẫn đứng một bên thấy Kim Kim tức giận tới mặt đỏ tai hồng, chỉ kém nước bốc hơi nữa thôi, mới mở miệng nhắc nhở thê tử.

“Ngân nhi, chuyện gì cũng nên có chừng mực.”

Ngân Ngân ngoái đầu nhìn lại, cười. “Đừng nóng, chuyện phấn khích còn chưa bắt đầu mà!”

Nam Cung Viễn thở dài, không nhiều lời nữa.

Xem ra, muốn nàng dừng lại là chuyện không tưởng, có lẽ hẳn nên sớm chuẩn bị xe ngựa một chút, sau khi đại hội đấu giá kết thúc, sẽ hỏa tốc chạy về phía nam, miễn cho Tiền Kim Kim khỏi phục tư do, ái thể sẽ là người đầu tiên khó giữ được mạng nhỏ.

Mắt thấy phía trước lại có người nhắc tay, Ngân Ngân khẽ kêu một tiếng, vỗ tấm mộc bài.

“Được! Trần gia công tử thật là can đảm, ngài ra bao nhiêu? Bấy mươi vạn lượng? Bấy mươi vạn lượng sao? Lúc trước đại tỷ ta đối xử thế nào với ngài? Đoạt khách của nàng, đoạt hàng hóa của ngài, khiến ngài bị Trần lão gia phạt tắm nước băng ở Hàn Thiên các.... À, ngài ra một trăm vạn lượng sao? Được lắm! A, Uất Trì công tử cũng ra giá một trăm vạn lượng! Như vậy, Trần công tử có đồng ý tăng giá không? Bao nhiêu? Một trăm hai mươi vạn lượng? Trần công tử ra giá một trăm hai mươi vạn lượng!” Húc Nhật ở phía dưới trợn mắt há mồm, từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy nhị tỷ tỉnh táo như vậy.

Ngân Ngân chơi rất là vui, phía sau hội trường bỗng nhiên truyền tới một trận xôn xao. Nàng giơ mộc bài lên giữa không trung, thanh âm hét hò cũng dừng lại.

Kim Kim bị trói ở trên đài cũng nhìn thấy nam nhân khiến ọi người xôn xao kia, một đôi mắt tròn tròn xinh đẹp nhìn thẳng, mặt cười có chút trắng bệch.

Mọi người trong phòng quay đầu lại, lập tức ồ lên thành tiếng.

Là Nghiêm Diệu Ngọc!

Chỉ thấy ngày xưa tài gia bạc triệu, phú khả địch quốc Nghiêm Diệu Ngọc nay lại một thân bộ ý tiêu sái tiến vào. Nhưng mà, dù mặc một bộ bộ ý, mọi người vẫn không tự chủ được chủ động nhường đường, nhìn chăm chú hẳn không chút ngăn cản đi tới trước đài.

Ngân Ngân khẽ nâng mày.

“Nghiêm đại ca, trận này là đấu giá, người cũng nghĩ mua hàng sao?”

Nghiêm Diệu Ngọc hai tay đặt sau người, thần sắc tự nhiên mỉm cười. “Không được sao?”

“Nếu ngài có tiền, đương nhiên cũng được.” Ngân Ngân bạc môi khẽ nhếch. “Xin hỏi, ngài nguyện ý ra giá bao nhiêu?”

Mọi người đồng loạt ngừng thở, nhìn Nghiêm Diệu Ngọc toàn thân quần áo nghèo túng. Hẳn có tiền sao? Không thể nào? Ăn mặc như vậy? Chỉ sợ thật sự là phá sản rồi!

Hắn không có tiền còn có thể ra giá sao? Hắn đến tột cùng là muốn ra giá bao nhiêu?

Mọi người trừng mắt nhìn hắn, ngay cả hít thở cũng không dám hít mạnh. Chỉ thấy bên trong một mảnh yên tĩnh, Nghiêm Diệu Ngọc nhìn Kim Kim bị trói gô trên đài, chậm rãi, chậm rãi vươn ngón trỏ.

Nhất?

Ngân Ngân thay mọi người đặt câu hỏi. “Nghiêm công tử, ngài đây là ra giá bao nhiêu?”

“Một đồng.” Hắn đồng dục mở miệng.

Trong phòng, nháy mắt lại vang lên một trận xôn xao.

Ngân Ngân nhú mày mỉm cười, “Nghiêm đại ca, chúng ta hiện tại cũng không phải là đang so giá ai thấp.”

“Như vậy, có ai ra giá so với ta cao hơn?” Hắn nhìn quanh bốn phía.

Mọi người tức khắc liếc mình lắc đầu.

Tuy rằng Nghiêm Diệu Ngọc một thân bố ỷ, nhìn như nghèo khó, nhưng khí thế không gập mà uy kia cũng không vì thế mà giảm bớt nửa phần. Huống chi, quay đầu ngẫm lại, Tiền Kim Kim nữ nhân này cũng không phải là ai cũng có thể khắc chế được, nếu thật sự mua về, chỉ sợ ngày hôm sau sẽ phơi thây đầu đường.

“Như vậy, ta chính là mua được.” Nghiêm Diệu Ngọc khoé miệng ngừng cười, từ trong lòng lấy ra một đồng tiền, đưa đến trước mặt Ngân Ngân.

“Ách, nhưng là —” Ngân Ngân dường như muốn mở miệng, trong chốc lát, đã thấy đáy mắt hần loé lên một tia hàn quang.

Nàng hơi kinh hãi, cân nhắc lại lợi hại, vẫn là quyết định thu tay lại, chớ chọc nam nhân này khó chịu.

Vì thế, nàng nhặt một đồng trên bàn lên, nhìn Kim Kim một cái, lại nhìn hần một cái, tiếp theo liền vỗ thật mạnh vào mặt bàn. “Một đồng thì một đồng, các vị, Tiền Kim Kim giá một đồng liền thành giao.”

Nghiêm Diệu Ngọc khẽ gật đầu, từng bước đi lên cầu thang dải hoa, đi tới trước mặt Kim Kim.

Nàng ảo não trừng mắt nhìn hần, đã thấy trong đôi mắt đen của hần, nháy mắt trở nên sâu không thấy đáy, tại chỗ sâu trong đôi mắt đen đó lại có thứ ánh sáng kỳ dị.

“Ta hiện tại đã là vàng bạc không còn, trắng tay.” Hần vươn tay, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khẽ nhếch môi. “Nàng có nguyện ý làm thê tử của ta không?”

Kim Kim trừng mắt nhìn hần, không nhúc nhích.

Toàn trường im lặng nín thở, mãi một lúc lâu sau, mới thấy nàng gật gật đầu.

Nghiêm Diệu Ngọc loan môi khẽ cười, đưa tay ôm lấy nàng, đi xuống bậc thang, theo đường cũ đi ra đại môn.

Mất thấy tình thế chuyển biến đột ngột, Nghiêm Diệu Ngọc ôm “Bia vật” đi rồi, mọi người đều đứng lên, cũng bước theo rời khỏi thiên hương lâu.

Ở ngoài cửa lớn, có một con lừa gầy da lông ngắn ngắn đang đứng, phía sau kéo theo một chiếc xe cũ chỉ có hai tấm ván nát. Nghiêm Diệu Ngọc đem Kim Kim đưa lên xe kéo, đem các trói buộc trên người nàng tháo bỏ hết.

Hần không hề quay lại nhìn đám người phía sau, vẫn là ngồi trên tấm ván gỗ của xe kéo, cầm lấy mấy cọng cỏ lau thay cho roi da nhỏ, quất nhẹ lên chân sau con lừa lông ngắn.

Con lừa nghe lời nhấc chân, khách khách khách đi về hướng cửa thành.

Quần chúng tò mò đều lôn tòn đi theo, bất quá cũng không dám lại gần quá, chỉ có thể cách một đoạn, nghe trộm một chút hai người kia nói cái gì trên xe.

Trên cả con đường lớn của kinh thành Huyền Vũ khi đó, chỉ thấy một con lừa gầy da lông ngắn ngắn, kéo một chiếc xe gỗ cũ, phía sau xe ba, bốn thước, có một đoàn người đi theo, hơn nữa đám người có khuynh hướng càng tụ càng nhiều.

Khách khách khách khách khách—

Xe gỗ thông thả đi trước, Nghiêm Diệu Ngọc liền quay người lại, nhìn Kim Kim phía sau. “Hiện tại không có người trói nàng lại, nàng không đi sao?”

Kim Kim không hé răng, chính là ngồi chồm hồm tại chỗ, nhìn nhà cửa chậm rãi lùi dần theo dọc đường đi.

“Hay là muốn ta cho con lừa dừng lại, để nàng xuống xe quay về nhà.”

Kim Kim dừng lại ánh mắt, liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó lại nhìn cảnh vật bên đường, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng. “Ta là hàng hoá các người thoả thuận, Ngân Ngân nếu đã thu tiền của người, ta đương nhiên chính là người của người.”

Hần cười nhắc nhở.

“Ta đã không còn xu dính túi, nàng còn đi theo ta?”

Kim Kim hai tay nắm vấy, miễn cưỡng duy trì trấn định. “Hàng hoá đã mua, không thể trả lại. Người nếu dám đến ra giá mua ta, phải phụ trách nuôi ta.”

“Nuôi nàng không thành vấn đề.’ Nghiêm Diệu Ngọc khoé miệng ngừng cười. “Chính là, phải ăn gạo mỗc cơm thiu nha.”

“Người ăn cái gì, ta ăn cái đó.”

“Không có tiền nha.” Hần cường điệu.

Không quan hệ, Tiền gia có tiền, sau này nàng còn có thể –

Trong lòng nàng mới chỉ đang tính toán nên làm thế nào để kiếm ngân lượng từ nhà mẹ đẻ, Nghiêm Diệu Ngọc lại bổ sung một câu. “Nếu muốn ở cùng ta, thì không được lấy một hào tiền nào của Tiền gia.”

Kim Kim sửng sốt một chút, lập tức gật đầu đáp ứng.

Không sao cả, dù sao cho dù có thật sự đi lấy ngân lượng, chỉ cần nàng không nói, hần cũng sẽ không biết –

Nghiêm Diệu Ngọc nhìn nàng, tầm mắt dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đảo quanh, sau đó chậm rãi lấy ra từ trong lòng một tờ giấy cùng mực đỏ.

“Nói miệng không bằng chứng, nàng điểm chỉ đi!”

Điểm chỉ?!

Nàng cầm tờ giấy lên, nhìn thấy chữ viết bên trên, là điều kiện hần đề ra. Nàng trừng mắt nhìn đồng văn tự trên tờ giấy, con người trong suốt hiện lên tia chần chờ.

“Nàng không chịu điểm chỉ, ta cũng không ép nàng.” Nghiêm Diệu Ngọc thản nhiên nói, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy khác. “Như vậy đi, nàng cầm lấy đơn hưu thê này trở về Tiền gia, từ nay về sau nam hôn nữ giả không quan hệ gì tới nhau, nợ nần của Nghiêm gia cũng sẽ không dính dáng tới nàng.”

Nàng cắn môi dưới, đôi mi thanh tú ngược lên nhìn hần.

Nghiêm Diệu Ngọc là nói thật, nếu nàng không thể tiếp nhận việc hần không xu dính túi, hần thà rằng phóng nàng rời đi.

Nam nhân này, mười năm nay đều trêu đùa nàng, uy hiếp nàng, khi dễ nàng, thỉnh thoảng lại làm cho nàng tức giận đến nổi trợn lồi đình. Nàng luôn miệng hét, không thể không giết hần, nhưng mà khi thấy hần trọng thương gần chết, nàng lại đau lòng không thôi. Nàng cũng từng thét chói tai, nguyên rửa hần kinh thương thảm bại, nhưng mà khi hần thật sự tiền bạc không còn, nàng lại vì hần nóng lòng như lửa đốt, âm thầm đưa tay tương trợ.

Nàng rất là giận hần nhưng là cũng thương hần a –

Thôi, nàng cam chịu!

Kim Kim cắn răng một cái, chấm mực đỏ, trên giấy điểm chỉ.

Nghiêm Diệu Ngọc hé ra nụ cười mỹ mãn, hai tay đem nàng kéo vào lòng “ Kim nhi của ta thật tốt.” Hần nhẹ giọng nói, hôn lên trán nàng.

Con lừa lôi kéo cỗ xe, ra khỏi cửa thành, phía sau đoàn người vẫn tò mò đi theo.

Chỉ một lát sau, cỗ xe đi tới ven hồ thành nam. Dương liễu ven hồ xanh xanh, mấy căn nhà nhỏ loáng thoáng một bên đồng ruộng. Chiếc xe di chuyển tới một tảng đá tạc thành phiến trên đường, đá phiến nổi thẳng tới một hào môn đại viện.

Kim Kim nhìn tới toà hoà môn đại viện trên mặt lộ vẻ nghi hoặc. Nàng nhiều năm ở tại kinh thành, cũng chưa bao giờ biết, ngoài thành lại có một toà hào trạch lớn như vậy.

Con lừa kéo cỗ xe dừng ở trước đại môn, loạt người đi theo phía sau, hiển nhiên cũng đầy một bụng nghi ngờ, bắt đầu nghị luận.

“Đến rồi?” Nàng nghi hoặc nhíu mày.

“Đến rồi.” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, giúp đỡ nàng xuống xe.

“Đây là chỗ nào?”

“Là nơi ta làm việc.” Hấn bước lên thềm đá mới tinh, tiến lên gõ gõ cửa, quay đầu nhìn nàng. “Về sau, chúng ta sẽ sống tại nơi này.”

“Người thay chủ nhân nơi này làm việc?” Nàng hơi hơi sửng sốt.

“Àn.” Hấn mỉm cười gật đầu.

Nơi này so với nhà tranh nàng vẫn nghĩ tốt hơn nhiều lắm.

Tuy nhiên, nghĩ lại cũng đúng, Nghiêm Diệu Ngọc từ trước đều hiểu biết việc buôn bán, lúc này tuy rằng gặp trắc trở ngã xuống nhưng là một thân bản lĩnh buôn bán vẫn còn, nhất định là có người nguyện ý đề ra lương ướn hấn làm việc.

Đại môn màu son mở ra, Kim Kim ở sau lưng hấn nắm lấy, vượt qua cửa đi vào.

Chính là, người giúp bọn hấn mở cửa, cũng không biết vì sao, cửa vừa mở liền xoay người bước đi, vội vàng chạy vào trong viện, căn bản không kịp hỏi một tiếng.

Bọn họ một đường đi vào trong phủ, có vài người, xa xa thấy hai người họ, lập tức che mặt vội vàng né tránh, toàn một bộ dáng ám muội.

Đôi mi thanh tú nhú lại, Kim Kim cảm thấy thân hình mấy gia đình này sao nhìn thấy đều có chút quen mắt.

Tiến đến căn phòng kia, chỉ thấy ngay trên mặt tường, một tấm biển lộ rõ một cổ khí thế rồng bay phượng múa. Liếc thấy văn tự trên tấm biển kia, nàng cả người liền ngây ngẩn.

Tấm biển rất lớn, phía trên chỉ khắc duy nhất một chữ –

Nghiêm

Đó là chữ viết của Nghiêm Diệu Ngọc!

Nàng hít sâu một hơi, kinh nghi bất định quay đầu nhìn hấn, lại bắt gặp ngoài cửa bốn thân ảnh tròn vo, mũm mĩm. Không cần xem, nàng cũng có thể nhận ra là bốn nha đầu Giáp Ất Bính Đinh.

Cuối cùng, nàng rốt cuộc cũng hiểu được chính mình bị lừa!

“Nghiêm, Diệu, Ngọc –” Nghiêm phủ đương gia thiếu phu nhân thét lên chói tai, vang vọng khắp tân trạch. “Người vô lại, dám lừa ta như vậy?!” Nàng nổi giận, tung quyền đánh hấn.

Hấn bắt lấy tay của nàng, cười đem nàng ôm trong ngực. “Ta không làm như vậy, làm sao biết nàng yêu là tiền của ta, hay là chính con người ta?”

“Người –” Nàng cắn môi dưới, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng. “Ai yêu người!”

“Nàng a.” Hấn cười khẽ.

“Ta mới –” Kim Kim há mồm muốn phủ nhận, lại thấy Cảnh Võ bên người mang theo đao, tiêu sái tiến vào. Nàng thay đổi khẩu khí, kéo Nghiêm Diệu Ngọc ra phía sau, bàn tay chỉ thẳng vào Cảnh Võ. “Người bội tín bội nghĩa! Như thế nào còn dám đến nơi này?”

Còn chưa mắng xong, phía sau Cảnh Võ, lộ ra một tiểu nha đầu, rõ ràng là Tiểu Hồng mất tích đã lâu.

“Đại, đại tiểu thư –” Nàng khiếp sợ kêu, hé ra đôi mắt đỏ bừng.

“Tiểu Hồng?!” Kim Kim sửng sốt, vừa mừng vừa sợ, vội tiến tới. “Người không sao chứ? Người chạy đi chỗ nào?”

“Ách — đại tiểu thư, ta lập gia đình –”

“Lập gia đình?” Kim Kim hoảng sợ. “Gả ai?”

“Là — là —” Tiểu Hồng xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, vụng trộm ngẩng Cảnh Vô liếc mắt một cái.

“Gả cho ta.” Cảnh Vô thấy nàng xấu hổ đến không trả lời được, tự mình nói thẳng.

“Cái gì?” Kim Kim trừng mắt, tính động thủ với Cảnh Vô. “Người dám bắt buộc nàng!”

Tiểu Hồng thấy thế, liền che ở trước mặt Cảnh Vô, kiên trì, lấp bắp giải thích. “Đại tiểu thư — hấn, hấn, hấn không có bắt buộc ta —”

“Người đừng thay hấn nói chuyện, nhất định là người này —”

Một đôi bàn tay đột nhiên đem nàng kéo trở về, nháy mắt tiếp theo, kẻ bắt mẫn vì bị xem nhẹ Nghiêm Diệu Ngọc, đã đem nàng khiêng trên đầu vai.

“A, người làm gì? Phóng ta xuống dưới? Người dẫn ta đi nơi nào? Tiểu Hồng — Tiểu Hồng người mau ngăn cản hấn —”

“A!” Tiểu Hồng nghe thấy tiểu thư kêu to, theo thói quen muốn đuổi theo, lại bị trượng phu đưa tay kéo lại trong lòng.

“Nàng muốn làm cái gì?” Cảnh Vô hí mắt mở miệng.

“Ách, đại tiểu thư bảo ta giúp —” Thói quen nhiều năm, không phải muốn là dễ dàng sửa được? Tay nàng đặt trước ngực hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẫn không quen dựa vào hấn gần như vậy.

“Nàng đã gả cho ta, về sau không được xen vào chuyện của nữ nhân kiêu căng tùy hứng kia nữa, có nghe hay không?” Hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, bá đạo nói.

“Nhưng là —” Tiểu Hồng còn muốn nói.

Cảnh Vô lập tức cúi đầu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, trong lòng thầm quyết định, hôm nay lập tức sẽ mang theo thê tử đẹp đường quay lại Tứ Xuyên, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ đem đôi vợ chồng Nghiêm Diệu Ngọc cùng Tiền Kim Kim này liệt vào chỗ cực tuyệt lui tới, cả đời không qua lại với nhau.

10. Chương 10

Cửa sổ bên thềm nhỏ, ẩn chứa xuân cảnh mùa xuân tươi đẹp, một ngọn gió thổi qua, truyền tới hương hoa bên ngoài cửa sổ. Kim Kim ngồi ở mép giường, híp mắt nhìn Nghiêm Diệu Ngọc. “Người là nói, Cảnh Vô nguyên bản là thiếu gia của Cảnh gia Tứ Xuyên, đơn giản là người đối với mẫu thân hấn có ân, cho nên mẫu thân hấn bắt hấn đi theo hầu hạ người mười năm?” “Là mẫu thân hấn kiên trì.” Hấn vô tội mỉm cười. “Muốn trách cũng chỉ có thể trách, trong mười năm này, thủy chung không có cơ hội cho hấn có thể báo ân.” Kim Kim mới không tin! Nàng hoài nghi, hấn không mười thì chín là cố ý, hơn nữa lấy tính tính ác liệt của hấn chỉ sợ còn thường xuyên đem Cảnh Vô ra chửi. Cũng khó trách ngày đó, Cảnh Vô chửi hấn, xuống tay tuyệt không lưu tình! Nam nhân này, thật xứng đáng bị người ta chửi! Nàng mím môi trừng mắt nhìn hấn, sau một lúc lâu, mới lại mở miệng. “Này hết thấy là ai thiết kế?” “Ta.” Hấn mỉm cười, không có cảm thấy nửa phần tội lỗi. “Nhất định là có người giúp đỡ người, nói, là ai?” Nàng ép hỏi. “Ta đáp ứng nàng là không thể nói!” Hấn bình tĩnh đáp. “Người nói hay không nói!” “Kim nhi, nàng không thể khiến cho phu quân nàng trở thành kẻ nói không giữ lời a!” Hấn ôm eo nhỏ của nàng, cười nói. “Người khi nào thì nói mà giữ lời?” Nàng bĩu bĩu phiền môi, tay không tự chủ mà vuốt ve bàn tay to của hấn, một bên nhíu mi suy tư. Rốt cuộc là ai có cỡ này năng lực, đối với nàng hiểu rõ hết thấy như trong lòng bàn tay, biết nàng cố ý nhúng tay vào sinh ý muối? Là ai có thể giúp đỡ hấn như vậy, mà không làm cho nàng có nửa điểm nghi ngờ? Một khuôn mặt tinh xảo mỉm cười, còn mang theo chút buồn ngủ đột nhiên xuất hiện trong đầu. Kim Kim hít mạnh khí, đột nhiên đẩy Nghiêm Diệu Ngọc ra, nhảy xuống giường liền chạy ra bên ngoài. “Tiền Ngân Ngân, ta muốn giết người!” Ai, nữ nhân này không thể ngoan ngoãn cùng hấn nằm ở trên giường sao? Nghiêm Diệu Ngọc thở dài một hơi, hai tay giữ chặt nàng, đem nàng kéo lại trên giường. “Kim nhi, đừng đuổi theo, Ngân Ngân từ lúc hội đấu giá chấm dứt, lập tức chạy về phía nam rồi.” “Đáng giận, nữ nhân kia, ta nhất định phải giết nàng!” Kim Kim nắm chặt nắm tay, tức giận đến âm phát ra cũng không ổn. “Ta không cho nàng giết bà mai của chúng ta.” Không có Ngân Ngân âm thầm tương trợ, hấn chỉ sợ còn không thể từ cái miệng nhỏ cứng rắn này tìm hiểu chân tình của nàng đâu! “Người

không cho ? Người với nàng quá đáng như nhau!” Kim Kim cắn tức lại đánh hấn vài cái. “Kim nhi, hết thấy tuy nói là có mưu tính, nhưng là một đao kia, là hàng thật giá thật.” Hấn áp dụng sách lược bi ai, biết nàng tuy rằng mạnh miệng, nhưng lại rất nhanh mềm lòng. “Người xứng đáng!” Nàng mắng, nhưng phần quyền lại không hạ xuống nữa. “Là, ta xứng đáng.” Nghiêm Diệu Ngọc đem nàng ôm vào lòng, không hề cùng nàng tranh cãi. Kim Kim thét lớn một tiếng, nhưng không giầy dựa nữa, dựa vào trước ngực hấn. Tuy rằng xác thực không phục lắm, nhưng là trong lòng nàng cũng hiểu được, hấn vì thú nàng làm vợ, dùng tới trăm phương ngàn kế, sử dụng hết thảy tâm tư, ba mươi sáu kế cơ hồ toàn bộ dùng tới, chẳng những bày ra thiên la địa võng, từng bước một đem nàng dụ đến bên cạnh hấn, đến cuối cùng thậm chí còn lấy gia nghiệp gia truyền làm tiền đặt cọc. Ách, theo phương diện nào đó mà nói, cái này cũng gọi là dụng tâm lương khổ! Nàng thở dài một hơi, thực không hiểu được nam nhân này đầu có vấn đề gì không. Nghĩ nghĩ, nàng lại bắt đầu lẩm bẩm: “Cho dù người không so đo thua thiệt, cũng đừng đặt cược thứ quý giá như vậy.” Thiết nghĩ đến phong ba lần này, đã tạo thành nhiều tổn thất, nàng liền cảm thấy đau lòng không thôi. Hấn ở trên trán nàng in lại nụ hôn, nhẹ giọng nói với nàng. “Thứ quý giá nhất đời này của ta, chính là nàng.” Kim Kim đầu khê giật nhẹ, mặt đỏ bừng, lại vẫn là nhin không được muốn hỏi: “Như vậy, lần này nên xem lại là ai thua ai thắng đây?” Nàng đặt cược người, lại đặt cược tâm, nhưng là hấn đối với nàng như thế, không phải cũng đối với nàng có chung một tình cảm hay sao? Về phương diện thương trường có lẽ là có thua có thắng, nhưng trong tình cảm, so đo chính là thua thiệt, cho nên không có thắng thua. Mà tâm bọn họ vốn đã sớm trao lẫn nhau. “Nương tử, nàng muốn nói là ai thắng, thì là người đó thắng, hết thấy đều theo ý của nàng.” Nghiêm Diệu Ngọc mỉm cười, một lần nữa đem nàng đẩy lại trên giường, hôn trụ đôi môi đỏ mọng của nàng. Từ nay về sau, chỉ cần đối thủ là nàng, hấn liền cam tâm tình nguyện chấp tay dâng lên thắng lợi. Vô luận nàng muốn hấn thua, hay là muốn hấn thắng, với hấn mà nói đã không còn đáng quan tâm. Có thể thắng được lòng nàng, con người nàng, đã là thắng lợi lớn nhất kiếp này của hấn.

***** Sáng sớm ngày thứ hai, một cái hộp màu hồng hoa lệ, được đưa đến tân trạch Nghiêm gia. Hồng hộp này theo lời người gửi là của Ngân Ngân đặc biệt từ phía nam gửi đến, nói là muốn bọn họ đưa tới. Nghiêm Diệu Ngọc đem hồng hộp đưa cho thê tử. Nàng cau mày mở hồng hộp ra, nhìn thấy vật bên trong, lập tức mặt đỏ bừng. Chỉ thấy bên trong hồng hộp, là một chiếc hộp làm bằng gỗ quý màu hồng. Hộp gỗ kia được chạm trổ tinh tế, thanh lịch đẹp đẽ mà cao quý, ở chính giữa còn đặt một đồng tiền. Đồng tiền mai kia, đương nhiên chính là thứ hôm qua Nghiêm Diệu Ngọc dùng để mua nàng ở Thiên Hương lâu. Hấn dùng đồng tiền này, mua người của nàng, tâm của nàng. Đối với nàng mà nói, trăm ngàn tài phú cũng không sánh bằng nó. Chính là, phần “Hạ lễ” này của Ngân Ngân, đã khiến Nghiêm Diệu Ngọc tiêu phí rất nhiều thời gian, thật vất vả mới trấn trụ được xấu hổ cùng quẫn của Kim Kim. Cũng may lúc này Kim Kim phát hiện, bản thân đã hoài thai, mà mọi người có khuyên phụ nữ mang thai không thể đi xa nhà, nàng mới không chạy tới Nam Cung gia, tìm Ngân Ngân tính toán sổ sách, làm cho bà mối của bọn họ có thêm một đoạn thời gian an ổn. Phần hoa kinh thành, phú giáp thiên hạ. Lục phương thương nhân, bát phương thủy mạch, lúc này tụ tập một chỗ, thành đông có Nghiêm gia, thành tây có Tiền gia, bọn họ từng tranh đấu rất nhiều năm, tạo nên rất nhiều chuyện xưa. Nhưng trải qua vô số tranh chấp, không ngờ hai nhà kết thành thân gia, cùng nhau hiệp lực, phối hợp thiên y vô phòng, khiến cho buôn bán trong kinh thành phát triển mạnh, tăng thêm phần vinh thịnh cảnh. Còn riêng thủy vận của thủ phủ Nghiêm gia, từ nay về sau vàng ngọc dát cả sảnh đường, phú quý gia truyền. Mà đồng tiền mai kia, đã trở thành vật trân quý nhất Nghiêm gia – truyền gia chi bảo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-ngoc-man-duong>